

Võ Nghiêm Phương

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 1

– Tú Như! Anh về nhen!

Trinh Tường cúi hôn vào má Tú Như, cô giật mình mở mắt ra, Trinh Tường áo quần chỉnh tề từ bao giờ.

Tú Như nhìn lên đồng hồ. Bảy giờ tối. Giờ này anh đến đưa cô đi ăn và đi chơi, những thói quen đưa đón và luôn có nhau hình như bắt đầu lạt phai.

Bắt gặp cái nhìn của cô, Trinh Tường mỉm cười:

– Sao em nhìn anh lạ thế?

Tú Như ngồi dậy, cô với lấy chiếc áo mặc lên người và bao giờ cũng vậy, Trinh Tường kéo giúp giùm cô sợi dây kéo sau lưng. Anh hôn vào chiếc ót trắng ngàn quynh rũ:

– Anh cần chuẩn bị một số giấy tờ để sáng mai đi Hà Nội, cho nên anh phải về nhà tối nay.

– Ngày mai anh mới đi kia mà?

– Anh nói rồi, anh cần chuẩn bị một số giấy tờ để báo cáo.

Tú Như lặng lẽ nhìn người yêu. Cô có cảm giác anh đang nói dối mình, những lời lẽ của anh luôn là cái cớ để thuyết phục cô không nổi giận.

Trinh Tường ngọt ngào:

- Vài hôm nữa anh lại về thôi mà.
- Vậy anh có kịp về sinh nhật của em không?

Trinh Tường gõ gõ tay lên trán:

- Để xem, không biết anh có kịp về không. Nhưng nếu không, mình ăn mừng sinh nhật muộn nghen. Nào, em thích gì, anh đi Hà Nội chọn mua cho em.
- Em muốn anh mua tặng em ...Nhưng không biết anh có mua cho em không, không đất tiền đâu.

Trinh Tường bật cười:

- Món gì vậy?
- Nhẫn cưới. Chúng mình nên cưới nhau. Có hai năm chung sống với nhau, anh không nghĩ mình nên cưới nhau sao?
- Em và anh, ai cũng bận rộn với công việc, sao hôm nay lại đòi cưới nhau vậy? Đừng có nói em đang nổi máu bốc đồng nghen.

Tú Như nghiêm mặt:

- Em nói thật đó! Em đã hai mươi lăm rồi, còn anh hai mươi bảy đâu có còn nhỏ nữa.
- Chuyện này để mai mốt nói đi, bây giờ anh phải đi rồi.

Trinh Tường buông Tú Như ra, anh đi lại trước bàn trang điểm lấy lược chải tóc. Tú Như chột cười, giọng cô nửa đùa nửa thật.

- Em thấy lúc này anh đom dáng quá. Xưa nay anh đâu có dùng nước hoa, còn quần áo không đưa em giặt ủi nữa mà mang ra tiệm, hình như anh có sự thay đổi. Cũng như mọi khi chiều thứ bảy anh đưa em đi chơi và ở lại với em hết đêm thứ bảy, trọn ngày chủ nhật, chúng mình như đôi vợ chồng son rồi hạnh phúc. Vậy mà từ hai tháng nay, chủ nhật, thứ bảy anh biến đi mất, đêm không trở lại.

Trinh Tường nhăn nhó:

– Đạo này anh bận thật mà. Vói lại, anh muốn có sự nghiệp cần phải phấn đấu chứ. Em vừa nói anh năm nay đã hai mươi bảy tuổi, sắp già rồi.

– Trưởng phòng kỹ thuật của công ty xây dựng, anh chưa toại ước sao?

– Làm người phải luôn hướng tới trước, cũng như em vậy, biên tập viên truyền hình, em không nuôi mộng làm tổng biên tập sao?

Bỏ cây lược trên bàn, Trinh Tường bẻ lại cổ áo. Anh ngấm mình lần nữa trong gương rồi bước lại lấy cặp táp lên, anh đi luôn ra cửa.

Tú Như tức mình giậm chân:

– Ngày mai anh mới đi chứ đâu phải bây giờ, mà anh đi về vội dữ vậy?

– Em làm sao vậy? Anh chẳng vừa nói anh phải về nhà xem lại dữ liệu báo cáo. Ở đây ...- Tường nheo mắt- Em cứ ở cạnh anh, quyến rũ quá, anh có làm được gì đâu. Thôi, anh đi nhé!

Tú Như xô lại, cô ôm từ phía sau Trinh Tường, đầu cô ngả vô lưng anh.

– Ở lại với em đi, anh bỏ em tối thứ bảy trong căn phòng này một mình sao?

– Anh bận thật mà.

Trinh Tường cố gỡ tay Tú Như ra, cô lì lợm ôm chặt lấy anh, hai tay quàng qua cổ, kéo anh xuống, gấn nụ hôn vào môi anh.

– Tú Như!

Trinh Tường nhất định đi, anh đẩy mạnh Tú Như và kéo cánh cửa thoát ra ngoài. Đi như chạy một quãng, Trinh Tường mới dừng lại lấy khăn lau mặt và sửa quần áo mình lại.

Có lẽ anh phải về nhà mình thôi. Trong phòng Tú Như giậm dữ ném mạnh cái gối trên giường xuống nền gạch rồi nhào người ra trên giường với nỗi buồn.

Hình như Trinh Tường thay đổi, linh cảm của người phụ nữ cho cô biết như thế.

Có thể nào phải vậy không? Tại sao không, khi bướm chán và con ong tỏ rõ đường đi lối về.

Mỗi lần cô bàn đến chuyện cưới nhau, Trinh Tường đều né tránh. Anh vẫn đến với cô, vẫn ái ân say đắm và khi anh rời căn phòng này, hình như anh rất khác, không còn là của cô nữa.

Mở truyền hình, Tú Như vặn nút vol-ume cho tiếng to lên phá không gian tĩnh lặng, nhưng sao cái cảm giác cô đơn và giận dỗi cứ tràn ngập trong lòng cô.

– Dừng xe đi!

Trinh Tường hấp tấp ném tờ năm chục lại trên ghế nệm xe taxi, anh vội vã bước xuống xe gọi to:

– Thiên Mỹ!

Ngồi trên xe, Thiên Mỹ quay lại, trông thấy Trinh Tường, cô tròn mắt, rồi vụt mở cửa, vui mừng:

– Anh Tường!

Trinh Tường chạy đến bên xe, anh cười vui vẻ:

– Anh biết là sẽ gặp em ở đây mà.

– Em cứ tưởng phải ngày mai anh mới ra Hà Nội.

– Anh đổi vé được với người quen, nên bay ra đây gặp em.

Giọng Trinh Tường thấp xuống đủ một mình Thiên Mỹ nghe:

– Nhớ em quá.

Thiên Mỹ đỏ mặt trong hạnh phúc lẫn sung sướng:

– Em cũng nhớ anh vậy. Thôi, lên xe đi anh.

Thiên Mỹ mở cửa cho Trinh Tường ngồi bên cạnh. Chờ anh đóng cửa lại, cô mới khởi động máy lái xe đi.

Trinh Tường đặt tay mình lên tay cô, anh âu yếm:

– Mệt mà nghe em nói em nhớ anh, anh như uống được liều thuốc khỏe vậy.

Anh nghiêng người hôn vào má cô:

– Ở Sài Gòn, nhớ em không chịu được, cứ mong cho đến thứ bảy chủ nhật bay ra đây với em.

– Anh đi hoài, tiền đâu mà đi, vé máy bay mắc lắm đó.

– Bởi vậy anh mới đang xin chuyển công tác, nhưng chắc phải tốn nhiều tiền.

– Anh muốn về Hà Nội?

– Ồ, anh còn ở trong Nam ngày nào là anh cứ nơm nớp lo sợ con trai Hà Thành theo tán tỉnh em, cướp mất người yêu của anh.

Thiên Mỹ nguýt người yêu:

– Có thật là anh sợ người khác cướp mất em không đó? Chứ theo em biết con gái Sài Gòn, nhiều cô đẹp không chê vào đâu được.

– Bộ em nói ai cũng phải lòng được anh sao? Anh yêu có một mình em thôi chứ ả.

Thiên Mỹ sung sướng liếc Trinh Tường. Câu nói nịnh đầm của anh khiến lòng cô rung động dạt dào.

– Anh yêu có một mình em?

– Em không tin anh thề. Anh còn muốn cưới em làm vợ, nhưng mà anh biết anh chưa có đủ khả năng cưới em. Tiền không có, sự nghiệp mới chỉ là bước khởi đầu, đời nào ba em chịu gả em cho anh.

– Ăn thua ở em. Hôn nhân của em là do em quyết định chứ bộ.

– Vậy em có ưng anh không?

– Còn phải hỏi nữa.

Trinh Tường mừng rỡ kêu lên:

– Em dừng xe lại đi Thiên Mỹ.

– Chi vậy?

Thiên Mỹ cho xe tấp vào lề. Vòng tay Trinh Tường khép chặt qua người cô,

anh hôn cô say đắm.

– Em nói với anh là em bằng lòng làm vợ anh lần nữa đi.

Thiên Mỹ khép mắt đón nhận nụ hôn.

– Ngày mai, em đưa anh về gặp ba mẹ em nhen.

Nụ hôn của Trinh Tường trở nên say đắm hơn bao giờ hết. Anh không yêu Thiên Mỹ, tuy nhiên anh cần cô, bởi vì cô là con gái ông Thứ trưởng. Anh cần cô như cần một cái thang để leo lên nấc thang danh vọng.

Chiếc bánh sinh nhật với dòng chữ kem thật khéo:

Happy birthday to:

Tú Như, hai mươi bốn age.

Hai mươi bốn ngọn đèn cầy xinh xắn trở thành chơ vơ đơn lạnh. Đêm sinh nhật của Tú Như không còn ý nghĩa nữa khi Trinh Tường còn ở mãi ngoài Hà Nội.

Tú Như rót rượu vào đầy hai ly, cô không thổi tắt đèn cầy, mà ngồi uống một mình. Chưa bao giờ sinh nhật của cô lại buồn như thế này, vắng Trinh Tường như thiếu đi tất cả. Cũng chưa bao giờ cô nhận ra anh quan trọng với mình như vậy.

Anh có còn yêu cô nữa không? Hay là công việc và sự nghiệp của anh ta lớn hơn tình yêu của cô? Nước mắt Tú Như ứa ra.

Rót ly rượu thứ hai thứ ba, cuối cùng Tú Như nốc hết cả chai rượu vang vào mồm. Đêm nay cô muốn say, say cho quên hết cô đơn và nỗi khổ đau vắng xa người yêu. Trinh Tường đang làm gì ngoài ấy, có thật sự là anh bận việc đến không có thời gian điện thoại cho cô.

Có tiếng gõ cửa, Tú Như bật dậy như cái lò xo. Chỉ có Trinh Tường thôi.

Lao ra cửa, Tú Như kéo mạnh cánh cửa ra vui mừng:

– Anh ...

Không phải Trinh Tường mà là Hoàn Vũ. Tú Như xịu mặt xuống, tuy nhiên

cô gượng gạo chào:

– Anh Vũ!

Ôm bó hoa hồng tuyệt đẹp, Hoàn Vũ thân mật:

– Anh đến chúc mừng sinh nhật em. Chúc sinh nhật vui vẻ.

Nhìn vào, Hoàn Vũ ngạc nhiên vì vẻ vắng lặng:

– Sao không có ai hết vậy? Trinh Tường đâu?

– Anh Tường đâu có về. Sinh nhật năm nay em không có mời ai cả. Anh là người khách duy nhất của em.

– Vậy à! Hân hạnh cho anh quá. Nhưng mà Trinh Tường nói như thế nào mà hấn không về, buổi họp báo cáo hoàn tất xong vào ngày hôm qua rồi hà?

– Anh chỉ nói là bận, có lẽ hai ngày nữa mới về đến.

– À! Có lẽ nó bận lo việc chuyển công tác về Hà Nội.

Tú Như sững sốt:

– Anh Tường xin chuyển công tác về Hà Nội?

– Hấn không nói cho em nghe à?

– Không có.

Tú Như đi lại gieo mình lên ghế. Ngay đến cả chuyện quan trọng là chuyển công tác từ Nam ra Bắc, Trinh Tường cũng không nói với cô. Anh đã xem cô là người ngoài của anh rồi sao? Có phải anh đã thật sự thay đổi và còn có bao nhiêu chuyện nữa của anh, mà cô không biết được.

Nét mặt buồn đến lịm người của Tú Như khiến Hoàn Vũ ái ngại:

– Có thể là nó sợ em ngăn cản nên không muốn cho em biết.

– Tại sao đang công tác tốt trong miền Nam lại xin ra Hà Nội? Anh ấy muốn bỏ em thì có. Lúc này thái độ của anh lợt lạt với em, đâu phải em không biết.

Nước mắt Tú Như ứa ra. Cô không tưởng tượng được nếu như mất Trinh Tường, mình sẽ sống như thế nào đây.

– Đừng khóc Tú Như, ai lại khóc trong đêm sinh nhật của mình. Em cũng

đừng buồn Trinh Tường, đàn ông họ xem sự nghiệp quan trọng hơn tình yêu.
Lời khuyên càng đẩy Tú Như vào nỗi buồn hơn, cô càng khóc nhiều hơn.

– Nín đi Tú Như!

Hoàn Vũ vỗ nhẹ lên đầu Tú Như, anh đưa cho cô chiếc khăn:

– Nào, lau nước mắt đi! Không có Trinh Tường ở nhà, anh thay mặt hẳn
chúc sinh nhật em vậy.

Thấy cô không chịu cầm khăn, anh cầm cái khăn lau nước mắt cho cô. Cánh
cửa vụt mở ra, Tú Như lẫn Hoàn Vũ giật mình. Tú Như mừng rỡ kêu lên:

– Anh Tường!

Lao đến trước mặt Trinh Tường, Tú Như đứng khựng lại vì nét mặt khinh bỉ
lẫn tức giận của anh. Cô lúng túng:

– Em cứ tưởng là anh không về ...

– Cho nên em định qua mặt tôi. Bây giờ tôi mới hiểu hai chữ tình bạn, tình
yêu. Bạn tôi và người yêu của tôi, hai người bỉ ổi như nhau.

Tú Như ngỡ ngàng:

– Anh nói cái gì vậy anh Tường?

– Tôi nói cái gì cô và anh ta hiểu hơn tôi chứ. Lâu nay tôi bị cô lừa dối qua
mặt. Hãy dừng lại cái trò hạ tiện của mấy người lại.

Trinh Tường quay lưng, nhưng nhanh hơn Hoàn Vũ ngăn lại:

– Cậu nói cái gì, cậu nói cho rõ lại xem Trinh Tường?

– Tôi nói cái gì à? Tôi nói anh là thằng đốn mạt, nhân lúc tôi đi xa anh và cô
ta tranh thủ ...để qua mặt tôi. Tuy nhiên tôi không thèm làm cái việc sá gì
một nải chuối xanh mà năm bảy thằng giành, tôi nhường cô ta cho anh đó.

Bốp ...Một cú đấm ngay vào miệng Trinh Tường trong cơn giận tột đỉnh của
Hoàn Vũ.

– Tại sao cậu có thể nói năng hàm hồ như vậy hả Trinh Tường? Tôi yêu Tú
Như thật, nhưng tôi không bỉ ổi như cậu nghĩ, đi giành tình yêu với cậu. Cái

đắm vào mặt cậu cho cậu hiểu, cậu đã nghĩ sai. Nên xin lỗi Tú Như đi!

Trình Tường đưa tay chùi máu trên mép miệng, cười nhạt:

– Tôi không ngờ hai người lại “cả vú lấp miệng em”. Anh nghĩ rằng anh đánh tôi là tôi tin hai người trong sạch với nhau?

Quay lưng sang Tú Như, Trình Tường lạnh lùng:

– Bao nhiêu đây quá đủ với tôi rồi. Từ nay chúng ta xem như không ai quen ai, đừng có đi tìm tôi.

Trình Tường quay lưng đi như chạy, Tú Như vội đuổi theo.

– Anh Tường, nghe em nói đã!

Trình Tường không thèm nghe anh đi nhanh hơn ra đường, vẫy chiếc xe và ngồi lên, bảo người lái xe chạy đi.

– Anh Tường!

Tú Như gọi thất thanh, cô ôm mặt khóc òa. Tại sao Trình Tường có thể nghĩ ngờ cô và Hoàn Vũ được vậy?

– Vào nhà đi Như! Anh không nghĩ là hấn ghen thật sự đâu.

Tú Như có nghe gì đâu, một sự đau đớn buồn khổ dâng ngập lòng cô. Nghi ngờ lòng chung thủy của cô dành cho anh, sao anh có thể nghĩ ra cái điều bản thủ ấy.

Đêm sinh nhật lần thứ hai mươi bốn, chưa bao giờ buồn đến như thế.

Tú Như tần ngần trước cánh cửa đóng kín. Hồi lâu, cô đưa tay lên gõ cửa:

– Anh Tường, mở cửa!

Không có một tiếng động, Tú Như đưa tay gõ tiếp. Cô gõ đến lần thứ ba, cánh cửa mới mở vụt ra, suýt một chút nữa Tú Như lỡ đà ngã chúi vào Trình Tường. Anh đẩy cô ra lạnh lùng:

– Cô đi về đi, tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của cô. Sự thật, tôi biết hai người “qua lại” với nhau lâu rồi, tôi không tin. Nhưng chính tối đêm qua nhìn thấy hai người, tôi mới biết lời đồn đãi là sự thật. Giữa hai

chúng ta nên kết thúc, xin cô đừng tiếp tục xem tôi là thằng khờ để cho cô bắt cả hai tay.

Thiên Mỹ mím môi:

– Xưa nay em yêu anh thế nào, em nghĩ là anh biết chứ không phải không biết.

Trinh Tường châm biếm:

– Thì chính vì tôi quá tin, nên cô mới lừa dối tôi được. Xin hãy đừng xem tôi là thằng khờ nữa. Tôi chia tay để cho cô dễ dàng chọn lựa kia mà.

Tức mình, Tú Như la lên:

– Tại sao anh có thể nghi ngờ tình cảm của em dành cho anh vậy? Nếu em yêu anh Vũ, em đã chấp nhận làm vợ anh chứ đâu có phải mãi chờ đợi anh. Em là con người một dạ hai lòng hay sao?

Trinh Tường nhún vai:

– Đôi khi cuộc đời có những điều mình không ngờ được phải không? Anh không trách anh đâu, nếu như em chọn Hoàn Vũ. Gia đình hắn có tiền hơn gia đình anh. Lấy hắn, em có một cuộc sống vững chắc hơn là lấy anh.

– Anh nói như vậy mà nghe được! Chúng ta đã từng chung sống với nhau. Dẫu anh không xem em là vợ, em cũng xem em là vợ anh.

Trinh Tường mai mỉa:

– Thật sự anh không dám nhận điều cao quý đó. Tốt nhất trước anh chưa nổi giận vì sự trơ trẽn của em, em nên đi về đi!

Trinh Tường phũ phàng đẩy mạnh Tú Như ra cửa, đóng cửa lại. Tú Như giận dữ đập tay âm âm lên cửa:

– Tại sao anh nghi ngờ em? Anh không có quyền nghi ngờ em, anh hiểu chưa?

Im lặng. Cánh cửa đóng lại im lìm trước mặt Tú Như, cô giận dữ quay lưng.

Được, dứt khoát thì dứt khoát, tại sao anh nghi ngờ lòng chung thủy và tình yêu của cô, anh nở xúc phạm cô một cách thô bạo như vậy sao?

Quay lưng Tú Như lầm lũi đi ra đường, cô thấy lòng buồn và đôi vai nặng trĩu hơn bao giờ.

– Tú Như!

Hoàn Vũ đuổi theo Tú Như, anh ái ngại nhìn vào đôi mắt sưng mọng vì khóc của cô:

– Nó vẫn cứ nhất định cho là anh với em?

Tú Như buồn bã:

– Em không muốn giải thích nữa. Có giải thích anh ấy cũng chẳng tin. Rồi thời gian cho anh ấy hiểu, anh ấy đã nghi ngờ em không phải.

– Tại sao? - Hoàn Vũ băn khoăn - Lẽ ra đêm đó em không nên đến chúc mừng sinh nhật em. Anh cứ tưởng là lúc đó Trinh Tường đang ở nhà em, nhưng không ngờ hắn chưa về, để rồi em lại bị hắn nghi ngờ.

– Cũng chẳng cần nữa, nếu có thể ...chia tay thì chia tay.

Nói cứng như thế chứ lòng Tú Như làm sao không buồn, khi Trinh Tường nghi ngờ tình yêu của cô dành cho anh. Hoàn Vũ cắn môi tức giận:

– Hay là em để cho anh đi gặp hắn, cả ba chúng ta giáp mặt, ba mặt một lời.

Tú Như vẫn lắc đầu:

– Em nói, không cần nữa mà. Nghi ngờ em, anh ấy có biết là anh xúc phạm đến danh dự của em hay không.

Tú Như bỏ đi, Hoàn Vũ nắm hai tay vào nhau. Không được! Nhất định anh phải đi gặp Trinh Tường. Anh ta không có quyền nghi ngờ để cư xử hồ đồ, vừa không tôn trọng Tú Như vừa chà đạp lên tình bạn của anh và Trinh Tường.

Đi qua dãy hành lang để lên lầu, Hoàn Vũ chạm mặt Trinh Tường. Anh phóng lại ngay đứng chắn Trinh Tường lại:

– Tôi muốn nói chuyện với cậu.

Trình Tường lạnh nhạt gạt Hoàn Vũ ra:

– Xin lỗi, tôi đang bận lắm. Tôi và Tú Như đã chia tay, những lời giải thích của anh chỉ làm ...bẩn tai tôi thôi.

Hoàn Vũ giận dữ:

– Cậu vịn vào một cái cớ không đáng để chia tay với Tú Như. Tôi đang tự hỏi cậu thật lòng yêu Tú Như nên ghen đến mù quáng xằng bậy, hay là cậu muốn bỏ Tú Như nên đây là cái cớ?

– Anh muốn hiểu như thế nào cũng được. Nói tóm lại, xin làm ơn tránh ra.

– Nếu như cậu không đứng lại nói chuyện cho ra lẽ, tôi nhất định không để cậu đi.

– Anh đã đâm tôi một đấm, tôi nhin anh và ...cho anh cả người yêu của tôi. Nhưng nếu anh còn hành động thô bạo một lần nữa, tôi không để yên cho anh đâu.

Trình Tường hần học gạt mạnh Hoàn Vũ sang một bên để bước vào thang máy. Hoàn Vũ toan lao theo, cánh cửa thang máy đã đóng lại, Hoàn Vũ vung nắm đấm vào vách tường, tay anh đau buốt. Anh nên hiểu Trình Tường như thế nào đây?

– Anh Trình Tường!

Thiên Mỹ hét to gọi Trình Tường, Trình Tường ngớ người ra rồi chạy nhanh đến:

– Vào đến Sài Gòn hồi nào, sao không gọi điện cho anh?

– Em đâu có định đi. Giờ chót hay tin ba vào trong này, em vội đi theo, đến không kịp gọi điện thoại cho anh.

– Có chuyện gì mà em với ba cùng vào vậy?

Thiên Mỹ cười khúc khích:

– Anh đoán thử xem.

– Ba em đi công việc phải không?

– Cũng có ...Còn em thắp tùng vào với ba để ...kiểm tra xem anh có cô nào không đấy.

Trinh Tường giật mình cười gượng, đùa:

– Được, anh cho quyền em kiểm tra anh.

Anh vòng tay ôm qua người Thiên Mỹ hôn nhẹ vào má cô:

– Liệu có tin mừng gì về chuyện anh được chuyển công tác không em?

Thiên Mỹ nheo mắt:

– Dĩ nhiên là có! Ba nói ba sẽ rút anh về bộ trước, rồi sau đó hãy làm đám cưới.

Trinh Tường mừng rỡ ôm siết Thiên Mỹ anh hôn vào má cô cuồng nhiệt:

– Có thật không em?

Anh bế cô lên quay một vòng:

– Anh mừng quá! Vậy là sau này chúng ta không còn “Anh ở đầu sông em cuối sông” nữa.

Thiên Mỹ phì cười cầu vào tay người yêu:

– Mau bỏ em xuống, không sợ người ta cười cho!

– Ai cười anh người đó hở mười cái răng.

Bỏ Thiên Mỹ xuống, Trinh Tường cho tay vào túi phòng tìm chìa khóa phòng. Mở cánh cửa, anh kéo Thiên Mỹ vào.

– Em xem căn phòng độc thân của anh nói lên sự cô đơn của anh. Không có em ở cạnh anh, anh vẫn ngoan số một luôn.

Thiên Mỹ bước vào phòng, cô nhìn căn phòng của Trinh Tường khắp một lượt, một phòng ngăn nắp, cách bày trí thanh nhã đẹp mắt. Cô chớp mắt cảm động:

– Vậy là khi xa em, anh nhớ em lắm phải không?

– Còn phải nói nữa! Em không tội nghiệp cho anh, còn nghi ngờ anh.

– Anh đẹp trai, hoàn hảo lại có sự nghiệp, làm sao em dám nghĩ là không có mặt cô gái nào bên cạnh anh.

– Có đấy!- Trinh Tường bẹo má Thiên Mỹ- là cô này đây nè. Ông trời sinh em và anh ra, ông ấy nói hãy chờ nhân duyên đến, cho nên anh đã đợi em hai mươi bảy năm nay.

Thiên Mỹ nguýt:

– Anh khéo nói quá! Đừng có cho em lên mây, sau này cưới em xong, anh bỏ rơi em là em chết cho anh coi đó.

– Anh yêu em nhất làm sao có chuyện bỏ em.

Trinh Tường áp hai tay vào mặt Thiên Mỹ, nâng mặt cô cho đối diện gương mặt anh, anh hôn cô say đắm.

Thiên Mỹ khép mắt đón nhận từng nụ hôn của anh cho cô những cảm xúc tuyệt vời và bay bổng, cô vòng tay qua cổ anh say đắm và dâng hiến ...

...

– Chết!- Thiên Mỹ kêu lên, cô lật cườm tay Trinh Tường xem đồng hồ - giờ này ba đang đợi tội mình, chạy mau lên anh ơi!

Trinh Tường mỉm cười, ôm Thiên Mỹ vào lòng, ánh mắt anh phiêu du trên khắp thân thể cô. Thiên Mỹ em thẹn:

– Anh không phụ bạc em chứ Trinh Tường?

– Không! Anh yêu em.

Anh hôn cô, những nụ hôn ấm và dịu dàng dâng lên mặt cô, xong anh đỡ cô ngồi dậy:

– Bây giờ chúng mình đi gặp ba phải không?

Thiên Mỹ nũng nịu:

– Ba mà mắng em là anh chịu đó.

– Được rồi, anh nghe hết, miễn ba cho anh cưới con gái của ba là được.

Trinh Tường nheo mắt ngắm Thiên Mỹ lần nữa, Thiên Mỹ đỏ mặt cúi đầu.

Cô vụt xô Trinh Tường ra, đi nhanh vào toilet, không thấy đôi mày khẽ cau lại của người mình yêu. Tuy nhiên đôi môi anh nở nụ cười và nắm tay vung lên đấm vào không khí. Anh đã thành công. Nhất định trên con đường của anh đi, từ nay không có Tú Như.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 2

Bước vào khách sạn, Thiên Mỹ buông tay Trinh Tường ra, cô mỉm cười nhìn anh.

– Hồi hộp không anh ?

Trinh Tường gật đầu:

– Cũng có, nhưng vì tình yêu của chúng mình, anh phải can đảm.

Anh tìm nắm bàn tay cô đi nhanh vào. Người cận vệ trông thấy Thiên Mỹ vội vàng gật đầu chào cô.

– Cô vào đi! Nãy giờ, ông đang đợi cô về.

Thiên Mỹ nhìn Trinh Tường rồi mới đưa tay lên gõ cửa.

– Ba! Con Thiên Mỹ nè ba!

– Vào đi!

Người cận vệ bên trong mở cửa ra.

Thiên Mỹ cười khúc khích:

– Ba đợi con lâu không ba?

– Con còn nói nữa.

Ông Thiên Bình lườm con gái, đôi mắt chột hướng nhìn vào Trinh Tường:

– Hẳn phải không?

Trinh Tường vội vã chào:

– Thưa ông Thứ trưởng ...

– Bây giờ không phải là giờ làm việc, gọi tôi là bác được rồi. Thiên Mỹ có nói về cậu.

Ông đùa với Thiên Mỹ:

– Con quả là có đôi mắt khéo chọn đó Thiên Mỹ.

Thiên Mỹ sà vào lòng cha:

– Sao hả ba?

– Đẹp trai và đầy phong độ. Lúc nãy ba đã đến cơ quan của cậu ta đang công tác gặp ông sếp của cậu ta.

Thiên Mỹ hỏi hộp:

– Sao hả ba?

– Ba nói chuyện với bạn của con một chút được chứ?

Thiên Mỹ nũng nịu:

– Thì quyền điều tra hay khảo hạch anh Tường là quyền của ba mà.

Ông Thiên Bình phì cười gõ lên đầu con gái.

– Dùng ngôn từ lớn quá đấy con gái. Thật ra, ông sếp của Trinh Tường nói tốt cho cậu ta. Ba cần người thì ông ta nhường, có điều là ông cũng tiếc Trinh Tường.

Trinh Tường thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc ông Thiên Bình nghiêm quay mặt lại:

– Cậu lấy gì để chứng tỏ cậu yêu con gái tôi và sẽ mang hạnh phúc đến cho con gái tôi?

Trinh Tường điềm tĩnh:

– Về tình cảm là một thứ không thể nói ra bằng lời nói. Cháu yêu em Thiên Mỹ ra sao hẳn em ấy cũng hiểu, cho nên nếu bác bảo cháu chứng minh cũng khó. Tuy nhiên cháu xin hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho Thiên Mỹ, bằng tình yêu và chính công việc của cháu.

– Cậu còn cha mẹ?

– Dạ còn! Tuy ba mẹ cháu nghèo, nhưng cháu tin chắc khi Thiên Mỹ làm vợ cháu, cháu không để cô ấy thiếu gì cả.

– Được, để tôi sẽ xem cậu chứng minh bằng hành động. Cuối tháng này sẽ có quyết định chính thức rút cậu về Bộ. Còn việc đám cưới, cậu định như thế nào?

– Cháu sẽ nói ba mẹ cháu ra Hà Nội gặp bác.

Xem như buổi nói chuyện kết thúc, cánh cửa sự nghiệp trước mắt Trinh Tường mở rộng. Cưới con gái một ông lớn, anh chưa bao giờ dám nghĩ mình lại thành công mau đến như vậy.

Tuy nhiên, một chút ưu tư đối với trong lòng đối với Trinh Tường. Đâu phải anh không yêu Tú Như, nhưng nếu lấy cô, cuộc đời anh ngày hai buổi đi làm, đi chiếc xe hai bánh như mọi người, ra đường anh cũng như mọi người. Cái quỹ đạo nhằm chán ấy anh thấy ở cha mình, anh không thể nào sống. Một cuộc đời mai một như thế. Thuở nhỏ, anh dốc toàn tâm trí vào chuyện học hành mong đỗ ưu, nhưng cuối cùng suýt học bổng ba năm đi đường học, anh đành thất bại, nỗi đau đớn ấy bây giờ mỗi lần nhớ đến hãy còn canh cánh trong lòng.

Mình phải có tất cả, sự nghiệp, công việc, danh vọng và tiền, chỉ có lấy Thiên Mỹ anh mới chen vào được thế giới thượng lưu. Nhờ vào chức danh của ông Thiên Bình anh sẽ đạt lấy điều mơ ước anh hằng ấp ủ.

Tú Như đứng dậy, mọi thứ trước mặt cô như quay cuồng và tối sầm lại.

Hốt hoảng, cô chụp vào thành bàn, bàn tay trơn tuột đẩy Tú Như ngã lăn quay.

Bịch ...tiếng rơi ngã khô khan làm mọi người cùng nhìn lại.

– Tú Như!

Hoàn Vũ vội lao đến. Anh bế xốc Tú Như lên:

– Em làm sao vậy Tú Như?

Mắt Tú Như khép lại, dòng nước bọt chảy tứa ra mép, mọi người trong phòng xúm lại. Kim Sa nhanh hơn, cô đưa chai dầu gió cho Hoàn Vũ:

– Anh Vũ, xức dầu gió cho Tú Như. Ai có dầu nữa không? Phụ xoa tay và chân Tú Như lạnh ngắt nè.

Mùi dầu nóng cay xé, thêm ngón tay của Hoàn Vũ ấn mạnh vào nhân trung Tú Như, cô tỉnh lại ngơ ngác nhìn quanh.

– Tú Như! Em tỉnh rồi hả?

– Tú Như! Cậu làm sao rồi?

Tú Như nhắm mắt:

– Khó chịu quá, chóng mặt và buồn nôn nữa.

Hoàn Vũ khoát tay cho những người xung quanh dạt ra; – Tú Như tỉnh lại rồi, mọi người về chỗ làm việc đi, để tôi đưa cô ấy xuống phòng y tế. Em đi nổi không Tú Như?

Tú Như gật đầu nhưng những bước chân của cô chông chênh bồng bênh như đi trên mớ bông gòn. Đầu cô phải tựa vào Hoàn Vũ, phó thác hết cho anh.

– Ráng một chút Như nhé.

– Anh đưa em về nhà luôn dùm em, không cần phải xuống phòng y tế đâu.

Hoàn Vũ lắc đầu:

– Đâu có được! Mặt em xanh quá, xuống phòng y tế người ta khám và chích thuốc cho em. Em muốn nuôi bệnh hay sao?

– Em đâu có muốn ...- giọng Tú Như nhỏ xíu và nghẹn ngào - trừ phi ...em bỏ bào thai trong bụng em mà thôi.

– Hà!

Suýt tí nữa Hoàn Vũ buông ngã Tú Như, anh sừng sờ:

– Em có thai ...Vậy nói cho Trinh Tường biết chưa?

– Anh quên em và anh đã chia tay cả tháng nay rồi sao, em cũng không hề gặp hay liên lạc với anh.

– Em biết có thai từ bao giờ, sao không đi tìm hấn?

Tú Như nuốt nước mắt:

– Em mới biết hai ngày nay, em không hiểu có nên đi gặp anh ấy hay không?

Mọi khi giận nhau, chính anh chủ động đi tìm em, xin lỗi, nhưng lần này ...có lẽ chia tay thật rồi anh ạ.

Hoàn Vũ bực dọc:

– Thật hay giả cái gì! Đứa con là của em và nó, nó đâu phải vịn vào cái có anh và em ở trong nhà hôm đó rồi nói anh và em quan hệ nhau, rồi bỏ đi. Chỉ tại em nữa, tự ái bằng cái đình, không chịu đi tìm nó, nó cũng không chịu đi tìm em, hai đứa chia tay lãng xẹt. Anh đưa em về nhà, xong anh đi tìm nó. Nó còn kiêu nói đó, anh nện bể mặt nó luôn.

Lòng Tú Như như lại nhuốm lên lửa hy vọng, cả tháng nay giận nhau, bao nhiêu đó đủ hành hạ nhau khôn khổ rồi. Nhớ ngày anh theo cô, cứ sáng mở cửa nhà thì in như rằng cô nhìn thấy anh đón mình. Chiều nào anh cũng đến đón cô, cả hai có những chiều hạnh phúc tay trong tay, sóng mắt chìm trong sóng mắt, vòng tay và nụ hôn ngọt ngào trao nhau để cùng đi đến đỉnh tuyệt vời của tình yêu.

Sao bây giờ lại có thể xa nhau mịt mù đến thế, hai mươi sáu ngày trôi qua lạnh lòng cô lẽ.

Đưa Tú Như vào nhà, Hoàn Vũ ân cần để cô nằm lên giường. Anh lấy thuốc cho cô uống:

– Em nằm nghỉ đi, mọi việc để anh lo cho. À! Bài phóng sự về suy dinh dưỡng ở trẻ em, em viết lời bình chưa?

– Dạ, xong rồi, lúc sáng em đã đưa cho Kim Sa.

– Vậy, em nằm nghỉ đi, anh đến Sở Xây dựng tìm Trinh Tường.

– Anh! - Tú Như ngập ngừng - Anh đừng nổi nóng đánh anh Tường, lại xảy ra chuyện không vui nghe anh?

– Được rồi, anh nói chuyện phải quấy cho hắn nghe thôi. Một tình yêu chân thật đâu phải dễ tìm, mà chuyện đâu không ra đâu, lại chia tay. Em ngủ đi. Hoàn Vũ đi ra, anh không quên đóng cánh cửa lại. Tú Như mệt mỏi nhìn theo. Cô vừa hờn giận Trinh Tường vừa nhớ vừa yêu anh, những tình cảm phức tạp cứ lẫn lộn vào nhau.

Quá quen với sự có mặt của Hoàn Vũ, anh bảo vệ gạt đầu đồng ý cho Hoàn Vũ chạy xe vào sở, nhưng sức nhớ, anh ta gọi lớn:

– Anh Vũ! Đi tìm anh Trinh Tường hả?

Hoàn Vũ vội vòng xe lại:

– Phải. Anh thấy anh Trinh Tường có trong đó không?

– Anh đâu có làm việc ở đây nữa, chuyển công tác ra Hà Nội cả tuần lễ nay.

Hoàn Vũ ngạc nhiên:

– Chuyển công tác ra Hà Nội?

– Ồ, đi rồi! Nghe nói cô ái nữ của ông Thứ trưởng lo cho, còn nghe nói tháng sau hai người cưới nhau.

Hoàn Vũ lặng người. Anh hiểu ngay ra việc Trinh Tường ruồng rẫy Tú Như. Thằng sở khanh khôn nạn, ăn ở với con người ta rồi bây giờ đi cưới vợ.

Anh bảo vệ vỗ vai Hoàn Vũ:

– Cũng mừng cho anh Tường gặp được người có quyền tước để nhờ cậy.

– Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết.

Hoàn Vũ chạy xe luôn về cơ quan. Anh bối rối không biết mình có nên nói cho Tú Như biết hay không? Không được, nhất định anh phải đi ra Hà Nội gặp tên đồn mặt đó.

Mở cửa cho Hoàn Vũ, Tú Như hỏi hộc. Cô mong khi Hoàn Vũ đến sẽ có cả Trinh Tường như những lần trước, anh luôn là cái cầu nối cho hai người bỏ hết những giận hờn làm lành với nhau.

Ánh mắt của Tú Như đến tội. Cô ấy đang chờ mong ở mình một câu trả lời. Trái tim Hoàn Vũ se lại.

Tú Như chậm chạp quay vào. Hoàn Vũ khe khẽ:

– Em nghe khỏe chưa vậy?

– Dạ, đỡ nhiều rồi.

– Trinh Tường đi Hà Nội ...cho nên anh không gặp được, nghe nói đã chuyển công tác ra đó.

Cứ ngỡ sẽ rất khó nói, vậy mà Hoàn Vũ đã nói ra được điều anh muốn nói.

Mặt Tú Như buồn hẳn, giọng cô nghẹn ngào:

– Anh ấy đã thật sự bỏ em luôn rồi.

Hoàn Vũ trợn mắt:

– Bỏ như thế nào mà bỏ, anh sẽ ra đó tìm hắn!

Tú Như bật khóc:

– Thôi, không cần đâu anh.

Một thứ linh cảm cho cô biết, cô đã mất Trinh Tường thật sự. Nhưng Tú Như cố vãn cố bám lấy chút hy vọng mong manh, đây chỉ là một hờn ghen thông thường, rồi Trinh Tường sẽ đi tìm cô nếu như anh biết cô mang thai. Cũng với niềm tin đó mà Tú Như trở nên hy vọng, dù cô nói với Hoàn Vũ, cô không cần Trinh Tường quay về tìm cô.

Được vé máy bay. Hoàn Vũ ra đến Hà Nội lúc mười giờ sáng ngày hôm sau.

Anh tìm Trinh Tường không khó. Trinh Tường đang cùng một cô gái chạy xe ra, họ đi chiếc Dylan mới cáu, trông Trinh Tường sang trọng bệ vệ. Quả đúng như lời anh bảo vệ nói, Trinh Tường đã có người con gái khác. Tức giận, Hoàn Vũ lao ra đường ngăn xe Trinh Tường lại. Hốt hoảng, Trinh Tường thẳng cụp tay lái lại, mặt biến sắc:

– Hoàn Vũ!

– Cậu còn nhớ tôi?

Vừa sợ vừa tức, Trinh Tường liếc nhanh ra sau:

– Anh muốn gì, một giờ nữa chúng ta gặp nhau ở quán cà phê. Bây giờ tôi bận lắm.

Trinh Tường rút tấm danh thiếp đặt vào tay Hoàn Vũ, mắt nháy nháy như xin Hoàn Vũ đừng nói gì cả. Thở dài, Hoàn Vũ gật đầu:

– Vậy, tôi đợi cậu. Nên nhớ không gặp cậu, tôi sẽ không về đâu.

– Được.

Trình Tường nổ máy cho xe chạy đi. Thiên Mỹ tò mò:

– Có chuyện gì vậy anh?

Trình Tường cười gượng gạo:

– À! Có thằng bạn từ Sài Gòn ra, hẳn muốn nhờ cậy anh. Bạn bè mà, anh muốn từ chối cũng kỳ. Một lát anh đi gặp hẳn xem sao.

– Hay là anh cứ đi đi!

– Không được, chuyện đi mua sắm quần áo cưới phải xem trọng chứ em. Anh muốn họ may cho em áo cưới thật đẹp, thật khéo, vợ của anh phải đẹp nhất trong ngày hôn lễ.

Trình Tường ngã đầu ra sau cho mũi anh cụng vào má Thiên Mỹ, cả hai cùng cười. Thiên Mỹ mơ màng:

– Em thích áo cưới màu trắng.

– Vậy mình may bốn áo cưới tất cả nhé.

Hà Nội khí trời se lạnh. Giá như mọi hôm, trong cái khí trời lãng mạn này có Thiên Mỹ, Trình Tường nghe lòng mình vui sướng, ấm áp. Hôm nay, sự có mặt của Hoàn Vũ khiến anh phải bận tâm lo lắng. Họ còn muốn gì nữa ở anh? Hoàn Vũ đúng là một kẻ ngốc nghếch, sao anh để không biết tận dụng sự cô đơn của Tú Như để có cô ta?

...

Hoàn Vũ đợi Trình Tường. Hai giờ đồng hồ đúng, Trình Tường mới xuất hiện. Vừa ngồi xuống ghế, Trình Tường lạnh lùng:

– Tôi bận lắm, anh muốn gì nói đại ra đi!

Trình Tường vẫy tay bảo phục vụ mang cho mình ly cà phê, anh khó chịu:

– Có chuyện gì mà anh vất công ra tận Hà Nội tìm tôi? Tôi chịu thua cho anh tiến đến với Tú Như rồi còn gì nữa?

Hoàn Vũ mím môi:

– Cậu là thằng sở Khanh đều cáng. Được, tôi cũng chẳng muốn làm mất thời gian của cậu làm gì, tôi sẽ quay về Sài Gòn đưa Tú Như ra Hà Nội đã mang thai hơn hai tháng với cậu, có lẽ cô ấy cũng cần gặp vợ sắp cưới của cậu đấy.

Trình Tường vã mồ hôi. Trời đang lạnh mà mồ hôi anh tươm ra.

– Nay, anh định uy hiếp tôi đấy hả? Anh tưởng nói Tú Như mang thai là tôi tin đứa con đó là của tôi? Tôi thường xuyên ra Hà Nội, trong lúc đó anh luôn chờ tôi vắng mặt để tranh thủ ở bên Tú Như, anh cho tôi là thằng khờ ư?

– Tôi biết cậu thừa thông minh để hiểu mà. Còn cậu có tin cái thai là của cậu hay không thì dễ mà, đợi Tú Như sinh ra cậu có thể đi thử máu.

– Khi tôi không có niềm tin vào lòng chung thủy của cô ta, anh bảo tôi tin như thế nào đây?

– Chuyện cậu nghi ngờ Tú Như và tôi thật ra chỉ là một cái cớ cậu dựng lên

thật phi lý, điều chánh là cậu rời bỏ Tú Như để đi lấy vợ, một cô vợ nhà giàu, ái nữ của một Thứ trưởng.

Trinh Tường cười gằn:

– Anh đã biết, tôi cũng chẳng cần giàu. Tôi cần một người phụ nữ bên cạnh tôi, cô ấy là người đưa sự nghiệp của tôi lên đỉnh cao. Một đời cha tôi sống bất đắc chí, tôi không muốn sống như vậy. Và lại, tôi và Tú Như, trai gái yêu nhau bình thường, yêu nhau và đến với nhau một cách tự nguyện. Đâu phải yêu nhau là phải cưới nhau, người tình và người bạn đời hoàn toàn khác nhau. Tôi chọn một người đàn bà sống quá dễ dãi làm vợ ư? Để rồi nơm nớp lo cô ta sẵn sàng cắm sừng lên đầu mình vì bản tính quá dễ dãi của cô ta. Anh về bảo với Tú Như, cô ta hãy bỏ đi cái thai, đừng trong mong lôi kéo hay tìm gặp tôi.

Trinh Tường rút cọc tiền để trên bàn:

– Nhờ anh đưa số tiền này cho Tú Như, bảo cô ta hãy đi bỏ cái thai, giữa tôi và cô ta đã kết thúc.

Trinh Tường đứng lên dợm bỏ đi. Hoàn Vũ giận dữ:

– Cậu cư xử như vậy mà coi được sao Trinh Tường? Cậu cất số tiền này đi mà gặp Tú Như. Tôi chỉ giúp giùm Tú Như là tìm gặp cậu và nói cho cậu biết là cô ấy đã có thai, cậu tin cái thai đó là của cậu hay không tùy cậu.

Nhưng cậu cũng biết, nếu như Tú Như đi tìm vợ sắp cưới của cậu hay ngài Thứ trưởng nói rõ mối quan hệ của hai người, chuyện sẽ ra sao thì tùy cậu. Hoàn Vũ đi nhanh lại quày. Anh trả tiền nước rồi đi luôn ra đường. Trinh Tường sững sờ nhìn theo. Anh biết rõ Tú Như sẽ làm như thế, cô là phóng viên và là biên tập viên của đài truyền hình. Từng xông xáo những nơi hành chính quan trọng để hoàn tất thiên phóng sự cho sống động, dĩ nhiên cô có bản lĩnh để đạt lấy điều mình muốn.

Hai bàn tay Trinh Tường nắm lại trong giận dữ. Anh đang ân hận về mối quan hệ từng có trong quá khứ của mình, dù anh hiểu rằng điều đó từng là tình yêu, từng cho anh những rung động và say đắm tuyệt vời.

Cách gõ tay lên cửa quen thuộc. Tú Như mừng rỡ lao lại mở cửa. Đứng là Trinh Tường. Cô nghẹn ngào nhìn Trinh Tường. Từ thuở yêu nhau chưa bao giờ hai người giận nhau lâu và xa cách nhau đến cả tháng như thế. Nước mắt rung rung, Tú Như buông thõng hai tay, cảm xúc tràn ngập lòng cô, vừa giận vừa vui vì cuối cùng Trinh Tường cũng đã tìm cô.

Trinh Tường đóng cánh cửa lại. Tú Như ôm quá, hốc hác xơ xác, chưa bao giờ anh thấy cô xấu xa tàn tệ đến như vậy.

Lấy lại bình tĩnh, Tú Như đi lại ghé ngồi, giọng cô thật khẽ:

– Anh ra Hà Nội làm việc tốt chứ?

– Tốt. Mới nhận công tác nên khá bận rộn, nếu như Hoàn Vũ không ra đó, anh cũng không rảnh để về đây.

Giọng Trinh Tường lạnh nhạt, Tú Như thấy buồn làm sao. Cô mong được anh ôm cô vào lòng, và nói là hai người giận hờn nhau bao nhiêu đó đủ rồi, nhưng sao xa cách và lạnh nhạt quá.

– Em không được khỏe phải không? Trông em ốm quá.

Nước mắt Tú Như rơi mau, tuy nhiên Trinh Tường vẫn đứng yên. Anh lấy trong túi áo một xấp tiền đặt lên bàn:

– Em giữ đứa bé làm gì, chẳng những làm em mệt mỗi không làm việc được, còn có bao nhiêu chuyện không vui nữa.

Tú Như ngẩng phát đầu lên, cô nhìn Trinh Tường rồi nhìn xấp tiền:

– Ý của anh là ...

– Hiện giờ anh ở Hà Nội, em ở Sài Gòn, mỗi lần đi về không tiện mấy. Công việc một biên tập viên truyền hình, một phóng viên cần nhanh nhạy, em làm sao có thể có con. Anh cũng vậy, mới chân ướt chân ráo ra đó, anh cũng cần chi rất nhiều tiền, do đó chúng ta không thể nào làm đám cưới được.

Tú Như hấp tấp nói:

– Chúng ta làm một bữa tiệc, mời bạn bè tới uống với nhau nước ngọt cũng được. Điều quan trọng cho mọi người biết chúng ta đã kết hôn, để cho con chúng mình danh chính ngôn thuận ra đời, cơ quan không phê bình đạo đức thôi.

Trinh Tường khó chịu:

– Em nghĩ đơn giản như vậy sao? Rồi anh ở Hà Nội, em ở Sài Gòn, ai lo cho em? Hay là em lại nhờ anh Hoàn Vũ. Tú Như! Anh thật sự không muốn nói ra điều đau lòng nhưng anh phải nói, liệu đứa bé em đang mang, em bảo là con anh, nhưng có đúng là con anh hay là con của Hoàn Vũ?

Tú Như sững sờ nhìn Trinh Tường, không ngờ lời lẽ của anh như vậy. Thật tàn nhẫn, chỉ là lời nói nhưng đủ sức đánh gục Tú Như xuống tận cùng, không sao đứng vững nổi.

Cô đau đớn rồi lao tới vung tay tát mạnh vào mặt Trinh Tường:

– Đây là lần thứ hai anh chà đạp lên danh dự của tôi. Tại sao anh không tin tưởng vào tình yêu của tôi dành cho anh?

Đưa tay xoa má, Trinh Tường lùi lại:

– Lúc nào hấn cũng ở bên cạnh cô mà cô bảo tôi tin cô? Chính vì điều này tôi muốn chia tay và chuyển công tác. Tôi không muốn làm thằng khờ, người ta ăn ốc mà tôi phải đổ vỏ. Sở dĩ tôi phải bay từ Hà Nội vào đây gặp cô là vì chút tình nghĩa còn sót lại, dù sao cô cũng từng là của tôi. Chúng ta tự nguyện đến với nhau, cho nhau những cảm xúc tình yêu, nhưng không phải vì cô nói cô mang thai, đứa bé trong bụng cô là của tôi mà tôi phải tin và cưới cô. Nếu cô quá dễ dãi trong luyện ái với tôi, tại sao không thể với Hoàn Vũ?

– Khốn nạn!

Tú Như cắn chặt đôi hàm răng lại tưởng đến bật cả máu, cô chỉ tay ra cửa:

– Đi, anh đi khỏi nhà tôi! Đón mặt! Đừng để cho tôi thấy mặt anh nữa!

Chộp xấp tiền, Tú Như ném bừa ra cửa. Cô xô hất Trinh Tường, đóng mạnh cửa lại rồi ngã ngồi trên nền gạch mà khóc. Tại sao Trinh Tường nỡ chà đạp lên tình yêu của cô dành cho anh vậy? Thuở nào yêu nhau tha thiết mặn nồng, sao bây giờ quay mặt tàn nhẫn như thế kia?

Ngoài cửa, Trinh Tường cúi nhặt mớ tiền rơi rơi, xếp lại bỏ vào túi áo.

Một tờ bạc rơi nơi tam cấp, Trinh Tường bước đến nhặt, một dáng người cao to đứng ở đó, Trinh Tường nhìn lên:

– Hoàn Vũ!

Hoàn Vũ khinh bỉ:

– Cậu hãy nhặt cho hết những gì của cậu, nhớ đừng bỏ sót lại thứ gì! Đồ vô liêm sỉ đón mặt!

Không buồn đáp, Trinh Tường nhặt tờ bạc cuối cùng đứng lên bỏ vào túi áo và đi luôn ra đường. Nơi này không phải của anh, nó chẳng có gì lưu luyến bước chân anh lưu lại. Vĩnh biệt!

Gõ nhẹ tay lên cánh cửa, Hoàn Vũ lo lắng:

– Em mở cửa đi Tú Như! Tú Như, mở cửa đi em!

Chỉ có tiếng khóc của Tú Như cho thêm đau lòng Hoàn Vũ. Anh đập mạnh tay lên cửa hơn:

– Tú Như! Em mở cửa cho anh đi!

– Anh đi về đi, em cần sự yên tĩnh!

– Anh xin em đừng làm chuyện gì khờ dại ghen Như! Hấn sắp cưới vợ, cưới con gái Thứ trưởng, cho nên nếu em có chết hay có gì đi nữa, hấn chẳng động lòng đâu.

Tú Như thảng thốt, cô mở vụt cánh cửa ra:

– Anh nói cái gì, nói lại xem anh Vũ!

Hoàn Vũ lúng túng:

– Thật sự, anh không muốn giấu em, nhưng em biết sự thật vẫn hơn. Trinh Tường sắp cưới vợ, vợ của nó con Thứ trưởng, tuần sau là họ cưới nhau.

Hôm anh ra Hà Nội là họ đi mua sắm đồ cưới.

Tú Như đứng chết lặng. Điều cô linh cảm đã là sự thật, Trinh Tường bỏ rơi cô vì anh đã có người con gái khác, anh cưới cô gái nhà giàu đầy quyền thế đó.

Còn cô, đúng như anh đã nói, cô đã vì quá yêu và dễ dãi trong quan hệ luyến ái, cho đi mà không chút đắn đo, khi bướm chán ong chê, con ong cất cánh bay đi.

Trinh Tường! Tôi hận anh. Nếu tôi không hạnh phúc, tôi cũng không để cho anh được toại nguyện hạnh phúc.

Đôi hàm răng Tú Như cắn lại trong giận dữ và uất hận. Hoàn Vũ lo lắng:

– Tú Như!

Tú Như xua tay:

– Em không sao! Em sẽ đi bỏ cái thai, xem như em là kẻ ...”khôn ba năm đại một giờ[/navy][[/i]”. Tuy nhiên ...- Tú Như nghiêng răng- Em sẽ ra Hà Nội để gặp cô ấy.

– Em định làm gì? Vô ích! Họ sắp đám cưới, họ không hủy đám cưới đâu. Họ sẽ xem em như một kẻ phá bĩnh xấu xa.

– Họ muốn nghĩ như thế nào mặc họ, còn em nhất định phải ra đó.

– Anh đi với em.

– Không! Chuyện của em, em muốn tự giải quyết.

Hoàn Vũ thở dài:

– Hay là bỏ đi Như. Ra đó, gặp Trinh Tường, hẳn lại nói lời lẽ làm cho em đau lòng mà thôi.

– Em cần phải đau lòng mới quên được con người bội bạc đó. Em sẽ không sao đâu. Năm nay em cũng hai mươi lăm rồi, anh tưởng em còn nhỏ dại hay sao.

Em tự biết cách giải quyết chuyện của mình mà.

Tú Như nói một cách tỉnh táo, nhưng thực sự Hoàn Vũ không yên tâm chút nào. Đối với gã sở khanh, tốt nhất Tú Như nên im lặng nhận thua thiệt về mình.

Thiên Mỹ ngồi tựa người vào Trinh Tường, mắt cô nhắm lại. Trinh Tường lo lắng:

– Em lại chóng mặt nữa à? Hay là anh đưa em đi bác sĩ. Nếu em đổ bệnh, ngày cưới lỡ như em dậy không nổi làm sao?

Thiên Mỹ gật đầu. Trinh Tường nói phải, nhưng cứ nghe nói đi bác sĩ và phải chích thuốc là cô đã sợ.

– Vậy ...người ta có chích thuốc không anh? Anh nhớ nói là em uống thuốc thôi nghen!

Trinh Tường phì cười:

– Em thật, lớn rồi mà còn sợ chích thuốc, nó như bị kiến cắn, chớ có gì đâu.

Thiên Mỹ rụt cổ:

– Thôi đi, em sợ lắm! Không hiểu sao cả tuần nay em chóng mặt và ăn uống gì cũng không được, cứ nhợn nhạo muốn nôn.

Đang muốn cười trêu Thiên Mỹ, Trinh Tường vụt khựng lại:

– Em nói em buồn nôn và chóng mặt?

– Phải.

– Có khi nào ...em có bầu không Thiên Mỹ?

Thiên Mỹ ngớ người ra, cô ngồi ngay lại.

– Anh nói ...

– Em có triệu chứng của người sắp làm mẹ. Em nhớ lại coi. Mà thôi, chẳng

cần nhớ, mau theo anh đi bác sĩ.

Thiên Mỹ đỏ mặt. Sao cô không nghĩ ra điều ấy nhỉ? Nếu như cô có mang ...Thiên Mỹ vui mặt vào ngực áo Trinh Tường.

– Nếu như mình có con thì làm sao hả anh?

– Điên quá! Chẳng phải còn mấy hôm nữa chúng ta cưới nhau sao. Em có con, anh còn mừng nữa kia, vì nó là kết quả tình yêu của em và anh.

– Nhưng mà ...chưa cưới nhau đã có con.

– Đâu có sao, miễn sinh cho anh một đứa con giống em và anh là được.

Thiên Mỹ sung sướng nép vào lòng Trinh Tường, cô đón nhận ở anh từng nụ hôn nồng nàn say đắm. Tình yêu khiến cô thấy cuộc đời đẹp hơn bao giờ hết.

– Sao hả em?

Trinh Tường nóng nảy hỏi khi Thiên Mỹ vừa mở cánh cửa đi ra. Thiên Mỹ gật nhẹ:

– Đúng rồi anh ạ.

– Vậy là em có thai?

– Dạ.

Tiếng “dạ[/navy][[/i]” chưa tròn, Trinh Tường nhắc bổng Thiên Mỹ lên, anh sung sướng quay mạnh người cô:

– Anh sắp làm cha. Ôi, mừng quá!

Thiên Mỹ xấu hổ kêu lên khe khẽ:

– Bỏ em xuống, đây là phòng mạch mà!

Trinh Tường bỏ Thiên Mỹ xuống, có nhiều người đang nhìn họ như muốn chia sẻ niềm vui của họ. Trinh Tường hân hoan:

– Bác sĩ có nói thai nhi mạnh không em?

– Có! Có toa nè, một lát mình ra ngoài mua thuốc.

Trinh Tường hôn nhẹ vào má Thiên Mỹ. Xong, anh mới ôm qua vai cô đi.

– Cẩn thận nghe em. À! Em có định nói tin này cho ba mẹ em biết không.

Còn anh, một lát nữa phải điện thoại về nhà báo tin cho ba mẹ anh hay.

– Thôi anh ạ! Để khi nào đám cưới xong hẵng nói. Nói bây giờ em xấu hổ lắm.

– Có gì mà xấu hổ, thời bây giờ quan hệ trước hôn nhân đâu phải chuyện lạ. Hơn nữa, chúng mình lại sắp đám cưới.

– Em biết, nhưng đừng nói gì cả nghe anh?

– Ừ, thì anh tùy em.

Cả hai đi ra đường, vừa định băng qua, Trinh Tường giật nảy người vì Tú Như đang đứng bên kia đường nhìn anh. Định tỉnh, Trinh Tường cố thân nhiên cùng Thiên Mỹ đi qua.

Tú Như tiến lại cô giận dữ:

– Trinh Tường!

Trinh Tường trừng mắt lấp liếm:

– Cô muốn gì đây Tú Như? Làm tiền tôi bao nhiêu đó đủ rồi ghen. Tôi cho cô biết vợ sắp cưới của tôi hoàn toàn tin tôi và yêu tôi, cô không dễ dàng phá hoại hạnh phúc phải chúng tôi. Cô muốn bao nhiêu tiền nữa mới không đeo theo làm phiền tôi?

Không thể tưởng tượng Trinh Tường có thể trâng tráo đến như vậy. Anh ta tỏ ra bản lĩnh chứ không hề run sợ chút nào. Anh ta cố tình hạ thấp cô xuống như một thứ gái chuyên đi làm tiền. Từ chủ động, Tú Như uất ức đến run cả tay chân, không nói được thành lời. Cô cứ mở to mắt ghen ngào nhìn Trinh Tường, người đàn ông mà cô từng yêu là một tên sở Khanh tàn nhẫn. Anh ta không ngần ngại chà đạp cô một cách không thương tiếc, cô còn có thể yêu một kẻ như vậy sao? Hết rồi, tình cảm của cô dành cho anh ta bị anh đánh cho tan nát.

Tú Như nuốt nước mắt:

– Tôi chỉ muốn thấy tận mắt sự phản bội của anh thôi. Bây giờ thì đủ rồi, tôi không cần tìm biết nữa.

Nhìn Thiên Mỹ, Tú Như cười nhạt:

– Cô đang hạnh phúc như tôi từng hạnh phúc vì cái mã đẹp trai vì sự thông minh lịch lãm, nhưng bây giờ tôi vỡ mộng rồi. Chúc cô hạnh phúc và hy vọng lớp sơn son kia mãi mãi tồn tại với cô.

Tú Như quay lưng. Thiên Mỹ ngẩn ngơ nhìn theo:

– Anh Tường! Cô ta ...

– Cô ấy là người yêu cũ của anh. Cô ta bắt cá hai tay ...anh không muốn nói đến loại người dơ bẩn ấy. Anh chọn em yêu em và đi cưới em, cô ấy tức giận đi tìm anh. Em chớ có nghe những gì cô ta nói.

Trinh Tường âu yếm dìu Thiên Mỹ ngồi vào xe, cô chịu ngồi vào, nhưng sau đó nghiêm mặt:

– Em muốn biết trong quá khứ của anh có ai nữa, trước khi em về làm vợ anh.

Trinh Tường nhăn mặt:

– Em muốn biết cũng được, nhưng em nên biết khi người đàn ông quyết định đi đến hôn nhân là họ yêu thật lòng, những mối tình trong quá khứ bỏ qua tất cả.

Nếu như anh nói anh chưa từng yêu ai trước em, em sẽ không tin, đúng không?

Có, anh đã từng yêu và thậm chí còn muốn cưới cô ta nữa kia. Nhưng anh muốn cứu vớt cuộc đời cô ta hoài công, bởi vì cô ta sống phóng túng, hút thuốc, uống rượu và có những mối giao du quan hệ không tốt, em bảo anh yêu một người như vậy sao?

– Nhưng em thấy rõ ràng là cô ta đau khổ khi nhìn thấy anh và em.
– Loại gái chuyên nghiệp như cô ta, em tin là lắm. Xưa nay em sống giữa những người trí thức và tốt, cho nên em không nhìn thấy bộ mặt trái của cuộc đời đâu. Hãy bỏ qua chuyện cũ, đừng vì một cô gái như vậy mà làm giảm tình cảm và hạnh phúc phải chúng ta.
Trình Tường âu yếm hôn lên mắt Thiên Mỹ:
– Sắp có con phải tin tưởng vào tình yêu của chồng mình dành cho mình chứ em.
Nụ hôn đủ xua tan áng mây mờ trong đầu Thiên Mỹ. Tuy nhiên đôi mắt rung rung lệ đau buồn của cô gái đó như vẫn còn ám ảnh Thiên Mỹ không nguôi.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 3

Tú Như đi làm lũi. Hình ảnh của Trình Tường bên cô vợ sắp cưới và lời lẽ tàn nhẫn cay độc của anh từng phút cứ như xé nát trái tim cô ra từng mảnh vụn.

Tàn nhẫn quá, Trình Tường ơi! Lẽ nào những phút yêu nhau mặn nồng tha thiết chẳng lưu lại chút nào trong tâm hồn anh?

Đưa tay sờ lên bụng mình, Tú Như đau đớn. Cô phải bỏ đi giọt máu cô đang cưu mang ư? Không chồng mà có con, người ta sẽ sa thải cô mất thôi. Phải bỏ đi. Nước mắt Tú Như trào ra. Con ơi! Mẹ xin lỗi là phải từ chối sự ra đời của con.

Một bóng đen đứng trước mặt Tú Như, cô nhìn lên thảng thốt:

– Hoàn Vũ!

Anh nhìn cô, cái nhìn xót xa u uất:

– Mình về thôi Như ạ, anh đã mua vé máy bay. Chúng mình đi về Sài Gòn của mình, ở đây không có chỗ của em đâu.

Tú Như thẫn thờ. Đúng rồi, nơi này không có chỗ của cô, tất cả đều xa lạ và Trình Tường cũng không còn là của cô nữa, anh đã thuộc về một người con gái khác, họ sắp cưới nhau và là của nhau. Còn cô, chỉ là một kẻ sống bên ngoài cuộc đời của anh, như một bông hoa tô điểm cho thêm lãng mạn trong một đoạn đời nào đó, rồi anh sẵn sàng vất bỏ cô như bỏ một thứ không cần thiết.

Ôm chầm lấy Hoàn Vũ, Tú Như khóc lặng lẽ. Anh dìu cô đi:

– Như này! Nếu như ...anh muốn cưới em và muốn làm cha đứa bé, em có

chấp nhận anh không?

Tú Như sừng sốt dang người ra, cô chặm rãi lắc đầu:

– ĐỪNG anh! Em suy nghĩ kỹ rồi, em không nên giữ cái thai. Trinh Tường không hề muốn có con và em cũng vậy, nó là một đứa con ngoài ý muốn, cho nên em không có ý định sinh nó ra.

Hoàn Vũ rùng mình:

– Ác lắm Tú Như.

– Em biết! Nhưng nếu em sinh nó ra, cha không nhận thì mẹ nó phải làm sao? Có ai chấp nhận một cô gái không chồng mà có con, cơ quan sẽ đuổi việc, em làm sao nuôi con. Và còn cha mẹ em nữa. Em đã suy nghĩ kỹ rồi.

Hoàn Vũ ngập ngừng:

– Vậy tại sao em không chịu chấp nhận lời đề nghị của anh. Anh thật sự yêu em, anh sẽ xem đứa bé trong bụng em như là máu thịt của anh. Anh yêu em tha thiết và muốn được có em. Anh van em, Tú Như.

Nước mắt Tú Như trào ra, không có câu trả lời, mà chỉ có nước mắt và nước mắt.

Căn phòng im bật khi Trinh Tường bước vào, tất cả mọi người trong phòng tản ra, ai về chỗ nấy. Trinh Tường lăm lì tiến vào. Anh quá quen với việc mọi người trong phòng làm việc chụm lại tán gẫu chuyện thời trang quần áo, rồi đến chuyện bên ngoài và nhất là chuyện của Trinh Tường đang một đề tài để họ chêm biếm, ganh tỵ.

Một câu nói vang lên phá tan ngọt ngào trong phòng:

– Cô Thoa! Lát nữa cô đi “địa” chứ?

Giọng nói nhại giọng miền Nam. Cả phòng vụt cười phá lên:

– Con cá “gô” nó nhảy “gồ gồ” trong “gỗ” hả”.

Trinh Tường mím môi:

– Mấy người có biết lấy cái đặc trưng của người ta ra để nhạo báng là chuyện mất lịch sự không nên làm. Nếu như người miền Nam chúng tôi nhại giọng Bắc để chế giễu, mấy người cũng thấy khó chịu vậy?

Duy Thức nhún vai[/navy][i]”.

– Tại cậu cho là chúng tôi nhạo báng cậu, cậu có ác cảm và xa lánh chúng tôi. Sao cậu không nhìn mình, cậu là một tên trí thức dòm, ở đây chúng tôi phấn đấu lên là nhờ vào chính khả năng của mình.

Trinh Tường bật dậy. Anh biết có cãi lại với họ, anh sẽ không dẫn được tức giận, sẽ đi đến choảng nhau. Tâm hồn anh đang đầy nỗi buồn và chán chường.

Tú Như sẽ đám cưới với Hoàn Vũ. Trinh Tường cứ nghĩ mình sẽ đón cái tin đó thật bình thản. Tú Như và anh đã chặm dứt, cô có cuộc đời của cô và anh có cuộc đời của anh. Nhưng kỳ lạ, lúc cô níu kéo, anh thấy phiền phức, bây giờ cô lấy chồng, người đó là Hoàn Vũ, anh lại khó chịu, ghen tức.

Cuộc hôn nhân của anh và Thiên Mỹ có hạnh phúc không? Hình như chỉ là ảo ảnh và một sự cố gắng để đạt được mục đích mà khi đứng trên đỉnh, anh chợt nhận ra mình chơ vơ lạc lõng.

Tú Như vội vã ung Hoàn Vũ vì muốn trả thù anh, hay là cô tìm một người cha cho đứa con mình?

Trở về nhà, Trinh Tường đi luôn vào phòng. Anh nằm lăn người trên giường, mắt nhắm lại chán chường. Thiên Mỹ theo vào, cô lo lắng:

– Có chuyện gì vậy anh?

Trinh Tường vẫn nhắm nghiền mắt lại. Thiên Mỹ ôm qua người Trinh Tường, mặt cô áp lên ngực anh.

– Áp lực công việc nặng nề lắm sao anh?

Trinh Tường buồn bã:

– Anh cứ nghĩ về Bộ sẽ có cơ hội phát huy khả năng của mình, nhưng sự thật anh đã sai lầm. Anh muốn trở về Sài Gòn.

Thiên Mỹ cau mày:

– Anh mới nhận công tác mà. Từ từ đi anh, rồi ba sẽ cân nhắc anh lên.

Trinh Tường lắc đầu, tuy nhiên không muốn nói ra những ý nghĩ trong đầu mình, mà nói tránh ra:

– Anh muốn vào Sài Gòn một đôi ngày, em có muốn đi không?

Mắt Thiên Mỹ sáng lên:

– Em cũng định nói với anh. Từ ngày cưới đến giờ, anh có đưa em về nhà ba mẹ anh đâu.

– Tại anh sợ em không quen sống với nếp nhà thanh bần của anh.

– Sao anh lại nói như vậy? Em là vợ của anh, nhà chồng như thế nào em phải chịu. Để em liên hệ đặt vé máy bay, rồi mình đi nghen anh.

Ngồi lên chân anh, Thiên Mỹ nắm bàn tay Trinh Tường đặt lên bụng mình.

– Anh nghe gì không, con mình biết đập nhẹ trong bụng của em!

Chẳng có một xúc cảm nào, tuy nhiên Trinh Tường cũng vờ reo lên:

– À, phải há! Không hiểu con mình là con trai hay con gái đây?

– Em thích con trai cho giống anh.

– Thiên Mỹ này! Anh định đổi xe!

Thiên Mỹ ngồi ngay dậy vì Trinh Tường nói chuyện không liên quan đến hạnh phúc của hai người.

– Chi vậy anh? Xe mình đang đi cũng là xe đời mới vậy.

– Không! Anh muốn đổi xe ô tô. Anh thấy rồi, ở đâu cũng cần có bề ngoài. Làm việc ở Bộ, mình đi xe hai bánh, còn người ta đi xe hơi, trông mình lạc hậu và quê quê như thế nào ấy.

– Để em hỏi ý ba xem sao nghen.

– Em không có tiền mặt ở nhà à?

– Cũng có, nhưng sợ không đủ.

– Bao nhiêu? Anh tính rồi, xe Dylan của mình với chừng hai mươi lăm ngàn đô nữa là đủ.

– Như vậy mình sẽ không còn tiền đâu nữa anh ạ.

– Còn lương của anh và nữ trang cưới của em đó nữa chi.

Thiên Mỹ không vui. Cô thích Trinh Tường giản dị như ngày cô mới quen anh và yêu anh, nhưng mỗi ngày anh mỗi đổi khác.

– Em không thích anh sử dụng tiền trong nhà à?

Giọng Trinh Tường hờn dỗi:

– Vậy thì thôi vậy! Chuyến này anh về Sài Gòn nhờ mẹ đi vay tiền giúp anh, sau này anh trả góp dần dần.

Bộ mặt Trinh Tường kém vui. Thiên Mỹ vội vàng vuốt ve:

– Em có nói gì đâu mà anh giận dỗi. Tiền của em cũng là tiền của anh, nếu có hụt tiền, em vay đỡ của mẹ vậy.

Trinh Tường vẫn lầm lì. Đây là cách anh dùng để đối phó với Thiên Mỹ, mỗi khi anh không vừa ý, mặc cho Thiên Mỹ năn nỉ ỉ ôi. Thiên Mỹ cũng chợt nhận ra tình yêu chỉ đẹp thuở ban đầu, khi đã là vợ chồng, chỉ có cô là chịu chuộng anh, còn anh thì dễ dàng nổi giận cáu gắt mỗi khi về nhà và không hài lòng ở cô điều gì.

Thiên Mỹ khao khát được như ngày xưa, những khi xa nhau, khi gặp lại anh đều nồng nhiệt ôm cô trong vòng tay anh. Anh ghi cô thật chặt và trút lên cô những nụ hôn nồng nàn say đắm. Ngày ấy dường như đã thật xa.

Vừa bước chân xuống phi trường, Trinh Tường cảm nhận được cái nóng, cái nóng và cái nắng quen thuộc của miền Nam và những con đường với mùi étxăng.

Những cảm xúc cứ tràn ngập cho anh cái cảm giác của một người đi xa về nhà.

Ngồi lên xe taxi, anh thoải mái dang tay:

– Được về Sài Gòn sao anh cứ nôn nao làm sao ấy.

Thiên Mỹ nhìn Trinh Tường, vẻ phấn khởi hồ hởi của anh làm cho cô vừa lạ lùng vừa buồn. Hình như cô không còn quan trọng đối với anh nữa. Cô nhớ chuyến đi đầu tiên, khi ấy chưa cưới nhau, trên phi cơ và bất cứ nơi nào anh cũng cư xử với cô lịch lãm và galăng, cách cư xử của anh khiến cô yêu anh và càng yêu say đắm hơn.

Cô nhìn vào mắt chồng:

– Anh này! Có phải khi đã là vợ chồng rồi, người ta không cần cư xử chẳng hạn ...như galăng sẵn sóc cho vợ?

Trinh Tường nhíu mày:

– Sao em lại hỏi anh như vậy?

– Hồi đó lúc mới yêu nhau, em chỉ cần đưa tay chưa kịp nói gì cả, anh cũng biết là em muốn gì. Thậm chí khi em ngồi dậy, anh cũng vội vàng lấy đôi

dép mang vào chân em, bảo đi chân không lạnh chân. Còn bây giờ, nhiều khi em ngồi cạnh anh hằng giờ, anh lại như không biết có em.

Trinh Tường nhăn mặt:

– Đã là vợ chồng rồi phải khác chứ em. Anh còn là bao nhiêu lo toan của công việc, của cuộc sống. Là con rể một Thứ trưởng, anh đâu thể tùy tiện ăn đâu uống đâu, đi đâu cũng được, hay nói gì cũng phải uốn bẩy tắc lưỡi. Anh phải thấy anh chịu áp lực từ nhiều phía, em phải săn sóc cho anh, hơn là đòi anh săn sóc cho em.

Trinh Tường nhắm mắt lại để mặc cho xe đưa mình đi. Trong lúc Thiên Mỹ nhìn hai bên đường buồn buồn, cô không có hạnh phúc như lòng cô mong mỏi, có phải vì cô đã đòi hỏi anh điều không nên đòi hỏi.

Hoàn Vũ khệ nệ bung cái thùng tôi vào nhà. Tú Như ngạc nhiên:

– Gì vậy anh Vũ?

– À ...- Hoàn Vũ cười tươi- Anh mua cái nồi tự động.

Tú Như kêu lên:

– Trời ơi! Em mới mang thai năm tháng thôi mà, anh mua chi vậy?

Hoàn Vũ cười thản nhiên:

– Thì mình cứ mua, mua trước hay sau gì cũng phải mua vậy. À! Anh mua thau tắm cho em bé nữa, một cái tắm đầu, một cái cho con ngồi vào, một cái

...

Tú Như lắc đầu, cô chịu thua tính tỉ mỉ của Hoàn Vũ. Phải chi đứa con là của Hoàn Vũ, Tú Như là người vợ hạnh phúc nhất vì được chồng săn sóc chúng ta đáo, cung như trứng mỏng. Tiếc là ...anh chỉ là chồng của cô trên danh nghĩa pháp lý và trước mặt mọi người. Còn trong căn phòng này, cô và anh dị mộng và dị sàng luôn.

Bắt gặp nét ưu tư của cô, Hoàn Vũ bần khoản:

– Em mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, bần khoản chi vậy. Thật ra, được lo lắng và cận kề bên ư, đối với anh là quá hạnh phúc rồi. Nụ cười của em là niềm vui của anh.

Nước mắt Tú Như dâng lên rung rung. Tại sao anh yêu cô nhiều đến thế, còn cô có cho anh được gì đâu.

– Đừng khóc em! Có thai khóc mai một con sẽ không đẹp đâu.

Hoàn Vũ lấy tay lau nước mắt cho Tú Như, cô cảm động ngã vào lòng anh.

– Anh tốt với em quá, em biết lấy gì đền đáp cho anh đây?

– Anh không cần gì cả, chỉ cần em vui khỏe, mai một sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh là được rồi. À! Em đã uống thuốc anh sắc trong ấm cho em chưa vậy?

Hoàn Vũ đi vào trong giỏ nấp siêu thuốc ra, anh lắc đầu, rồi lấy cái chén chất nước trong siêu thuốc mang ra:

– Em lười thì thôi, phải uống thuốc chứ. Những thang thuốc này mắc lắm,

lại có công hiệu, anh phải ép em uống mới được.

Tú Như nhăn mặt:

– Đáng quá! Nghe mùi thuốc, em đã sợ.

– Vì con phải uống chứ em. Nào, ngoan nào!

Hoàn Vũ lấy một viên kẹo, xong anh đưa chén thuốc vào tận miệng Tú Như.

– Uống đi em!

Tú Như nhắm mắt uống cạn. Cô đưa tay vuốt ngực, trong lúc Hoàn Vũ lột vỏ viên kẹo bỏ vào miệng Tú Như.

Tú Như nhai kẹo trệu trạo:

– Ngày mai không uống có được không anh?

Hoàn Vũ trợn mắt:

– Không được! Phải uống! Thuốc này bổ máu cho em ăn nhiều ngủ nhiều và khi đi sinh không đau. Giỏi đi em!

Hoàn Vũ dỗ dành Tú Như như đưa con nít:

– À! Ngày mai có cuộc hội thảo ở trung tâm dinh dưỡng về cách thức vệ sinh và lo cho thai nhi, anh nghỉ một ngày đưa em đi.

– Thôi, em đi một mình cũng được.

– Em đi một mình hay lơ đãng lắm, lơ có người đụng vào em, anh không yên tâm đâu. Anh đưa em đi mới được.

Tú Như mỉm cười, cô biết có cái lại Hoàn Vũ cũng không được một khi anh đã muốn. Tình yêu của anh dần dần cho cô suy nghĩ và rung cảm. Cô còn muốn gì hơn nữa, một người yêu thương mình.

Trình Tường đã thật xa cô, hẳn bây giờ anh cũng đang hạnh phúc với người vợ giàu có anh chọn. Thế giới của anh đang sống là thế giới của tiền bạc và quyền lực, anh không còn nhớ đến người con gái bị anh ruồng rẫy bỏ rơi.

Hãy cố mà quên đi một người từng làm cho trái tim mình tan nát.

Đưa cho Thiên Mỹ miếng dưa hấu ướp lạnh, Tường Vi vui vẻ:

– Ngày mai chỗ trung tâm dinh dưỡng của em làm việc có mở cuộc hội thảo về cách dinh dưỡng và vệ sinh cho người phụ nữ mới mang thai lần đầu tiên.

Anh Tường đưa chị Thiên Mỹ đến đó đi.

Bà Bách cũng phụ họa theo:

– Phải đó Tường. Con về đây rảnh mà, đưa vợ con đến đó nghe đi, có ích lắm đó con.

Trong đáp miễn cưỡng:

– Dạ, để xem!

– Xem gì mà xem! Mẹ thấy con chẳng lo cho vợ con gì hết.

Thiên Mỹ vội xen vào:

– Được rồi, ngày mai con và anh Tường sẽ đến đó, mẹ ạ.

Trình Tường đứng lên, anh vờ đưa tay che miệng ngáp:

– Anh ra ngoài mua gói thuốc.

Trình Tường đi nhanh ra đường như sợ Thiên Mỹ hay mẹ sẽ giữ mình lại. Chiếc xe taxi trờ tới, Trình Tường vẫy xe cho tấp vào rồi leo vào ngò, đóng cửa và xe chạy đi rồi Trình Tường nghe lòng mình nhẹ nhõm như trút đi gánh nặng ngàn cân.

– Anh ơi đi đâu vậy?

Trình Tường ngả người ra sau:

– Cứ chạy đi, tôi chưa quyết định ghé đâu cả.

Xe chạy qua quán cà phê Thượng Uyển, lòng Trình Tường chột buâng khuân. Ngày xưa anh và Tú Như hay hẹn nhau ở đó. Cảnh vật còn nguyên vẹn mà anh và cô đã chia tay, tất cả lỗi ở anh. Nỗi nhớ chột xôn xao, Trình Tường chồm người tới trước:

– Anh rẽ qua đường Đinh Tiên Hoàng cho tôi khoảng số năm mươi mấy đó.

– Vâng.

Người tài xế cho xe chạy nhanh hơn rồi dừng lại trước hẻm 54. Trình Tường trả tiền cho cuộc xe, anh bước xuống đứng lựng khựng. Cô bán thuốc lá nhận ra Trình Tường, kêu lên:

– Anh Tường, lâu quá mới gặp!

Trình Tường cười gượng gạo:

– Chào chị.

– Anh đi tìm cô Tú Như? Cổ lấy chồng đâu còn ở đây nữa, dọn đi rồi. Hồi đó ...em cứ tưởng anh và cô Tú Như cưới nhau, ai ngờ lại là anh Hoàn Vũ. Bây giờ anh ở đâu?

Trình Tường giả lả:

– Tôi ở Hà Nội. Thôi, chào chị.

Trình Tường đi như chạy. Một nỗi buồn sâu thăm thẳm, một cảm giác đến xa lạ cho ngày anh quay về.

Thật khuya, Trình Tường mới quay về nhà, người anh nồng mùi rượu. Anh đi chệnh choạng về phòng, nằm lăn người ra, mắt vẫn nhắm lại.

Thiên Mỹ nhìn Trình Tường, lòng cô đầy phiền muộn. Ngay ngày đầu tiên đưa cô về nhà anh, Trình Tường đã bỏ cô mà đi. Anh đi đâu, có phải anh đi gặp cô gái ấy? Nước mắt Thiên Mỹ dâng lên. Giá như ở nhà cô, cô sẽ không ngần ngại dựng Trình Tường dậy, bắt anh phải trả lời cô, anh đi đâu buổi tối nay. Cô không tin gặp bạn bè Trình Tường lại uống rượu say đến như vậy.

Thình lình, Trình Tường trở mình, giọng anh nhừa nhựa:

– Tú Như! Em đang ở đâu?

Một câu nói trong cơn say đủ cho Thiên Mỹ hiểu, chồng của cô đi tìm cô gái ấy, không gặp anh tuyệt vọng đi uống rượu. Cô đang là gì của anh đây? Vừa giận vừa đau, Thiên Mỹ ôm mặt khóc. Chỉ có nước mắt và tiếng khóc của cô trong đêm là lặng lẽ ...Thiên Mỹ thiếp đi ...

Một cảm giác thật dễ chịu, hình như có những nụ hôn dịu dàng đánh thức

Thiên Mỹ dậy, cô nằm im tận hưởng cảm giác dịu êm ấy.

– Tú Như ...

Lại Tú Như! Toàn thân Thiên Mỹ lạnh ngắt, cô xô mạnh Trinh Tường ra. Cái đẩy mạnh tay cho Trinh Tường thức dậy, anh mở mắt ra và trở về với hiện thực.

Chiều hôm qua anh đi tìm Tú Như, cô đã dọn nhà đi. Anh đi lang thang tìm về vùng kỷ niệm xưa, rồi tấp vào quán uống rượu, không hiểu sao anh còn về được đến nhà an toàn nữa.

– Hức hức ...

Tiếng khóc của Thiên Mỹ. Trinh Tường cau mày, anh đưa tay qua định ôm vợ vào lòng. Thiên Mỹ lại đẩy Trinh Tường ra. Anh khó chịu:

– Chiều hôm qua ...anh gặp lại bạn bè đi uống mấy chai, em làm gì vậy?

Thiên Mỹ nức nở:

– Chớ không phải là anh đi tìm Tú Như?

Trinh Tường giật mình:

– Đâu có! Cô ấy cũng đã đi lấy chồng, anh có vợ, mỗi người một con đường, đi tìm nhau làm gì? Em khóc lớn, ba mẹ nghe không biết chuyện, lại tưởng anh ăn hiếp em, mắng anh bây giờ.

Câu nói có hiệu lực ngăn tiếng khóc của Thiên Mỹ. Trinh Tường với tay ôm cô:

– Em nghi ngờ gì anh nữa, có người vợ như em, anh còn muốn gì hơn.

Anh hôn cô, những nụ hôn đủ xóa tan đi những hờn ghen vẫn nước mắt.

– Anh với chị vào đây!

Tường Vi hướng dẫn cho Trinh Tường và Thiên Mỹ vào ngồi hàng ghế trống, Trinh Tường vừa định nhắc chân đi, anh sững sờ vì một đôi vợ chồng đi vào.

– Tú Như!

Cô mặc áo đầm bầu màu xanh nhạt, tóc búi cao đi với Hoàn Vũ. Nét đẹp của Tú Như lúc này mới nổi bật làm sao, cô có vẻ tròn trịa và trắng ra. Trinh Tường nhìn đến quên tất cả.

– Đi anh Tường!

Thiên Mỹ lôi Trinh Tường đi, anh bước đi mà còn quay lại nhìn. Lúc này Tú Như mới nhìn thấy Trinh Tường, một thoáng cảm xúc khiến cô run rẩy cả người. Hoàn Vũ vội ôm qua vai cô, anh dìu cô đi sang hàng ghế bên trái. Họ đã thành người xa lạ. Thiên Mỹ cũng vừa nhận ra cô gái của hôm nào đến tỉ mỉ trước ngày đám cưới của cô và anh, người con gái được Trinh Tường gọi tên đêm qua, trong cơn say ngay ngắt. Cô ta cũng đang mang thai, chiếc bụng to vượt mặt. Ngày ấy, cô ta đi tìm Trinh Tường đâu xa mấy, chỉ vừa tròn bốn tháng, chiếc bụng bầu ấy là ...của ai?

Một ý nghĩ hình thành, Thiên Mỹ nghe mình thở không muốn nổi, cô chỉ

muốn rời khỏi khán phòng này ngay tức khắc để một mình với nỗi buồn thật sâu.

Trinh Tường ngồi nghe hội thảo mà có thu thập gì đâu, anh cứ hướng mắt nhìn sang hàng ghế có Tú Như. Chiếc bụng to vượt mặt kia nhất định là của anh. Còn tên Hoàn Vũ, hẳn nhân cơ hội là nhảy vào ngay. Một sự ghen tỵ nhỏ nhen ích kỷ chợt trỗi dậy trong Trinh Tường ...

...

Mở cánh cửa, Tú Như hốt hoảng lùi ngay vào, một cơn giận đồng thời ập đến, cô lạnh lùng:

– Anh còn đến đây làm gì, xin đi ngay cho!

Đôi mắt Trinh Tường dịu dàng phiêu đường trên gương mặt Tú Như vẫn chiếc bụng bầu tròn lúm lúp của cô. Rồi gương mặt anh xúc động:

– Em không bỏ con của anh, cảm ơn em.

Tú Như xẵng giọng:

– Tôi không hiểu anh muốn nói gì cả. Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!

– Anh đã phải đợi lâu lắm cho Hoàn Vũ rời nhà, anh mới vào gặp em. Nhất định là anh không đi ngay khi anh chưa nói những gì anh muốn nói.

– Giữa tôi và anh không có chuyện gì để nói cả.

– Có, em còn giữ của anh một đứa con, có nghĩa là em còn yêu anh.

Tú Như cười nhạt:

– Yêu thì sao! Đừng quên anh đã ruồng rẫy tôi để cưới vợ giàu, tôi không bao giờ quên những gì anh đã cư xử với tôi. Hãy làm ơn đi đi, đừng để tôi khinh anh hơn nữa!

– Anh biết anh có lỗi với em, tham sang phụ khó. Anh đã sai lầm khi chọn công danh và bỏ em. Nhưng rồi mấy tháng qua khi chen chân vào thế giới danh vọng ấy, anh nhận ra chẳng vui vẻ gì. Nếu như lúc anh ở sở xây dựng, một tiếng nói của anh có cả chục người nghe, nhưng về Bộ có cả chục người nói dù nghịch lý, khó nghe anh vẫn phải nghe.

– Anh nói với tôi những điều đó làm gì. Bây giờ anh đã có vợ và tôi đã có chồng, tốt nhất anh nên đi đi.

Trinh Tường gật đầu:

– Anh sẽ đi, đi về Hà Nội và khó có cơ hội gặp lại em. Tuy nhiên anh muốn nói với em một điều, đây là lúc anh hiểu điều của trái tim anh nhất, anh chỉ yêu có một mình em.

Trinh Tường quay lưng đi. Tú Như đứng sững sờ nhìn theo, nước mắt của cô chợt tuôn ràn rụa. Anh yêu chỉ có một mình cô thì sao? Anh đã cưới vợ, người phụ nữ kia có quyền hiện diện bên anh, con của cô ta được ở cạnh cha nó, khai sinh có cha nhìn nhận. Còn cô ... Hoàn Vũ thương yêu cô, nhưng làm sao tình yêu này có thể lấp đi được khoảng trống lạnh trong lòng cô?

Trình Tường đấm mạnh tay lên bàn, anh chán cái kiêu ngạo chơi xoi nước này lắm rồi, suốt ngày không có chuyện làm, quyền hạn và công việc bị giới hạn và đôi khi còn phải chịu nghe những lời khó nghe của cấp trên. Người ta không dám quát nạt anh, vì anh là con rể của ngài Thứ trưởng, nhưng anh giống như một người từ hành tinh lạ đến vậy, họ cô lập anh, cho dù anh cố hòa mình với họ.

Trình Tường chợt tiếc ngày xưa khi ở Sài Gòn, ở đó anh có công việc thật bận rộn, một tiếng nói của anh đều có giá trị, anh còn có bạn bè và có ... Tú Như và những buổi chiều lãng mạn trên đường phố hay trong căn phòng trọ của Tú Như. Ngày ấy xa rồi còn đâu.

– Anh Tường, sếp gọi!

Cô vẫn thư gọi Tường. Trình Tường uể oải đứng lên đi vào phòng chánh văn phòng. Mới vừa đẩy cửa, một xấp giấy bay vào mặt Trình Tường. Vị chánh văn phòng đập mạnh tay lên bàn quát:

– Cậu vẽ đồ biểu kiến để trúc gì như thế này hả? Một đũa con nít cũng biết vẽ. Vậy mà tôi không hiểu tại sao cậu lại đậu tốt nghiệp hạng ưu.

Trình Tường mím môi, anh khom người nhặt hồ sơ thiết kế lên. Vị chánh văn phòng lại quát tiếp:

– Mang về phòng tính toán lại, rồi sau đó mang lên đây thuyết minh lại cho tôi nghe.

Trình Tường cầm xấp hồ sơ mở cửa đi ra, chợt tiếng quát làm anh đứng lại:

– Anh là con rể ngài Thứ trưởng, nhưng nếu như anh không có năng lực làm việc, tôi sẽ trả anh về đơn vị cũ. Tôi nói cho anh biết, anh liệu hồn!

Trình Tường cười nhạt:

– Tôi đang mong được trở về nơi khởi điểm đó, thưa ông.

Trình Tường bước ra khỏi cửa phòng, anh nghe tiếng quát tháo và ném vỡ cái gì bên trong. Anh chợt tha thiết muốn trở về Sài Gòn của mình hơn bao giờ hết.

Trở về phòng làm việc, Trình Tường gom hết những thứ của mình vào tép da, anh cặp cái tép đi luôn ra đường.

Lái xe về nhà, Trình Tường bực dọc kéo cánh cửa, Thiên Mỹ ngạc nhiên:

– Sáng nay anh không đi làm sao?

Trình Tường cau kính:

– Anh không Dương làm việc nữa, anh định làm đơn chuyển về Sài Gòn, trở về với công việc cũ, anh không muốn làm việc với thằng cha cửa quyền hống hách ấy, hấn ngu như bò mà cứ tự cho mình là thông minh.

Thiên Mỹ ngỡ ngàng:

– Anh về đơn vị mới mấy tháng, đừng xin chuyển đi. Hãy cố gắng chịu đựng, ba sẽ tìm nơi khác cho anh.

– Em đừng thuyết phục anh nữa. Ra đến đây anh bị cô lập, em hiểu chưa.

Anh không thể làm việc chung với họ, kiểu cách quy tắc cứng nhắc.

– Làm việc ở Bộ phải như vậy chứ anh, là cơ quan đầu não ...

– Anh sẽ đi. Em là vợ anh nếu em thấy theo anh cực khổ thì em cứ ở lại. Em có biết là những món ăn Bắc, anh đã cố thích nghi mà ăn không được. Trong lúc anh thích ăn mắm lóc, em lại chịu không nổi mùi mắm. Món ăn nào em cũng bỏ rau thì là, cái mùi rau chết tiệt ấy, anh vừa nghe đã buồn nôn.

Thiên Mỹ sững sờ nhìn trong. Cái hố sâu giữa cô và anh mỗi ngày một sâu thêm. Cô cảm thấy đau lòng, anh không còn yêu cô nữa. Những tối cô một mình nằm cô đơn đợi anh ở nhà, còn anh la cà ở các bar rượu, khi về nhà mùi rượu nồng nặc. Anh không hỏi cô một lần mỗi khi cô nhăn nhó vì đau. Thiên Mỹ tủi thân, sự vui vẻ cuồng nhiệt của ngày nào, khi anh hay tin cô mang thai, hình như là giả dối, nó giống như vở kịch trên sân khấu, mà người đóng kịch đóng quá hoàn hảo.

Nước mắt Thiên Mỹ dâng lên. Nhìn vợ khóc, Trinh Tường bực dọc quay ra cửa.

– Anh đi đây, cứ mỗi lúc nhìn em đôi mắt ngập nước mắt, cái bụng bầu đi lệt bệt là anh thấy ngán tận cổ. Tại sao anh ngu ngốc tưởng rằng lấy con gái ông Thứ trưởng và được chuyển công tác về Bộ là điều vinh hạnh. Được vào thế giới thượng lưu, nhưng nó chỉ là con số không rỗng tuếch, em hiểu chưa?

Toàn thân Thiên Mỹ run lên. Cô không thể tưởng tượng anh có thể ném vào mặt cô những lời phũ phàng như thế, những lời lẽ tàn nhẫn đập tan tành ân nghĩa và tình yêu cô dành cho anh.

Trinh Tường hần học mở cửa đi, tiếng xe máy nổ giòn và chuyển bánh.

Thiên Mỹ cố đứng lên, mắt cô hoa lên đầu choáng váng, mọi thứ như tối sầm lại. Thiên Mỹ chới với đưa tay tới trước.

– Anh Tường ...đứng đi!

Toàn thân cô ngã ập tới trước, lăn quay trên nền nhà.

– Cố lên Thiên Mỹ, cô đừng ngất. Cô ngất lần nữa, đứa bé sẽ chết trong bụng cô đó. Đầu đứa bé sắp ra rồi, cố lên Thiên Mỹ.

Thiên Mỹ mím mạnh môi, mồ hôi của cô vã ra như tắm. Cô tự bảo mình, cố lên không được ngất lần nữa, cô sẽ giết chết con của mình. Một con đau dữ dội, người ta chích cho cô mũi thuốc nữa, bàn tay vị nữ bác sĩ không ngừng xoa dịu lên bụng cô.

– Ra rồi ...

Tiếng reo mừng rỡ, đồng thời Thiên Mỹ nghe nhẹ nhõm cả người, cô nghe tiếng trẻ con khóc nhỏ xíu, cô vừa sinh xong một bé gái. Thiên Mỹ mở mắt ra nhìn con. Cô cười sung sướng:

Tôi đã làm mẹ.

Đứa bé ra đời trước ngày sinh bình thường nửa tháng, màu da vàng vọt và yếu ớt. Bà Thiên Bình nhìn đứa trẻ rồi nhìn Thiên Mỹ, đứa bé yếu ớt làm

cho bà liên tưởng đến sự bất hạnh nào đó của con. Có phải là nó không có hạnh phúc?

Cái gã kỹ sư đẹp trai đó, cho đến giờ này, bà có thấy mặt anh ta đâu. Khốn kiếp!

– Con hãy nói thật với mẹ, có phải là Trinh Tường bỏ bê con? Mẹ nghe cô giúp việc nói anh ta luôn đi sớm về khuya, mà về nhà là quát tháo con, chê cơm không ngon, canh nhạt như nước ốc?

Thiên Mỹ không dám nhìn mẹ cô lắc đầu:

– Không phải đâu mẹ! Anh và vị chánh văn phòng ở Bộ làm việc không hòa thuận và không hiểu ý nhau, nên khi về nhà bực mình, mà con không biết cứ léo nhéo kêu đau, nên anh bực gắt con.

– Nó có quyền gì mà mắng con! Không có con, nó được như bây giờ, có nhà đầy đủ tiện nghi để ở, có xe sang trọng để đi sao?

– Thôi mà mẹ! Mẹ lo cho con bé giùm con.

Trinh Tường đến ngay lúc ấy. Bà Thiên Bình giận dữ:

– Sao anh biết về đúng giờ đúng giấc thế? Con tôi lúc chuyển bụng kêu khóc anh ở đâu? Tường là nó có ra làm sao cậu cũng chẳng biết!

Thiên Mỹ yếu ớt giơ tay ra:

– Mẹ ơi! Con xin mẹ!

Trinh Tường bước vào giường với Thiên Mỹ, anh nắm tay cô:

– Anh đâu có biết em đau bụng, sao lúc đó em không nói?

Thiên Mỹ ứa nước mắt:

– Em cũng đâu có biết mình sinh sớm nên suýt chút nữa hại con.

– Con nằm đâu rồi?

– Nó được nuôi trong phòng dưỡng nhi.

Bà Thiên Bình bỏ đi sang phòng dưỡng nhi. Sao nhìn thấy mặt Trinh Tường là bà như thấy chữ “Sở Khanh”, anh ta quá hoàn hảo đẹp trai. Con người này chỉ có thể là một người tình lịch lãm, chứ chẳng thể nào là người chồng tốt. Còn lại hai vợ chồng, Trinh Tường vén mái tóc cho ngay lại. Thái độ của anh lại ít nhiều cho Thiên Mỹ cảm động, cô quên mất những gì anh gây đau khổ cho mình. Nắm tay anh, cô âu yếm:

– Con giống anh lắm, anh ạ. Nhưng con bé hơi yếu một chút.

Trinh Tường cố nén tiếng thở dài. Ngày hôm qua, anh nhận được tin Tú Như vừa cúng đầy tháng đứa con trai bụ bẫm. Đứa bé đó giống anh hay giống Tú Như hay giống ...Hoàn Vũ?

Trinh Tường dội lên nỗi ghen hờn. Hơn bao giờ hết, anh muốn về lại nơi khởi điểm mà hơn một năm về trước, anh đã cố công tìm cách làm quen với Thiên Mỹ và chinh phục cô. Sự chinh phục quá dễ dàng, anh cảm thấy hôn nhân là một sự trói buộc. Lãng mạn và cảm xúc bay xa chỉ có thực tế không vui.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 4

Đeo sợi dây chuyền vào cổ bé Thắng, Hoàn Vũ vui vẻ:

– Sợi dây chuyền này là của bà nội tặng cho bé Thắng. Còn cái kiềng chân là của cô Út.

Mọi người bao vây bé Thắng, như bé là trung tâm điểm quan trọng. Cũng phải thôi, hôm nay là ngày đầy tháng của bé Thắng. Nào ông bà nội, cô chú và bạn bè của Hoàn Vũ với Tú Như đến chúc mừng Hoàn Vũ có câu hoàng tử xinh đẹp như thiên thần.

Tú Như trở nên tròn trịa và xinh đẹp hẳn ra. Chưa bao giờ Hoàn Vũ thấy mình sung sướng và hạnh phúc đến như vậy.

Nguyễn Hoàn Thắng. Nó hoàn toàn là con của Hoàn Vũ, Hoàn Vũ bằng lòng với hiện tại mình đang có.

Tiệt tan, Hoàn Vũ nhẹ nhàng đặt con vào nôi, anh quay sang Tú Như, dịu dàng:

– Em cũng mệt rồi, sinh còn non ngày non tháng, mọi việc để anh lo.

Tú Như cảm động nắm cánh tay Hoàn Vũ ôm vào lòng mình:

– Cám ơn anh đã thật chu đáo lo cho em và con.

– Em đừng nghĩ ngợi gì cả Như nhé. Con của em là con của anh. Nào, em đi nghỉ đi!

Hoàn Vũ dìu Tú Như lại giường, anh bắt cô nằm xuống.

– Em ngồi nhiều hay đi nhiều sẽ bị đau lưng. Mới sinh xong, cơ thể còn non nớt yếu đuối, em chớ quá ỷ y.

Tú Như khép mắt lại, ân tình anh dành cho cô đầy quá, bao giờ cô mới trả được món nợ ân tình cho anh đây? Anh lo cho cô từ cái áo, cái khăn và cả quần áo cho con, tỉ mỉ từng chút một, một điều mà mãi mãi và không bao giờ Trinh Tường cho cô. Vậy mà sao cô không thể nào quên được con người đó, một con người phản bội cho cô nỗi đau và nước mắt. Lần cuối cùng, anh ta còn tìm đến nói là vẫn còn yêu cô. Yêu mà bỏ rơi cô và đi cưới vợ. Anh đã hối hận, một sự ăn năn muộn màng.

...

– Úa, Tú Như đi làm rồi sao?

Những tiếng kêu ngạc nhiên, Tú Như mỉm cười:

– Em ở nhà hết bốn tháng rồi còn gì nữa.

– Nôn nóng gì Tú Như, bốn tháng bé Thắng còn bé lắm.

– Không sao đâu, em mướn vú. Anh Vũ cũng không muốn em đi làm đâu,

tại em nhớ công việc quá.

Tú Như ngồi vào bàn làm việc của mình, những cảm xúc thân quen chợt về dạt dào. Cô đã bỏ công việc mình yêu thích những bốn tháng rồi còn gì nữa, để sinh con, đã đến lúc cô phải trở về với công việc, với cuộc đời thường của mình.

Kim Hoa ngắm Tú Như, cười tủm tỉm:

– Sinh xong cậu đẹp thật, gái một con trông mơn con mắt có khác.

Tú Như đỏ mặt:

– Cậu nói quá thôi! Xem nè, mình mà ở nhà thêm một tháng nữa thôi, người sẽ xò ra mập ú. Nhìn mấy bà có chồng mập ú bụng phệ là mình sợ muốn chết luôn, nên anh Vũ có cảnh mình cũng nhất định phải đi làm.

– Sợ mập ông xã chê à? Ông Vũ mà dám chê cậu tui “cùi sút móng” luôn. Ông mê cậu, trời đánh cái rằm ông cũng chưa tỉnh.

Cậu nói đùa làm cho mọi người cùng cười. Hoàn Vũ đi tới, anh la lên:

– Ai nói xấu tui?

– Ai nói xấu anh! Người ta đang khen anh có phước cưới được vợ đẹp.

Hoàn Vũ cười tít mắt:

– Ủ, tui tu chín kiếp đó! Người ta nói muốn là vợ chồng với nhau, phải tu đến chín kiếp mới có duyên nợ với nhau.

– Thôi đi ông ơi, ca tụng vợ quá trời, khó coi không chịu được!

Mọi người cười phá lên rồi tản về chỗ làm việc của mình. Tú Như có một ngày nhẹ nhàng vui vẻ khi trở lại với công việc.

Buổi chiều, Hoàn Vũ đón Tú Như cùng về:

– Em có mệt không? Anh sợ em mệt. Em đi làm cả ngày như vậy sẽ mất sữa cho con bú.

Tú Như lắc đầu:

– Đâu có! Mấy ngày trước khi đi làm, em cai sữa cho con. Nếu không, sữa chảy ra ướt hết áo em rồi.

Hoàn Vũ cau mày:

– Em yêu thích công việc đến muốn đi làm mà sẵn sàng uống thuốc cho mất sữa sao?

– Phải như vậy rồi! Không lẽ em ...bắt anh nuôi con vẫn em hoài sao?

– Sao em lại nói như vậy, chưa bao giờ anh phân biệt hay đối xử phân biệt.

– Nhưng em nào đã là vợ của anh đâu, Hoàn Vũ ạ. Em muốn được là một người vợ đúng nghĩa.

Tú Như ngả vào vòng tay Hoàn Vũ, anh cảm động ôm cô vào lòng. Và đêm nay mới chính là đêm tân hôn của anh và cô. Ân nghĩa cho tình yêu lên ngôi. Hãy cố mà quên đi một quá khứ, quá khứ đầy nỗi buồn, một tình yêu lừa dối.

Trình Tường sững sờ nhìn lên màn hình tivi, một Tú Như xinh xắn và đầy

quyến rũ, cô mặc bộ Kimônô màu xanh hóa trang thành cô gái Nhật Bản, xứng ngôn viên cho chương trình Hành trình văn hóa. Có hơn một năm anh không gặp lại cô, Tú Như bây giờ thật quyến rũ, nụ cười của cô thật tươi, đôi mắt to đen sáng long lanh.

Trình Tường bật dậy, anh đi tuôn ra cửa. Tường Vi nhíu mày nhìn theo. Anh trai của cô về Sài Gòn một tuần nay, không mang vợ con theo, anh chỉ nói ngắn gọn là anh trở về Sở công tác, không có lời giải thích.

Trình Tường giục chiếc xe chạy nhanh đi. Xe ra đến đường Nguyễn Thị Minh Khai thì kẹt cứng. Hàng rào chắn phía trước, xe không được vào. Trả tiền cuộc xe, Trình Tường hấp tấp đi như chạy, anh len lỏi trong đám người đông đúc đi dự lễ hội.

Kia rồi! Anh nhìn thấy Tú Như, tay cầm micro, ánh đèn chiếu sáng vào cô, cô đang giới thiệu với mọi người về tiết mục lễ hội. Trình Tường đứng lại, anh ngây ngất bởi cảm xúc khó tả, như tìm thấy lại quá khứ ngọt ngào của ngày nào.

Đang thao thao bất tuyệt, Tú Như thảng thốt nhận ra Trình Tường. Anh nhìn cô, cái nhìn dịu dàng như của ngày nào. Tú Như bối rối quay đi, cô phồng vắn một người khách nước ngoài ...

Cuối cùng, đêm lễ hội cũng chấm dứt. Trình Tường bước đến gần:

– Chào em.

Tú Như lạnh lẽo chào lại. Cô định đi, Trình Tường nắm cánh tay cô lại, giọng của anh đầy cảm xúc:

– Anh đang xem tivi ở nhà, chợt nhìn thấy em, những cảm xúc cứ trào lên, không kịp suy nghĩ, anh lao vội đi tìm em, không biết để làm gì nữa, nhưng thật tình là anh muốn nhìn thấy em.

Tú Như lạnh lùng:

– Còn tôi thì lại không muốn nhìn thấy anh.

Tú Như bỏ đi. Trình Tường đứng buông thõng tay, cúi đầu, thái độ của cô như gáo nước dội vào mặt anh, những cảm xúc khi bắt gặp lại hình ảnh yêu dấu ngày nào, chợt tan vỡ như vàng trắng in trên mặt nước sông bị phá vỡ nát tan.

Đúng, anh là người có lỗi. Lúc đeo đuổi theo mục đích danh vọng của mình, anh chà đạp lên tình cảm của Tú Như, bây giờ cô lạnh lùng xua đuổi anh là lẽ tự nhiên thôi. Nhưng nếu bỏ dừng buồn, dừng đau lòng khi bị xua đuổi, có lẽ không thể nào. Trình Tường lầm lũi đi, anh không thể Tú Như đang nhìn theo.

Hắt hải anh nhưng khi nhìn thấy anh đi tìm mình, lòng cô lại nao nao. Cái mềm lòng của người phụ nữ là ở đó, dễ tha thứ. Cô gọi Trình Tường lại:

– Anh Tường!

Như một cái máy, Trình Tường quay phắt lại, đôi chân như bay lại trước mặt

Tú Như.

– Như! Em ...đã tha thứ cho anh?

– Vợ và con ...anh vẫn mạnh? Có theo anh về không?

– Không. Anh chuyển công tác về lại Sài Gòn rồi. Phải chờ bán căn nhà ngoài ấy mới vào đây mua nhà được, nhưng có lẽ cô ấy không đi theo anh đâu.

Cũng như anh vậy, nếu anh không thích ứng được với môi trường sống ngoài ấy thì cô ấy cũng không thích nghi được với ở đây.

Tú Như cười nhẹ:

– Đã là vợ chồng thì phải có sự hòa thuận chớ.

– Tú Như! Em sinh con trai phải không? Nó ...bao lớn rồi hả em? Anh thật ân hận với những gì mình đã gây ra.

Tú Như cắn nhẹ môi:

– Nó ngoan lắm. Anh Hoàn Vũ rất yêu nó.

– Vậy thì anh yên tâm rồi. Cảm ơn em đã không giận ghét anh.

– Thôi, em cần phải đi theo xe đi về.

Tú Như leo nhanh lên chiếc xe “ca” của đài truyền hình, cô đóng cửa lại. Xe chạy đi rồi, Trinh Tường còn đứng lặng nhìn theo với bao nhiêu bồi hồi.

...

Cái xoay trở người lần nữa của Tú Như, làm cho Hoàn Vũ mở mắt ra:

– Em không ngủ được à?

Không ngờ Hoàn Vũ còn thức, Tú Như lúng túng:

– Dạ.

Hoàn Vũ kéo Tú Như vào mình, anh hôn vào má cô:

– Hồi tối thực hiện thiên phóng sự đó mệt và vất vả lắm hay sao?

– Dạ đâu có. Cũng không biết sao tối nay không buồn ngủ nữa.

– Hay anh rót cho em một ly rượu nho uống vào cho dễ ngủ?

– Dạ.

Hoàn Vũ trỗi dậy, anh lại mở tủ lấy chai rượu rót hơn nửa cốc, mang lại đưa cho Tú Như. Cô mỉm cười cầm ly rượu uống cạn.

– Cảm ơn anh.

Bỏ ly rượu lên bàn, cô ôm qua cổ anh và hôn vào má anh, cử chỉ bày tỏ của cô lại được Hoàn Vũ ngẫm hiểu cô muốn ...Anh ôm cô lại và hôn say đắm, đôi tay anh vuốt đôi vai trần của cô, nụ hôn lần xuống đôi ngực. Tú Như muốn đẩy ra, nhưng rồi lại thôi, không phải cô khó ngủ vì giây phút gặp lại Trinh Tường hay sao. Cô nhớ ánh mắt dịu dàng đến khó tả của anh, nó ám ảnh mãi cô không thôi. Tú Như muốn dứt bỏ hình ảnh ấy, cô không có quyền phản bội Hoàn Vũ, anh yêu cô biết bao nhiêu. Lý trí của Tú Như bảo hãy quên đi một người từng ruồng bỏ mình, trái tim cô lại khắc khoải đau đớn nhưng nhớ. Sự trở lại của anh quá muộn màng, tất cả đi vào một khuôn

sáo, anh có vợ và cô có chồng.

Xin đừng để tôi gặp người ấy lần nữa, hãy cho tôi quên và quên.

Tú Như bế con đặt ngồi vào chiếc ghế phía trước xe, cô thắt dây an toàn qua người cho con lại và không dần được lòng yêu, cô cúi hôn má con.

– Ba ba ...

Thằng Thắng cười toe, nó đưa tay sờ vào mặt Tú Như. Tú Như lại hôn con.

Ánh mắt cô dừng lại, vì Trinh Tường tiến trước mặt cô. Anh ngây người nhìn cô, rồi nhìn đứa bé. Nó giống Trinh Tường, anh ngây ngất trong cảm giác hạnh phúc ấy, hoàn toàn khác khi anh bỗng đứa con gái của mình.

Tú Như cắn nhẹ môi, thái độ của cô như sẵn sàng chống lại Trinh Tường.

– Anh theo dõi em à?

– Anh muốn nhìn con anh một chút thôi.

– Nó không phải con anh, nếu trước đây nghe lời anh, đã không có sự hiện diện của nó.

– Anh biết lỗi của anh không đáng cho em tha thứ, nhưng thật tình anh muốn nhìn mặt con một chút thôi. Nó quá xinh, em nghĩ xem nhìn thấy con người ta xinh, mình còn xúc động muốn ôm vào lòng, hướng chi nó là con của mình. Chỉ vì tham vọng mà anh đánh mất hạnh phúc của mình, để rồi mãi mãi không tìm thấy hạnh phúc.

Tú Như nhìn Trinh Tường. Anh không có hạnh phúc? Cuộc sống có người phụ nữ đó là do anh chọn kia mà. Cô cười nhạt:

– Em không hiểu có nên tin anh lần nữa hay không?

– Anh biết nếu như bây giờ anh có nói gì đi nữa em cũng không tin, vì anh đã đánh mất niềm tin ở em. Nhưng nếu như sống hạnh phúc, anh không chuyển công tác về lại Sài Gòn. Và có hạnh phúc, anh đã mang cô ấy vào, tội tình gì anh phải sống xa vợ con. Anh đang đau khổ, nhưng thấy em và con hạnh phúc, anh vui lắm.

Trinh Tường đưa tay chùi nước mắt:

– Em có thể nào cho anh bế con một chút được không? Anh bế con một chút thôi, không làm phiền em lâu đâu.

Trinh Tường khóc ư? Giọt nước mắt anh tràn ra mình mắt, đánh gục trái tim yếu đuối của Tú Như, cô gật nhẹ. Trinh Tường mừng rỡ bỗng thằng Thắng lên, Thắng bé không biết lạ, nó đưa tay sờ lên mặt Trinh Tường bập bẹ:

– Ba ba ...

Trinh Tường cảm động hôn con, anh hít mạnh mùi hương trên má con, rồi đặt nó trở lại.

– Cám ơn em.

Trinh Tường quay lưng đi, để cho Tú Như ngẩn ngơ. Cô hiểu một điều từng lúc thái độ ăn năn của anh đã khơi dậy tình yêu trong cô, cô yêu anh và mãi mãi vẫn còn yêu.

Đẩy cánh cửa văn phòng nhìn vào, Tú Như mỉm cười:

– Anh Hoàn Vũ! Anh không đi đám cưới của Kim Sa à?

Hoàn Vũ nhăn mặt, hai mắt anh vẫn nhắm lại:

– Anh đau đầu quá, hay là em đi một mình nghe. Nói với Kim Sa, anh xin lỗi, có lẽ tại hôm qua anh dầm mưa nên bây giờ nghe sốt đến khó chịu.

Tú Như sờ tay lên trán Hoàn Vũ, trán Vũ hơi nóng, cô lo âu:

– Vậy anh uống thuốc chưa?

– Anh uống rồi, có lẽ nghỉ một đêm sẽ khỏi. Em lo đi đi kéo muộn.

– Dạ.

Không có Hoàn Vũ, Tú Như đành đi một mình, cô chọn chiếc áo màu hồng ngọc, tóc búi cao lên và nhìn mình trong gương, thầm hài lòng. Cô vẫn xinh xắn duyên dáng như thuở nào, có điều hình như cô đang mập ra vào cái lứa tuổi hai mươi sáu.

Mở hộp trang điểm, ngần ngừ một chút Tú Như chọn sợi dây chuyền bạch kim cần hạt trai lóng lánh. Đó là món quà sinh nhật đầu tiên lúc mới vừa yêu nhau, Trinh Tường tặng cho cô.

Bảy giờ năm. Muộn rồi! Tú Như lấy xác tay, cô đi xuống nhà và dắt xe ra đường:

Vừa trông thấy Tú Như, Kim Sa sà lại ôm cô:

– Anh Hoàn Vũ đâu?

– Anh kêu nhức đầu vì hôm qua dầm mưa, nên bảo mình nói lời xin lỗi cậu.

– Đâu có sao! Vào trong đi Như, khách đến cũng đông rồi, bên nhà chồng mình sắp làm lễ khai mạc.

Tú Như đi vào, cô mỉm cười chào các đồng nghiệp của mình. Buổi tiệc rượu được khai mạc, tiếng vỗ tay ồn ào. Mọi người đồng nâng ly lên chúc mừng đôi vợ chồng mới cưới.

– Tú Như!

Trinh Tường chạm nhẹ cốc rượu của anh vào cốc của Tú Như, cô ngần người ra nhìn hoảng hốt:

– Trinh Tường!

– Ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ở đây à? Đừng quên anh và chú rể là bạn thân.

Tú Như cắn nhẹ môi. May là hôm nay Hoàn Vũ bệnh. Nếu không, anh và Trinh Tường chạm mặt nhau. Gây điều đau lòng cho Hoàn Vũ, Tú Như không muốn. Còn làm ngơ như không quen Trinh Tường cô không nỡ, dù sao trái tim của cô vẫn còn đó cho anh.

Chạm ly rượu vào ly Tú Như, Trinh Tường nâng ly uống cạn, mắt cứ nhìn Tú Như:

– Em đi có một mình?

– Anh Vũ bị bệnh.

– Tú Như! Anh vui lắm vì hôm nay em đeo sợi dây chuyền bạch kim.

Tú Như ngượng ngập:

– Lẽ ra em không nên đeo nó phải không?

– Không! Sợi dây chuyền này tăng thêm nét đẹp quý phái của em.

Cô dâu chú rể kéo đến. Kim Sa tò mò:

– Tú Như! Cậu có ngạc nhiên khi thấy anh Tường không? Anh chuyển công tác về Nam mấy tháng rồi đó.

Tú Như làm như mới biết:

– Vậy à!

Tuấn Kha vỗ vai Trinh Tường:

– Vào mấy tháng rồi, cũng nên ổn định chỗ ở mang vợ con vào, bộ để cô ấy ở ngoài ấy hoài sao?

Trinh Tường lắc đầu:

– Cô ấy đâu có đồng ý cho mình vào Nam, cho nên không có chuyện chịu theo vào đâu.

Trinh Tường liếc nhanh Tú Như. Nét mặt của cô thản nhiên quá, anh thấy hình như hụt hẫng chơi vơi.

Nhạc khiêu vũ nổi lên, đôi vợ chồng mới khai lễ đầu tiên, những đôi tình nhân khác cũng kéo nhau ra. Trinh Tường ngập ngừng đứng lên:

– Anh có thể mời em nhảy được không?

Tú Như lắc đầu:

– Em không muốn nhảy. Anh hãy mời người khác.

– Vậy cho phép anh ngồi đây với em.

Nhưng Tú Như đứng lên, cô đi lại bàn các đồng nghiệp ngồi chung với họ, Trinh Tường buồn buồn ngồi nhìn theo. Suốt buổi tiệc, anh không nhảy, chỉ ngồi uống rượu.

Nấn ná lại đến mười giờ, Tú Như từ giã Kim Sa ra về:

– Anh Vũ đau, cho nên xin phép vợ chồng cậu cho mình về sớm.

– Được rồi!- Kim Sa vui vẻ- Anh Vũ bệnh, cậu muốn về sớm cũng được.

Như này, cậu có thấy anh Tường không nhảy mà chỉ uống rượu, anh tâm sự với anh Kha là rất hối hận vì để mất cậu.

Tú Như cười nhẹ lắc đầu; – Thôi, mình về.

– Để mình tiễn cậu.

– Thôi không cần đâu, cậu lo tiếp khách đi.

Tú Như vừa lấy xe ra, Trinh Tường hấp tấp đuổi theo cô.

– Tú Như!

Trinh Tường có vẻ say, nên Tú Như đành dừng xe lại.

– Anh say rồi, nên về nhà nghỉ đi.

– Tối nay nhìn em mang trên cổ sợi dây chuyền kỷ niệm tình yêu của chúng

ta, mà thái độ của em xa lạ với anh, anh đau lòng đến không chịu được.

– Như vậy anh muốn em phải làm sao, anh bỏ vợ và em bỏ chồng sao? Anh hãy đi đi, chúng ta không nên gặp nhau!

– Anh biết.

Trình Tường buông thõng hay tay đau khổ:

– Em đi đi!

Lúc Trình Tường bảo đi, thái độ của anh tỏ ra cực kỳ đau khổ. Lòng Tú Như mềm lại, cô bước xuống xe, đặt tay lên vai anh:

– Anh cũng về nhà đi, chạy xe cẩn thận!

– Cảm ơn em đã lo cho anh. Tú Như! Anh sẽ không đi gặp em nữa, nhưng em có thể cho anh một ân huệ được không em?

– Anh nói đi!

– Anh muốn ...được hôn em ...nhưng nếu em thấy anh quá đáng thì thôi vậy. Trình Tường chệnh choạng quay lưng. Nước mắt Tú Như dâng lên, cô xô tới ôm choàng Trình Tường, gục đầu lên lưng anh, nghẹn ngào:

– Tại sao anh cứ làm cho em đau khổ không vậy? Sao anh không để cho em quên anh. Anh làm cho em có lỗi với Hoàn Vũ, anh biết không?

– Anh xin lỗi, nhưng thật lòng cho đến bây giờ, anh mới biết, anh chỉ yêu có một mình em, một mình em thôi Như ạ.

Tú Như nức nở. Lời thú nhận yêu thương muộn màng, khi cả hai đều có một con đường, một bồn phận để đi. Tú Như đau khổ khép mắt lại:

– Anh hôn em đi, Trình Tường!

Trình Tường xúc động cúi xuống. Nụ hôn tái ngộ đắm nước mắt lẫn trong men say của hương vị ái tình, ái tình bị ngăn cách, tình yêu càng mãnh liệt. Nụ hôn cứ dài, dài mãi ...Tú Như đẩy mạnh Trình Tường ra, cô hấp tấp đi lại xe của mình leo lên, nổ máy xe chạy.

Trình Tường hốt hoảng:

– Chạy xe cẩn thận, Như ơi!

Nước mắt nhạt nhòa, Tú Như chạy xe đi ...

Gió đêm và con đường dài cho Tú Như tỉnh lại. Dư vị của nụ hôn say đắm vẫn còn đọng trên môi cho lòng Tú Như thêm tan nát.

Xe về đến nhà, Tú Như mở cửa. Cô tự chống xe, do dự hồi lâu mới bước vào. Chân cô chạm phải một vật mềm mềm, Tú Như thảng thốt nhìn xuống:

– Anh Vũ! Sao nằm ở đây? Anh Vũ ...

Tú Như bật đèn sáng, cô ôm choàng Hoàn Vũ:

– Anh Vũ!

Hoàn Vũ mở mắt ra, có vẻ như anh vừa tỉnh.

– Em về rồi à? Nghe tiếng xe ầm định ra mở cửa cho em, không ngờ chóng mặt lại té ngã ở đây.

– Em mở cửa được mùa.

Cô cố gắng dìu Hoàn Vũ vào phòng.

– Em điện thoại gọi bác sĩ đến khám cho anh nghe?

– Không sao đâu! Giờ này cũng khuya rồi. Có lẽ tại ăn uống chút rượu cho dễ ngủ, không ngờ rượu làm ăn khó chịu, chóng mặt đến ngã.

Dìu Hoàn Vũ nằm xuống, Tú Như lo lắng:

– Anh đó, chỉ biết lo cho em và con, nhưng khi bệnh lại không biết lo cho mình. Em gọi bác sĩ đến khám cho anh, em mới yên tâm.

– Anh nói không sao mà, em đi đám cưới có vui không?

Đôi mắt Hoàn Vũ dừng lại trên cổ Tú Như. Tú Như giật bắn người, cái giật mình không qua khỏi mắt Hoàn Vũ. Anh quay đi:

– Em thay quần áo rồi đi ngủ, ngày mai còn phải đi lần nữa mà.

– Nhưng mà anh thật sự không sao chứ? Lúc nãy anh nằm dưới đất, em thật sự lo lắng cho anh.

– Anh nói không sao mà. Em không nghe mùi rượu của anh sao? Tú Như ...tối nay em đẹp thật.

Bàn tay Hoàn Vũ đặt lên chiếc cổ tròn trắng mịn của Tú Như, nơi có sợi dây chuyền bạch kim, rồi anh ghé môi hôn lên cổ. Tú Như giật bắn người lần nữa, nụ hôn của Hoàn Vũ gòn gợn, gợi cho cô nhớ đôi môi ấm nồng của Trinh Tường, đôi môi nóng ấm ấy đã như cơn sóng dữ, cứ nhấn chìm cô mãi.

Cái giật mình của Tú Như khiến Hoàn Vũ cau mày. Tại sao cô giật mình và như muốn né tránh biểu hiện bày tỏ tình cảm của anh? Anh biết việc Trinh Tường chuyển về công tác không mang theo vợ con. Liệu họ có gặp nhau? Nghĩ đến việc hai người gặp lại nhau, bất giác tim Hoàn Vũ đau nhói, nằm ngay người mắt nhắm im lặng. Tú Như thở nhẹ, cô lấy bộ quần áo đi vào toilet.

Mở vòi nước cho nước chảy tràn lên thân thể mình, Tú Như đứng im, nhưng bão tố nổi lên trong lòng cô ...

– Đám cưới lớn thật! Nhỏ Kim Sa vậy mà có phước.

– Nghe nói đám cưới có cả kỹ sư Trinh Tường, ông ta là bạn cũ của chú rể mà, đêm qua làm gì ông ta và Tú Như không gặp nhau.

Định bước vào phòng làm việc của Tú Như. Hoàn Vũ đứng lại vì tiếng xì xào bàn tán ... “Nghe nói đám cưới có cả kỹ sư Trinh Tường, ông ta là bạn của chú rể”. Bây giờ Hoàn Vũ hiểu vì sao Tú Như giật mình, vì sao cô từ chối nụ hôn của anh. Có ai đó như bóp mạnh tim Hoàn Vũ lại. Anh quay ra vừa chạm vào Tú Như, cô ngạc nhiên:

– Anh tìm em?

– Ồ. Em đã viết lời bình cho phim tài liệu nói về việc ô nhiễm môi trường chưa?

– Dạ xong rồi, để em đi lấy cho anh.

Nhóm các cô đang bàn tán trong phòng, trông thấy cả hai vội lảng ra, ai về chỗ nấy.

Họ nhìn nhau với một chút em ngại, vì mình vừa nói xấu phu nhân của sếp. Hoàn Vũ lấy tập tài liệu xong đi ra, Tú Như gọi với theo:

– Anh khỏe chưa vậy?

Chỉ gật đầu, Hoàn Vũ đi luôn ra ngoài. Anh bỗng thấy giận dữ và đau đớn. Có thể nào Tú Như đang lừa dối anh, cô lén lút gặp Trinh Tường?

Cả buổi sáng, Hoàn Vũ không sao làm việc được. Cái ghen thật khó chịu, vì anh không hẳn là người đàn ông đầu tiên của vợ mình, anh đã đến với cô giữa lúc cô như người bị đắm tàu trên đại dương mênh mông. Anh muốn tin rằng Tú Như vừa bắt đầu yêu anh và toàn tâm toàn ý khi làm vợ anh. Liệu Tú Như có cho anh hạnh phúc này?

Buổi chiều, gọi điện thoại với Tú Như mình đi rước con, xong Hoàn Vũ đi luôn xuống xe.

Trong phòng, Tú Như bối rối, cô lấy điện thoại đi ra hành lang:

– Anh Tường! Anh đừng đến trường. Chiều nay anh Vũ đi rước bé Thắng.

– À! Anh biết rồi, cảm ơn em. Anh nhớ em quá Như ạ.

Tú Như vội tắt điện thoại, cô không muốn làm điều gì có lỗi với Hoàn Vũ, anh chẳng những là người chồng người cha tốt, còn là chỗ dựa vững chắc cho cuộc đời của cô và đứa con trai của mình. Cô không có quyền gây đau khổ cho anh.

Biết như vậy, nhưng sao lòng hắt hủi đau khổ gì đâu. Lúc này Tú Như hoàn toàn quên mất những tổn thương Trinh Tường gây ra cho mình, cô chỉ biết nhớ anh, nhớ anh đến ngậm ngùi.

Năm giờ chiều. Tú Như xếp giấy tờ vào tủ, cô ra về. Giờ này có lẽ Hoàn Vũ đã rước bé Thắng về nhà. Tú Như định ghé chợ mua thức ăn và trái cây, vừa ra đến cổng, một chiếc xe chạy áp sát cô.

– Tú Như!

Tú Như giật mình lùi lại. Nhìn thấy Trinh Tường, giọng cô không vui:

– Em lên xe đi, đừng để người quen nhìn thấy mình.

Tú Như nhìn quanh. Câu nói của Trinh Tường khiến cô thấy sợ, nên không dám đo, cô ngồi lên xe anh. Trinh Tường cho xe chạy đi.

– Em ác thật, đêm hôm qua em nhận nộ hôn của anh, nhưng sao bây giờ lại không muốn gặp anh.

Tú Như cuối đầu đau khổ:

– Anh biết rõ rồi mà, chúng ta bây giờ đâu có quyền gặp lại, anh đã có vợ và em đã có chồng. Nếu chúng ta gặp nhau là chúng ta có lỗi, lẽ nào anh không hiểu những điều này?

Trinh Tường buồn bã:

– Đâu phải anh không biết điều này, nhưng anh không thể nào không nhìn

thấy em. Anh hối hận lắm, tại sao chúng mình lại mất nhau? Sự lựa chọn sai lầm của anh lại cả đời ân hận.

Trái tim Tú Như lại mềm yếu hơn bao giờ hết, cô để Trinh Tường cầm lấy bàn tay mình đan vào tay anh, bàn tay ướt những giọt nước mắt ăn năn. Ngồi bên Trinh Tường, Tú Như như quên hết cô còn có một người chồng và một đứa con đang đợi mong cô ở nhà.

Tú Như ngập ngừng rồi bước qua cánh cửa, cô đang chuẩn bị lời nói dối.

– Mẹmẹ!

Bé Thắng reo lên, nó cười toe, hai chân chạy nhanh ra đón Tú Như. Tú Như bồng con lên, cô hôn con để che giấu điều giả dối và bối rối của mình. Hơn tám giờ đêm, cô mới về nhà. Thả con xuống, Tú Như ngập ngừng ngồi xuống ghế:

– Anh và con ăn cơm rồi hả? Em ...gặp chị bạn quen, lâu quá mới gặp, nên chỉ dẫn em đi mua sắm.

Hoàn Vũ nhìn vợ. Anh đau lòng vì Tú Như nói dối, đi mua sắm mà cô không hề mang món gì về nhà. Đôi mắt đỏ và sưng sưng của cô, hình như cô đã khóc rất nhiều.

Cái nhìn khiến Tú Như chột dạ, cô đứng lên:

– Em xuống bếp làm thức ăn nghe anh?

Hoàn Vũ lạnh lùng:

– Bây giờ là tám giờ ba mươi chứ đâu phải bảy giờ mà em đi làm cơm. Anh và con ăn rồi, còn em chẳng lẽ bạn em không mời em dùng cơm?

– Dạ, có, em ăn rồi.

– Không cần lo cho anh, em đi tắm rửa và thay quần áo đi!

Tú Như đi nhanh về phòng, cô đóng ngay cánh cửa lại. Ánh mắt của Hoàn Vũ sao lạnh lùng và nghiêm khắc quá, có phải anh biết cô đang lừa dối anh? Anh có biết cô đang chống chọi lại với sự quyến rũ của mối tình cũ, nhưng mỗi ngày sự chống chọi của cô mỗi dần. Giá như cô hết yêu Trinh Tường, giá như anh cứ quay lưng lại với cô, đừng đau khổ dần vật ...

Thay quần áo tắm rửa, Tú Như đi ra với Hoàn Vũ, cô mong ở anh một vòng tay thương yêu, cho cô đủ sức chống lại mọi cám dỗ từ Trinh Tường.

Ngồi vào lòng Hoàn Vũ, Tú Như ấu yếm cổ anh:

– Sao hôm nay anh đi rước con về sớm vậy, anh không khỏe cứ ở nhà nghỉ, em đi rước con cũng được vậy?

Giọng Hoàn Vũ nửa đùa nửa thật:

– Nếu em đi rước con phải về nhà, chiều nay đâu có gặp cô bạn cũ. Cô tên gì và ở đâu vậy?

– Thùy Linh ở Đà Lạt đó anh.

– À!

Tú Như nói dối trơn tru:

– Anh này! Hôm nào mình nghỉ phép đi Đà Lạt vài ngày đi, nghe anh.

– Ủ!

Tú Như nũng nịu thu mình vào lòng Hoàn Vũ, cô vòng tay qua cổ anh và kéo mặt anh xuống gần với mình hơn, cô chủ động hôn anh. Nếu như mọi khi, Hoàn Vũ sẽ rất cảm động, hôm nay anh ngồi thụ động, anh nhớ lời của cô giáo ban chiều.

– Bé Thắng giống ông cậu ghê hả anh Vũ?

Hoàn Vũ ngạc nhiên:

– Ông cậu nào?

– À! Thịnh thoảng có đến cùng với chị Tú Như, chỉ bảo là ông anh ở Hà Nội về.

Hai tai Hoàn Vũ ù ù, anh máy móc gạt đầu. Bé Thắng giống ai. Và ông cậu ở Hà Nội đi với Tú Như. Cô đang lừa dối anh.

– Anh Vũ!

Đôi môi Tú Như hé mở, hơi thở ấm áp phả vào mặt Hoàn Vũ nóng nóng, một cử chỉ gợi tình và khao khát được yêu. Hoàn Vũ sững nhìn vào mặt Tú Như, anh không thấy lòng mình rung động nữa, mà là một cảm giác đau đớn.

Có phải cô đã làm chuyện có lỗi với anh và người cô muốn chuộc lại lỗi lầm.

Toàn thân Hoàn Vũ lạnh ngắt, anh gỡ tay Tú Như đẩy cô sang một bên:

– Xin lỗi, hôm nay anh không khỏe.

Như một cái tát vào mặt, Tú Như vừa xấu hổ vừa ngỡ ngàng. Cô muốn tìm ở anh một vòng tay chống lại sự căm dỗ của mối tình cũ, anh lại xua đuổi cô.

Nước mắt Tú Như dâng lên, cô đi nhanh vào phòng vùi mặt lên gối. Có phải anh đã nghi ngờ cô?

Suốt đêm, Hoàn Vũ không vào phòng, anh lục đục ở phòng khách rồi ngủ luôn trên chiếc ghế dài.

Buổi sáng khi Tú Như thức dậy, Hoàn Vũ đã rời nhà, anh để lại cho cô mảnh giấy.

“Như. Em đưa con đi học. Hôm nay anh bận công tác trên Đồng Nai, chiều mới về. Vũ”.

Tú Như buông tờ thư, cô cảm thấy buồn vì sự xa cách của anh. Anh có biết là cô đang chống chọi lại với tình cảm còn lại một cách đau đớn, để là vợ anh, một người vợ yêu thương chồng mình, chớ không phải sống bằng ân nghĩa và sự kính phục.

Bảo chị vú đi đón bé Thắng, hai ngày nay, Tú Như cố tránh Trinh Tường.

Cô về bằng ngõ sau của đài truyền hình. Gặp Trinh Tường làm gì nữa, cô và anh không thể nào có sự nối tiếp với nhau. Cho xe chạy qua ngã tư, Tú Như thở dài, cô thấy Trinh Tường đang dựng xe trước quán cà phê đợi cô. Sự

tránh mặt của cô sẽ cho anh hiểu, mong rằng anh quay về với vợ và để yên cho cô với cuộc đời của cô.

Trinh Tường cứ ngồi đợi. Đã sáu giờ ba mươi. Có lẽ hôm nay Tú Như lại tránh mặt anh nữa rồi. Thở dài, Trinh Tường đứng lên, anh đợi lại vì Hoàn Vũ đi vào. Tiến đến trước mặt Trinh Tường, Hoàn Vũ nghiêm mặt:

– Cậu đợi Tú Như phải không? Cô ấy sẽ không gặp cậu đâu và về ngã sau rồi. Trinh Tường! Cậu còn muốn gì nữa khi cậu đã có vợ và Tú Như đã có chồng?

Trinh Tường mím môi ngồi lại xuống ghế:

– Anh đừng quên tôi và cô ấy từng có với nhau một đứa con?

Lời nói tro trên! Hoàn Vũ nổi giận:

– Thì đã sao? Cậu dám nhận đứa con đó là của cậu? Tôi báo cho cậu biết, nó là con của tôi và Tú Như đã là vợ tôi, tôi cấm cậu đi gặp làm phiền cô ấy.

Trinh Tường cười nhạt:

– Anh có nhận Tú Như làm vợ của anh và bé Thắng là của anh đi nữa, sự thật vẫn là sự thật. Tú Như vẫn chưa quên được tôi, cô ấy còn yêu tôi, tôi biết. Anh chỉ là thằng cơ hội, lợi dụng sự cô đơn yếu đuối của cô ấy mà nhảy vào thế chỗ của tôi. Tôi sẽ đòi lại những gì thuộc về tôi.

Hoàn Vũ tức giận:

– Cậu nói như vậy mà nghe được! Nếu như tôi không lo cho Tú Như và con của Tú Như, liệu bây giờ có bé Thắng để cho cậu nhận nhìn. Thiên Mỹ mềm lòng tha thứ lỗi lầm của cậu, cậu cũng đừng vì vậy mà quấy rối cô ấy. Hãy để yên cho cô ấy sống!

– Để yên cho cô ấy với anh, vậy còn tôi, tôi phải chịu đau khổ hay sao?

Giận quá, Hoàn Vũ la lên:

– Cậu thật vô lý! Với cách nói chuyện của cậu, tôi không nói chuyện với cậu.

Nhưng tôi báo cho cậu biết, cậu còn tìm gặp Tú Như, tôi sẽ tìm gặp vợ cậu, nói rõ mọi chuyện xấu xa của cậu. Hãy liệu đi!

Hoàn Vũ hầm hầm bỏ đi, Trinh Tường tức giận nhìn theo. Đồ cơ hội, hấn lợi dụng lúc Tú Như cần sự giúp đỡ để nhảy vào trục lợi.

Mắng Hoàn Vũ mà Trinh Tường không hề nghĩ, nếu như không có Hoàn Vũ liệu Tú Như có được như bây giờ, có một đứa con thông minh xinh xắn cho anh nhận nhìn.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 5

– Anh đã về!

Tú Như dịu dàng đón Hoàn Vũ, cô cất nón và cặp hồ sơ cho anh.

– Anh uống nước cam nghe?

Con giận tiêu tan ngay trong lòng Hoàn Vũ, anh cũng hiểu nếu như cố chấp anh sẽ mất Tú Như lẫn bé Thắng. Muốn hay không, cả hai người Tú Như và bé Thắng vẫn là niềm vui là lẽ sống của Hoàn Vũ.

Tú Như pha ly nước cam đưa cho Hoàn Vũ, cô phui vệt bần trên vai áo anh.

– Anh nghỉ đi một lát nữa đi tắm rồi ăn cơm. Hôm nay em có làm món cá lóc kho tiêu mà anh thích đó.

Hoàn Vũ quàng tay ôm Tú Như vào lòng:

– Cám ơn em.

– Vợ chồng mà anh nói tiếng cám ơn hoài, khách sáo quá. Em lo cho anh như thế này, anh hạnh phúc lắm.

Tú Như chớp mắt cảm động.

– Em cứ lo là anh buồn em.

– Em làm chuyện gì cho anh buồn sao?

– Không ...nhưng Trinh Tường đến nhà trẻ thăm con, em biết anh không vui.

– Anh đã dặn ở đó không cho phép ai ngoài anh và em đón bé Thắng. nó là con anh, Trinh Tường không có quyền gì cả. Vợ và con hẳn ở ngoài Hà Nội. Còn em là vợ anh, bé Thắng là con của anh.

Tú Như lảng ra:

– Uống nước cam đi anh, kéo nước đá tan ra không ngon.

Hoàn Vũ uống một hớp nước cam:

– Hay là em muốn Trinh Tường thăm bé Thắng? Nếu là ý em anh không hẹp hòi đâu.

– Không. Thật sự, em cũng không muốn gặp anh ấy, mỗi người đều có một bồn phận, một hướng đi rồi.

– Thật sự là anh rất sợ mất con và em, em hiểu không Như?

– Dạ hiểu. Em biết suy nghĩ mà anh. Ngày nào anh ấy bỏ em, nếu không có anh, em đâu được như bây giờ.

Hoàn Vũ lắc đầu:

– Không! Anh muốn em đến với anh bằng tình yêu chứ không phải ơn nghĩa.

Hôm em đi đám cưới Kim Sa, anh biết em gặp hắn, thực sự anh rất đau lòng. Nhưng sau đó anh nghĩ là em phải biết cần phải suy xét. Đã một lần hắn đã ruồng rẫy em để cưới vợ, bây giờ hắn bỏ bê lạnh nhạt với vợ con, con người đó không bao giờ sống có thủy có chung cả. Em đừng gây điều gì ngang trái, mà hãy nhớ bé Thắng cần sống trong một gia đình có ba mẹ.

– Em biết.

Tú Như đứng yên trong vòng tay chồng. Cô còn mong gì khác hơn một cuộc sống bình yên cho con và vì con.

Căn nhà bây giờ lại rộn rã tiếng cười. Bé Thắng ngồi giữa Hoàn Vũ và Tú Như, tự múc từng muỗng cơm ăn. Hoàn Vũ vừa ăn vừa chăm sóc cho nó.

Anh yêu bé Thắng và thù ghét Trinh Tường. Buổi tối êm ả sau bữa ăn, hai vợ chồng gác tay lên nhau xem truyền hình, chị vú đỡ bé Thắng ngủ.

Hoàn Vũ ôm Tú Như vào lòng mình, mắt anh sáng long lanh trong đêm tối.

– Như ơi! Nếu như anh muốn em sinh cho anh một đứa con, có được không em?

Tú Như khép mắt lại, đầu cô gật khễ. Những nụ hôn của Hoàn Vũ cứ nóng dần lên và say đắm hơn bao giờ ...Nhưng dường như tâm hồn Tú Như đang ở rất xa, rất xa trên con đường có gió lộng và có Trinh Tường, với ánh mắt buồn rười rượi anh gọi tên cô trong ăn năn và nước mắt.

Con say bèn bồng, Trinh Tường vẫn cứ đi lên những bậc thang. Đây là tòa nhà của trung tâm thương mại sắp xây dựng hoàn chỉnh, tháng sau là đưa vào hoạt động.

Ngồi lên thành balcon, tay bóp nát lon bia lại thành rúm rỏ, Trinh Tường ném nó ra xa, rồi lại khui lon bia khác uống tiếp. Rượu nào uống vào mềm môi, sao nỗi buồn nào vẫn không với đi.

Điện thoại reo, Trinh Tường lấy máy ra xem. Vẫn là của Thiên Mỹ gọi cho anh, cô hết nhắn tin rồi gọi. Phiền quá, Trinh Tường để nó ra xa, mặc cho nó reo. Anh chụp lon bia, ngửa cổ uống ừng ực. Rượu tràn ra hai bên mép và ướt cả vào cổ áo của Trinh Tường.

Tại sao người anh mong gặp, mong nghe tiếng, cô lại không hề một lần gọi cho anh? Đúng rồi, cô đang tránh mặt anh, cô không muốn nhìn thấy anh thì làm sao cô gọi điện thoại cho anh được. Cô chọn Hoàn Vũ chứ không quay trở lại với anh. Giận dữ, Trinh Tường ném lon bia đang uống dở ra xa, âm thanh rơi khô khốc.

Đưa tay vào túi áo tìm thuốc lá, Trinh Tường thở dài. Hết hẵn rồi, anh bực dọc đi xuống cầu thang, những bước chân đi bồng bênh nghiêng ngả.

Chợt Trinh Tường bước hụt chân, toàn thân rơi lăn lóc như trái banh lông.

Trinh Tường hét lên thất thanh ...

...

– Anh Tường! Anh như thế nào rồi?

Tường Vi lo lắng cúi gần sát mặt anh trai. Trinh Tường mở mắt ra ngơ ngác, anh nghe đau nhói ở đầu và chân.

– Anh Tường!

– Đây là đâu vậy?

– Đây là bệnh viện. Anh bị ngã cầu thang lâu, chấn thương nặng lắm đó.

Trinh Tường nhắm mắt lại:

– Anh còn muốn chết đi cho xong.

Tường Vi kêu lên:

– Anh làm gì mà chán đời dữ vậy? Suốt ngày cứ đi uống rượu. Em không hiểu anh ra làm sao nữa. Hay là đưa số điện thoại của chị Thiên Mỹ cho em, em bảo chị ấy vào đây lo cho anh, chồng đâu phải vợ đó chứ.

Trình Tường xua tay:

– Không cần gọi, người anh cần không phải là Thiên Mỹ.

Tường Vi sừng sốt:

– Chị Thiên Mỹ là vợ anh, khi anh gặp tai nạn đau ốm, không báo cho chị biết để lo lắng cho anh thì là ai?

– Anh đã bảo không cần rồi mà. Anh muốn được yên. Nếu như em và mẹ không lo cho anh được, thì anh tự lo.

– Anh nói như vậy mà nghe được. Em đang tự hỏi giữa anh và vợ anh đã xảy ra chuyện gì, mà anh bỏ mặc vợ con của mình.

– Không có vấn đề gì cả, đơn giản là anh ...không yêu cô ấy.

– Không yêu mà anh đi cưới người ta, anh ăn ở với người ta có con? Anh Tường! Dù sao Thiên Mỹ cũng là con nhà gia giáo, có quyền thế, anh đâu phải muốn bỏ là bỏ.

– Anh đâu nói là anh bỏ cô ấy, nhưng sự thật là anh đau khổ. Tường Vi, nếu em thương anh, em làm ơn giúp anh đi!

– Anh muốn em giúp anh chuyện gì?

– Em có thể ...mà thôi, em có gặp đi nữa cũng chưa chắc cô ấy chịu giúp anh.

Tường Vi tò mò:

– Anh Tường! Anh còn có một người nào khác ngoài chị Thiên Mỹ nữa sao?

– Anh đâu có ai, ngoài Tú Như.

– Tú Như? Anh đã ruồng rẫy bỏ người ta đi cưới vợ.

– Cho nên bây giờ anh mới khổ nè. Cô ấy sinh cho anh một đứa con rất giống anh, anh đang ân hận vì đã bỏ Tú Như.

Tường Vi thờ ơ:

– Thì ra đây là nguyên nhân sự đau khổ của anh, con của anh bây giờ là con người khác.

Trình Tường gật đầu:

– Cám ơn em đã hiểu rõ và thông cảm với sự đau khổ của anh.

Tường Vi nổi giận:

– Anh đừng có vội cám ơn em, vì em sẽ không giúp anh báo tin cho Tú Như đâu. Tú Như đã lấy chồng, và đứa con ấy, không biết anh Hoàn Vũ có biết là con của anh hay không. Em xin anh đừng có làm cho đất bằng nổi sóng nữa, anh hãy yên hưởng hạnh phúc vợ con mà anh đang có đi.

Trình Tường nhăn mặt:

– Là vì em chưa yêu nên em không hiểu, sống với một người mà mình

không yêu đau khổ như thế nào đâu. Tú Như cũng đang đau khổ như anh vậy.

– Tú Như đang đau khổ?

– Phải. Nếu như cô ấy không còn yêu anh, em nói đi, tại sao cô ấy không bỏ đứa con của anh, mà lại sinh nó ra.

Tường Vi ngăn người ra, lời lẽ của Trinh Tường không phải là không có lý. Trinh Tường cố thuyết phục Tường Vi:

– Em hãy giúp anh nhắn tin với Tú Như giùm, chắc chắn cô ấy sẽ đi gặp anh.

Anh van xin em đó Vi.

– Được, em đi nói giùm anh. Nhưng Tú Như có đi gặp anh hay không, em không biết được. Tuy nhiên, tốt nhất anh nên xác định tư tưởng, để yên cho Tú Như nuôi con còn anh mau rước vợ con mình vào.

– Được, anh gặp mặt một lần này thôi.

Lòng Trinh Tường chứa chan hy vọng. Mãi đến bây giờ anh mới hiểu ra những gì vượt khỏi tầm tay mình trở nên quý giá hơn bao giờ hết.

– Tú Như!

Tú Như giật mình quay lại, nhận ra Tường Vi, cô mỉm cười:

– Tường Vi, đi đâu đây?

– Hồi này trông Tú Như khác quá. Nhìn Như, mình suýt không nhận ra.

– Có chồng có con phải khác đi chứ. Còn Tường Vi, chùng nào mới lấy chồng hả?

– Mình còn lâu, có ai yêu đâu mà cưới.

Tú Như phì cười:

– Cậu nói như vậy chứ cậu đâu có tệ. Mình lại thích trở lại thời son rỗi con gái như cậu vậy?

– Tú Như! Có đúng con của cậu là cháu ruột của mình?

Tú Như giật mình:

– Cậu lại nghe anh Trinh Tường nói gì nữa à? Chuyện hồi xưa của mình và anh ấy, mình không muốn nhớ đến nữa.

– Cậu muốn quên nhưng anh Tường không sao quên được. Việc cậu tránh mặt và đổi số điện thoại đã khiến anh ấy đau khổ đi uống rượu và ngã từ tầng hai xuống tường chết rồi, bây giờ gãy xương chân, băng bột phải nằm bệnh viện.

Tú Như sững sờ:

– Anh Tường nằm bệnh viện?

– Phải. Ảnh bảo mình đi gặp cậu, xin cậu cho ảnh gặp mặt một lần thôi, cậu có đi gặp anh ấy không tùy cậu.

Tú Như bối rối:

– Cậu nói ...anh Tường bị gãy chân?

– Ừ, phải bằng bột, ngã từ lầu hai khi uống rượu say, không chết là may phước.

Giọng Tường Vi hờn dỗi:

– Có vợ có con rồi lại vì cậu mà nông nổi này, mình không biết nói làm sao, vậy mà bảo gọi điện thoại cho vợ vào lo cho, nhất định không chịu. Cậu muốn thăm anh ấy hay không cũng được, nói cho anh ấy tỉnh lại, đừng có làm chuyện điên khùng nữa.

Tường Vi bỏ đi, Tú Như đứng bàng hoàng nhìn theo. Tại sao Trinh Tường lại như vậy, anh há không hiểu không thể nào quay lại với nhau. Có nên đi gặp để khuyên cho anh tỉnh lại, đừng đeo theo cái bóng để rồi mất tất cả.

– Tú Như! Em làm gì đứng ở đây vậy?

Hoàn Vũ thắng xe lại, anh ngạc nhiên nhìn vợ. Tú Như giật mình, cô lúng túng:

– Em nghe hơi khó chịu nên đứng lại đây.

Hoàn Vũ lo lắng:

– Em có bị chóng mặt không, coi chừng ngã. Hay anh đưa em đi bác sĩ.

Tú Như cười gượng:

– Em không sao, về nhà uống mấy viên thuốc cảm vào là khỏi.

– Em đừng có tự làm thầy thuốc đấy.

– Em tự biết mà.

Tú Như ngồi lên sau xe, cô ôm qua eo Hoàn Vũ.

– Mình về nhà đi anh. Hồi chiều anh đón con về rồi hả?

– Không, bữa nay anh để chị vú đi đón.

Chờ cho Tú Như ngồi lên, Hoàn Vũ mới cho xe chạy đi, giọng anh vui vẻ.:

– Đạo này em hay kêu chóng mặt nhức đầu, hay là lại sắp cho anh một bé biết nữa?

Tú Như đỏ mặt lắc đầu:

– Em cũng không biết.

– Sinh cho thằng Thắng một cô em gái đi, nó cứ đòi có em bé đó.

Tú Như dụi mặt vào lưng áo Hoàn Vũ, cô liên tưởng đến Trinh Tường nằm trong bệnh viện hiu hắt. Sao anh khờ đến như vậy, uống rượu say cho đi ngã cầu thang lầu. Tiếc nuôi như vậy đó, sao ngày xưa anh bỏ cô không chút tiếc thương vậy?

Thiên Mỹ bấm số điện thoại, cô hồi hộp đợi. Mấy tháng nay rồi, Trinh Tường không về nhà, anh gọi điện thoại thăm cô và con lời lẽ nhạt nhẽo. Cô thấy buồn làm sao. Mẹ nói đúng, xa mặt dễ cách lòng, có lẽ cô nên bồng con vào Nam sống, vợ chồng trẻ không nên ở cách xa nhau lâu quá.

– Alô.

Là tiếng của bà Tường Bình, Thiên Mỹ cố lấy giọng vui vẻ:

– Mẹ! Con là Thiên Mỹ đây, Mẹ có khỏe không?

– Mẹ thì khỏe, nhưng còn chồng con, nó té cầu thang lâu mấy ngày nay, Tường Vi báo tin sao con không vào lo cho chồng con?

Giọng bà Tường Bình đầy hờn trách, hình như bà nghĩ Thiên Mỹ chê gia đình bà nghèo, nên không chịu theo chồng vào Nam. Thiên Mỹ vừa buồn vừa đau lòng:

– Đâu có ai báo tin cho con hay là anh Tường ngã cầu thang đâu mẹ. Cũng đâu phải con không muốn theo chồng, tại anh Tường sợ con không quen sống cực khổ. Mẹ nói ảnh ngã cầu thang mà có nặng lắm không mẹ?

– Cũng không nặng lắm, gãy xương chân phải băng bột, còn nằm bệnh viện.

– Con sẽ vào ngay.

Thiên Mỹ gác điện thoại xong, cô lại vội nhắc điện thoại lên gọi cho quản lý:

– Anh mau tranh thủ mua cho tôi một vé phi cơ đi Sài Gòn, nội nhật ngày mai, bằng bất cứ giá nào nhé.

Cắt điện thoại, Thiên Mỹ chạy tuôn vào phòng, cô sẽ bông con vào Sài Gòn và ở luôn lại. Trinh Tường không có quyền ngăn cản cô. Chồng ở đâu vợ ở đây.

Cô không muốn sống xa anh nữa, những ngày không có anh quá vô vị đối với cô, đứa con gái xinh xắn cũng chẳng lấp đầy nỗi nhớ nhung của người vợ trẻ đối với chồng mình. Cô sẽ đi gặp Trinh Tường, anh nghèo, cô sẽ cùng cam chịu khổ với anh. Bé con gái lên, Thiên Mỹ hôn con:

– Mẹ con mình sẽ đi gặp ba, con gái ạ. Có mấy tháng ba đã xa mẹ con mình rồi.

Đi ngang qua phòng làm việc của Hoàn Vũ, không thấy anh trong đó, Tú Như thở phào nhẹ nhõm. Cô quyết định đi thăm Trinh Tường, không phải để nói lại cung đàn yêu dang dở, mà nói cho anh hiểu, đừng hy vọng bất kỳ điều gì ở cô, giữa cô và anh bây giờ mỗi người có một bản phận rồi.

Ghé chợ mua mấy thứ trái cây, Tú Như đón xe taxi đến bệnh viện. Cô đi dài theo dãy hành lang khoa ngoại và dừng lại tìm kiếm.

– Tú Như!

Trinh Tường vui vẻ mừng gọi khẽ khi nhìn thấy Tú Như, anh định bước xuống giường nhưng nhìn lại cái chân băng bột, anh đành nhăn nhó ngồi lại. Tú Như bước vào, cô sa nước mắt khi nhìn thấy một chân băng bột của anh, mặt trắng nát một bên má thành một vệt đen lớn. Cô ghen ngào:

– Tại sao lại ra nông nỗi này hả anh? Em nào có đáng gì đâu để anh như thế này?

Trinh Tường cũng ứa nước mắt:

– Anh ra nông nỗi này đáng tội cho anh, vì anh đã ruồng bỏ em. Em đi thăm anh là quý rồi, còn mua trái cây sữa hộp chi vậy. Bây giờ có thuốc tiên hay gan rồng gì đi nữa, anh cũng chẳng cần, khi mà cuộc đời anh không có em.

Tú Như lắc đầu:

– Anh nói chi những lời ấy! Anh biết là chúng mình không thể đến với nhau mà, anh sẽ ly dị vợ ư?

– Anh sẽ li hôn nếu em trở về với anh.

– Nhưng còn em, em không thể bỏ anh Hoàn Vũ hay làm điều gì có lỗi với anh ấy. Ngoài tình nghĩa anh ấy dành cho em, anh ấy còn xem em và bé Thắng là lẽ sống của anh ấy.

Trình Tường mím môi tức giận:

– Em đến đây là cốt để nói những lời làm cho anh đau đớn phải không?

– Em không muốn, em chỉ muốn anh hiểu là chúng ta không thể nào với nhau.

– Em yêu Hoàn Vũ?

– ...

– Đừng tàn nhẫn với anh quá Như ạ. Em biết là anh đau khổ vì sự cự tuyệt của em, anh đi uống rượu và té ngã. Phải chi anh chết cho xong, sống mà mất em, anh đau khổ. Nhưng thôi, em đã nói giữa hai chúng ta không có sự nối tiếp nào, vậy chẳng thà anh là một phế nhân đi cho xong.

Trình Tường đưa tay bóp mạnh lớp bột thạch cao trên chân, anh đập mạnh vào thành giường. Tú Như kinh hãi vội ôm Trình Tường lại:

– Đừng anh Tường ơi! Em van xin anh mà!

– Em đâu còn yêu anh, việc anh hành hạ anh, em hãy mặc kệ anh. Em đi về đi.

Trình Tường chồm người lên, toàn thân anh rơi xuống nền gạch, vết thương trên đầu tươm máu đỏ. Tú Như hoảng sợ:

– Anh đừng hành động, em sợ lắm anh Tường ơi. Để em đi gọi bác sĩ.

– Đừng gọi! Anh cần mình em thôi Như ạ.

Biết ý Trình Tường xưa nay quen ngọt, Tú Như ôm anh van lơn:

– Em sẽ không nói những lời làm cho anh đau lòng nữa, nhưng em xin anh cũng đừng tự hành hạ mình, anh đau một em đau đến mười lặn anh ơi.

– Anh biết là em còn yêu anh mà.

Trình Tường hôn lên má Tú Như, nụ hôn đầy nước mắt.

– Anh Tường! Em đi gọi bác sĩ nhé.

Tú Như đi lên phòng trực, lòng cô bối rối. Cô đến đây để khuyên anh, nhưng cuối cùng cô bị anh dẫn dắt vào một tình yêu tội lỗi không lối thoát. Nếu như cô không yêu anh, cô sẽ mặc kệ anh. Đàng này ... làm sao cô có thể làm ngơ được đây, trước một tình yêu anh dành cho mình sâu đậm đến như thế.

Cô y tá băng bó vết thương lại cho Trình Tường, nghiêm khắc cảnh cáo:

– Nếu anh cứ cử động mạnh như thế, vết thương làm sao lành được, anh sẽ bị tàn phế vĩnh viễn đó.

Tú Như giả lả xin lỗi. Chờ cô y tá đi ra, Tú Như mới quay lại:

– Anh đừng có trẻ con nữa có được không?

– Anh không trẻ con, mà thật sự là anh cần em, yêu em. Tại sao khi anh ăn năn, em không cho em cơ hội vậy?

Không muốn nói ra để cãi vã, Tú Như ngồi xuống cạnh anh, cô đỡ dành anh như đứa trẻ:

– Nếu anh biết nghĩ đến em, em xin anh hãy lo tịnh dưỡng vết thương cho lành có được không?

– Được. Nhưng em phải vào thăm anh.

– Anh quên là em phải đi làm và lo cho con ở nhà nữa hay sao?

– Anh có đòi hỏi em gì nhiều đâu, em cho anh nhìn thấy em, để biết em còn nghĩ đến anh là anh vui lắm rồi.

– Em thăm anh một chút thôi, bây giờ em phải về cơ quan làm việc. Em đã đi trong giờ làm việc.

– Cảm ơn em đã đến thăm anh. Anh muốn được em hôn anh rồi hãy về.

Tú Như lườm Trinh Tường, tuy nhiên cô hôn nhẹ lên trán anh.

– Bây giờ anh nằm xuống nghỉ đi. Em về.

Trinh Tường tham lam ôm Tú Như vào mình, anh hôn lên môi cô, Tú Như vội tránh ra, nhưng vòng tay anh cứ giữ chặt lấy cô. Giữa lúc đó cánh cửa bị đẩy mạnh vào ...Thiên Mỹ, cô đứng chết chững nhìn cảnh tượng trước mắt mình. Cô vượt đường xa đi vào tìm anh, vậy mà cảnh tượng trước mắt khiến cô tan nát lòng.

Trinh Tường lúng túng buông Tú Như rồi lạnh nhạt nhìn vợ:

– Em được mẹ báo tin đấy à? Em về đây sao không gọi điện báo tin, mà anh có làm sao đâu lại phải vượt đường xa vào?

Quay sang Tú Như, Trinh Tường điềm tĩnh:

– Em về đi Như.

Không ngờ lại đâm vào hoàn cảnh này, Tú Như bối rối nhắc ví tay đứng lên đi ra cửa. Nào Tú Như có muốn như thế này, cô biết nếu mình có mối quan hệ nào với Trinh Tường, sẽ có cuộc đối mặt xấu hổ thế này, không ngờ là nó lại đến quá sớm. Tú Như đi như chạy ra ngoài.

Thiên Mỹ đóng cánh cửa phòng lại, cô đau đớn nhìn Trinh Tường.

– Bây giờ thì em hiểu tại sao anh không muốn cho em vào Nam. Anh trở lại với cô ta, một cô gái mà anh từng cho là có mối quan hệ và cuộc sống phóng đãng.

Trinh Tường khó chịu:

– Cô ấy đã có chồng rồi, em đừng có nghĩ bậy.

– Hai người thân mật ôm nhau trong căn phòng cửa đóng kín mà anh bảo em nghĩ bậy?

– Cô ấy đến thăm anh vì tình bạn thôi, anh vừa nhờ cô ấy đỡ anh nằm xuống.

Em đừng có mà ghen bóng ghen gió. Anh hỏi em, anh như thế này mà yêu

đương cái gì.

Thiên Mỹ dịu lại, khi Trinh Tường nắm tay cô kéo ngồi xuống cạnh anh:

– Em vào có một mình hay là bỗng con theo? Anh định về thăm em với con, lại ngã cầu thang nằm ở đây. Nín đi em!

Trinh Tường lau nước mắt cho vợ, anh hôn vào má cô, vờ đùa:

– Ghen gì thấy sợ! May là anh nằm bệnh viện, vậy mà vừa nhìn thấy mặt đã tái mét.

Thiên Mỹ phụng phịu:

– Nếu anh ở vào hoàn cảnh của em, có ai đó đang thân mật với em, anh có ghen không?

– Không ghen.

– Hừ! Anh dẻo mồm dẻo miệng lắm. Chân anh bị gãy xương hay sao mà băng bột?

– Gãy xương, có nghĩa là anh phải nằm một chỗ ba tháng mới mở băng bột được. Con như thế nào hả em?

– Nó biết bò và lăn bàn ghế đi. Anh biết nghĩ đến con rồi sao?

– Sao không, nó là con của anh.

Cọ mũi mình vào má vợ, Trinh Tường ngọt ngào dỗi trá:

– Em tưởng anh không nhớ em sao, nhưng vì cuộc sống phải về đây thôi. Ở ngoài ấy, anh có cảm giác mình như thằng bù nhìn, thật khó chịu.

Thiên Mỹ mỉm cười:

– Cho nên em đã nghe lời mẹ, đưa con vào đây ở để cho vợ chồng được gần nhau. Em sẽ ở luôn trong này.

Trinh Tường cau mày không vui. Anh đâu có mong một cuộc sống có Thiên Mỹ, có điều anh không có lý do để ly hôn với vợ con của mình. Hơn nữa, oai lực của Thứ trưởng không phải nhỏ, muốn hay không, người ta cũng đang nể trọng anh trong các quan hệ giao tiếp. Con rể ngài Thứ trưởng, cái vinh dự ấy bây giờ Trinh Tường không màng nữa, nó chẳng mang đến cho anh điều hạnh phúc nào.

– Tú Như!

Âm thanh gọi quen thuộc, Tú Như quay lại. Cô không thể ngờ Trinh Tường mang chân băng bột đi tìm mình. Vừa cảm động, Tú Như vừa giận:

– Đã như thế này anh còn đi tìm em làm gì nữa?

– Hơn một tuần lễ, anh biết có Thiên Mỹ nên em không đi thăm anh. Anh nhớ em.

Tú Như lạnh nhạt:

– Em đi thăm anh hôm đó là xem như em đã nghĩ đến anh nhiều lắm rồi. Em xin anh hãy trở về với cái mình có.

– Anh đón xe đến đây ngồi chờ em cả buổi, chịu nắng chịu đau thân xác không phải để nghe em từ chối anh. Em lên xe taxi đi, anh có chuyện muốn

nói với em. Em không đi với anh, nhất định anh không về đâu.

Biết tính ý Trinh Tường, Tú Như lẳng lặng ngồi vào xe. Xe chạy đi, Tú Như quay sang khó chịu:

– Có chuyện gì muốn nói, anh nói mau đi!

– Gặp anh, em không hỏi anh xem anh đã khỏe chưa? Em vô tình và tàn nhẫn thật, trong lúc nằm trong bệnh viện anh luôn nhớ em và mong ngóng em.

Tú Như liếc người tài xế taxi, im lặng. Cô không muốn nói gì cả. Nói cho người ta biết cô đã có chồng và Trinh Tường đã có vợ, mà vẫn còn có mối quan hệ yêu thương ư?

Xe cứ chạy rồi tấp vào trước một căn nhà nằm trong hẻm, Trinh Tường ra hiệu cho Tú Như mở cửa xe. Anh trả tiền cước xe xong, cấp cây nạng gỗ đi xuống. Tú Như không thể không giúp, cô dìu Trinh Tường đi, anh lấy cho cô chiếc chìa khóa nhà.

– Em mở cửa nhà đi.

Tú Như lẳng lặng làm theo, cô mở rộng cửa, đôi mày cau lại:

– Anh bắt em theo anh đến đây là ý gì vậy?

– Căn nhà này anh mua lâu lắm rồi. Em vào đi, chẳng lẽ em muốn gặp anh ở trong quán cà phê?

Tú Như thở hắt ra. Cô buông Trinh Tường đi lại ghé ngồi, nhưng nhanh hơn anh nắm tay cô lại ôm vào lòng và hôn cô. Tú Như giận dữ xô mạnh Trinh Tường ra, cái xô mạnh làm Trinh Tường mất điểm tựa, anh ngã lăn trên nền gạch và nằm im luôn. Sau phút giận dữ, Tú Như hoảng sợ sụp xuống, cô ôm lấy Trinh Tường:

– Em nào có muốn làm anh đau. Anh có sao không?

Mặt Trinh Tường nhăn lại như đau đớn lắm:

– Anh chấp nhận cho em hành hạ anh, bởi vì anh có lỗi với em ...Anh đau quá Như ơi.

Trinh Tường rên khẽ, gương mặt trắng xanh của Trinh Tường lúc này như đổi màu trắng bệch ra. Tú Như sợ hãi:

– Anh Tường, đừng làm em sợ!

– Có phải bây giờ nếu anh chết đi em mới không giận em nữa, phải không Tú Như?

– Không có!- Tú Như ghen ngào- Anh biết là chúng mình không thể đến với nhau được mà.

– Em vẫn cứ nhắc đi nhắc lại câu nói này, anh nghe đến phát chán.

– Vì đó là sự thật.

– Anh không muốn biết một sự thật nào hết. Anh không thể bỏ Thiên Mỹ vì cô ấy không có lỗi. Còn em, vì ân nghĩa lại không thể xa Hoàn Vũ, tại sao chúng ta lại khổ như vậy hả em?

- Anh nghe đau nhiều không, em dìu anh lên ghé ngồi.
 - Em dìu anh vào phòng trong rồi lấy chai thuốc giảm đau trong túi áo anh, đưa cho anh.
- Tú Như lại dìu Trinh Tường đứng lên, vào phòng, cô đặt anh nằm lên giường, đi lấy thuốc và nước cho Trinh Tường uống. Anh trả lại cho cô cái ly không rồi giữ tay cô, mắt nhìn cô đau đáu nỗi đau, Tú Như mềm lòng, cô đưa tay sờ lên vết thẹo mờ mờ trên mặt Trinh Tường, nước mắt Tú Như rung rung:
- Anh có biết thời gian anh bỏ em đi cưới vợ, em đau khổ như thế nào không?
 - Anh biết, cho nên bây giờ em lại làm cho anh đau đớn như em từng đau đớn.
 - Không phải, mà vì chúng ta không thể giảm lên những ơn nghĩa ...
 - Tú Như ...Trinh Tường cướp lời Tú Như bằng nụ hôn. Lần này Tú Như không chống lại mà cô để cho Trinh Tường hôn mình, nụ hôn dài và cháy bỏng khát khao. Toàn thân Tú Như run lên trong cảm xúc, một cảm xúc chưa bao giờ có với Hoàn Vũ. Bàn tay anh đặt lên hàng cúc của Tú Như lần mở từ lúc nào cô cũng không hay, cho đến khi chiếc áo trong cùng bị rơi xuống, Tú Như yếu ớt chống lại.
 - Đừng anh Tường ...
- Nhưng Trinh Tường như dòng thác lũ cuốn Tú Như trôi đi phẳng phẳng và nhấn chìm cô xuống tận cùng của đam mê và khao khát, để hai người chỉ còn là một ...
- Nước mắt Tú Như trào ra sau phút đam mê tội lỗi. Trinh Tường ôm cô vào lòng:
- Em hối hận sao Tú Như?
 - Lẽ ra em và anh không nên như thế này.
 - Lẽ ra ...lẽ ra ...mọi việc cũng đã xảy ra, anh biết là em còn yêu anh mà.
- Trinh Tường hôn lên những giọt nước mắt chảy ràn rụa tha thiết:
- Anh yêu em, yêu mãi mình em thôi, Như ơi.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 6

Thiên Mỹ mở to mắt nhìn những tấm ảnh, tấm ảnh ghi lại hình ảnh của chồng cô và một người phụ nữ.
Cô ta có cái tên đẹp đẽ Tú Như, biên tập viên của đài truyền hình, vợ của

giám đốc sản xuất các chương trình. Họ vẫn có mối quan hệ tội lỗi, hèn nào Trinh Tường lạnh nhạt với cô, anh thường xuyên vắng nhà. Có về nhà đi nữa, anh cũng xem như không có cô bên cạnh. Cái cảm giác bị ruồng rẫy lạnh nhạt trong chăn gối, khiến Thiên Mỹ có miệng mà không nói được, khiến cô uất ức.

Được, để bảo vệ hạnh phúc của mình, cô sẽ làm tất cả, dù tàn nhẫn, đó là do Tú Như ép buộc cô.

– Em làm gì vậy Thiên Mỹ?

Trinh Tường về đến, Thiên Mỹ giấu vội xấp ảnh ra sau lưng rồi lẩn tay bỏ xuống nệm ghế. Cô vờ tươi cười:

– Hôm nay lần đầu tiên em thấy anh chịu về nhà với em buổi chiều.

– Thì hôm nay rảnh. Với lại, anh tháo băng bột ra rồi, tâm trạng cũng nhẹ nhàng chứ không bức bối nữa.

Thiên Mỹ cắn mạnh môi. Cô muốn quát vào mặt chồng, không phải anh vui vì cái chân được tháo băng bột, mà anh vui vì có được những phút vui về tội lỗi.

Một kẻ dối vợ và một kẻ lang chạ phản bội chồng, đốn mạt bản thiếu. Thiên Mỹ vừa khinh bỉ vừa đau đớn. Tuy nhiên vốn kín đáo và luôn giữ những cảm xúc dù giận dữ, Thiên Mỹ cười tươi:

– Vậy chiều nay anh đưa em và con đi chơi phải không?

– Nếu em muốn.

– Dĩ nhiên là em muốn rồi. Từ lúc em vào Nam tới giờ, anh chưa hề đưa em đi chơi đâu cả.

– Nào, bây giờ em muốn đi chơi ở đâu?

– Mình đi ăn và đi dạo ...À! Ngày mai chủ nhật anh đưa em và con đi Đầm Sen nhé. Em chưa đi Đầm Sen.

Đang vui vì mới từ già Tú Như buổi trưa, Trinh Tường vui vẻ gật đầu:

– Được.

– Vậy em đi thay quần áo nhen.

Thiên Mỹ quay đi, tâm hồn cô ngập tràn cay đắng. Vì nguyên nhân nào mà Trinh Tường trở nên vui vẻ và tử tế với cô?

Trinh Tường đưa Thiên Mỹ đi ăn ngoài và đi chơi. Anh sung sướng trong cái cảm giác có vợ lo lắng và có cả người tình. Tú Như chịu quay về với anh, trong cái tâm trạng của một người đã một lần phản bội chồng, tay như trót nhúng tràm và nhúng cả cánh tay vào. Tú Như tìm thấy lại được những ngày hẹn hò và yêu nhau nồng nàn. Trinh Tường cho cô những cảm giác thật say đắm, mà Hoàn Vũ chưa bao giờ có cho cô. Nếu Hoàn Vũ là dòng sông hiền hoà êm đềm, thì Trinh Tường là con sóng cuồng nhiệt lôi Tú Như đi thật xa lên đỉnh tuyết vời.

Lâu lắm, Thiên Mỹ mới được Trinh Tường cư xử nồng nàn tha thiết, hai

người ngồi dưới ánh nến hồng cùng nghe nhạc, điệu nhạc tình quyến rũ say say.

Những ngày tháng đẹp hơn trang cổ tích.

Trôi qua mau như cơn gió theo mùa.

Ta chẳng thể mãi tuổi mười lăm.

Sao thương hoài thuở hoa bướm thần tiên ...

Rồi quay về căn phòng của họ, anh bế bổng cô đôi cánh tay anh, nồng nàn như đêm tân hôn.

– Anh yêu em, Thiên Mỹ.

Cánh môi nồng ấm, ẩm ướt lướt trên da thịt Thiên Mỹ:

– Anh muốn được thầu công trình xây dựng công viên- nhà văn hoá quận I, em có thể về Hà Nội nói giúp ba được không Mỹ? Chỉ cần ba phone điện cho ông sếp của anh là anh nhận được công trình đó.

Những ngón tay và làn môi khao khát cho Thiên Mỹ không còn là cô nữa. Cô gật khễ:

– Vậy thứ hai anh mua vé máy bay cho em về Hà Nội gặp ba nhen.

Vậy là xong, Trinh Tường chỉ cần một cú phone của Thiên Mỹ về. Sự nghiệp và tiền bạc của anh cứ mỗi ngày một phát triển.

Sự nghiệp, tình yêu đang có tất cả trong Trinh Tường.

– Bác sĩ! Kết quả như thế nào?

Hoàn Vũ hồi hộp, anh mong ở bác sĩ một điều tốt lành. Đôi mắt Hoàn Vũ mở to căng thẳng.

– Rất tiếc anh Vũ ạ. Anh không có khả năng có con.

Vị bác sĩ ái ngại trước đôi mắt sụp xuống buồn hiu của Hoàn Vũ.

– Tuy nhiên anh có thể mua tinh trùng ở bệnh viện, thời bây giờ việc mua tinh trùng ở người khác bơm vào cơ thể phụ nữ để thụ thai nhân tạo đâu phải là chuyện không thể thực hiện. Nếu anh muốn có con, tôi giới thiệu anh đến một bệnh viện và bác sĩ tín nhiệm.

Hoàn Vũ gật đầu:

– Anh để tôi suy nghĩ đã.

Từ giã vị bác sĩ ra về, tâm trạng Hoàn Vũ hiu hắt. Như vậy là anh không thể có con. Suốt đời anh phải nhận bé Thắng là đứa con ruột thịt của mình. Anh cũng yêu bé Thắng vậy, nhưng cái tâm lý đó là máu thịt do chính mình tạo ra vẫn hơn. Chạy xe một vòng cho thanh thân, Hoàn Vũ lái xe về nhà:

– Ba về! Ba về!

Miệng gọi ba nhưng thằng Thắng lại nép mình sau vách tường. Chờ Hoàn Vũ bước vào, nó mới nhô mình ra.

– Hù!

Bao giờ cũng vậy, Hoàn Vũ giả bộ giật mình giữa tiếng cười khanh khách của bé Thắng.

– Ba giặt mình hả ba?

– Ừ, hết hồn luôn.

Nó tinh nghịch đặt tay lên ngực Hoàn Vũ:

– Tim đập bình bịch luôn.

Cả hai cha con cùng cười phá lên. Tú Như đi ra, cô âu yếm:

– Bé Thắng lại làm ba giặt mình phải không?

Hoàn Vũ ôm qua vai Tú Như, anh hôn nhẹ vào má cô. Gia đình đầm ấm vui vẻ, xua tan được ngay phiền não. Trong lòng Hoàn Vũ hãy bằng lòng với hạnh phúc mình đang có.

– Anh à! Bé Thắng đòi ngày mai đi chơi Đầm Sen đó.

Hoàn Vũ gật đầu vui vẻ:

– Đi thì đi.

Tú Như dụi dàng:

– Anh tắm thay quần áo rồi ăn cơm.

Bé Thắng nắm áo Hoàn Vũ nũng nịu:

– Ba ơi! Lát nữa ba chiếu phim “Anh em siêu nhân” cho con xem nghe ba.

Hoàn Vũ xoa đầu nó:

– Ừ.

Cầm bộ quần áo Tú Như đưa, bước vào phòng tắm và kéo cánh cửa lại, Hoàn Vũ đứng tần ngần. Có nên nói cho Tú Như biết anh và cô chỉ có mỗi một bé Thắng mà thôi, ước mơ có em bé gái của nó không bao giờ thực hiện được.

Hít mạnh một hơi, Hoàn Vũ cố xua tan phiền não trong lòng. Chẳng phải anh đang rất hạnh phúc đó sao?

– Anh Vũ, đừng tắm lâu quá sẽ bị cảm lạnh đó!

Tú Như đập mạnh vào cánh cửa.

Giặt mình, Hoàn Vũ vội mở vòi nước cho chảy tràn lên đầu, lên người mình. Không nghe tiếng Tú Như giục nữa, Hoàn Vũ mở cửa đi ra. Anh hốt hoảng khi thấy Tú Như gục đầu lên lavabo.

– Em làm sao vậy Như?

Tú Như nói mà không nhìn lên:

– Mấy ngày nay em cứ có cảm giác buồn nôn và chóng mặt, như lần đầu em mang thai bé Thắng vậy.

Tú Như nói trong cơn hoang mang, bởi cô đã làm điều gian dối phản bội. Cô có triệu chứng của một người sắp làm mẹ, đứa con của Hoàn Vũ hay ...Trình Tường? Cô không thể nào kềm nén cái cảm giác khao khát mỗi lúc gặp Trình Tường. Anh ôm cô vào lòng và anh hôn, cô biết là tội lỗi, vậy mà những khát khao tầm thường ấy không sao chế ngự được. Cô lại đến căn nhà đó và đắm chìm trong những cảm giác khao khát đam mê. Và bây giờ ...

Còn Hoàn Vũ anh nghe toàn thân mình lạnh ngắt. Chẳng lẽ vị bác sĩ đó phán

đoán làm?

– Hay là một lát nữa anh đưa em đi bác sĩ?

– Em tự đi cũng được.

– Không, anh muốn đưa em đi.

...

– Xin chúc mừng ông bà, bà nhà đã mang thai được sáu tuần lễ.

Tú Như cắn nhẹ môi. Cô không biết mình nên vui hay buồn, cô sắp làm mẹ lần thứ hai, con của Hoàn Vũ hay Trinh Tường? Mặc cảm tội lỗi khiến Tú Như không dám nhìn Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ thì lại bày tỏ vui mừng một cách giả tạo.

– Tú Như! Em sắp làm mẹ, anh mừng quá.

Anh ôm lấy cô, một thứ tình cảm vừa đau đớn vừa phần nộ. Có phải anh đã bị lừa dối mà không biết?

Lúc ngồi lên xe, Tú Như rụt rè:

– Hình như anh không vui khi em mang thai?

Hoàn Vũ cười khê:

– Sao em lại hỏi anh như vậy? Anh vui lắm chứ, vui hơn bao giờ hết vì anh sắp làm cha. Anh không đối xử phân biệt với bé Thăng đâu mà em sợ.

– Em không có ý đó, em thấy là anh không vui lắm.

– Em thấy à? Em biết xưa nay anh rất kín đáo và ít khi biểu lộ cảm xúc của mình ra, chính vì vậy mà anh trở thành kẻ đến sau trong cuộc đời em, nhưng ...như thế mà anh hạnh phúc. Nếu không, anh đâu có được thông minh đáng yêu như bé Thăng.

Tú Như hoàn toàn không hiểu ý nghĩa câu nói của Hoàn Vũ, cô chỉ cảm thấy bản khoăn vì mình đã không trọn vẹn cho anh.

...

Tú Như đã ngủ sau phút ân ái mặn nồng, Hoàn Vũ nhón người cao lên để nhìn gương mặt vợ mình trong giấc ngủ.

Sau tấm chăn mỏng là một thân thể trần trụi và quyến rũ, thân thể đó có trọn vẹn chỉ riêng một mình anh? Hay là từng cận kề bên Trinh Tường, cô cũng say đắm và cuồng nhiệt như đã cuồng nhiệt với anh?

Bước ra ngoài, Hoàn Vũ khép cánh cửa lại. Mùi sương đêm lạnh lạnh xộc vào mũi anh khiến anh rùng mình. Đốt điều thuốc, Hoàn Vũ rít một hơi lạnh. Anh không muốn nghi ngờ lòng chung thủy hay tình yêu của Tú Như, nhưng còn cái thai cô đang có. Vị bác sĩ kia đã có kết luận sai lầm?

Cái cảm giác khóc chịu cứ giày vò Hoàn Vũ đến tận cùng. Mình phải đi xét nghiệm lần nữa kéo không lại ngờ oan cho Tú Như và chính anh tự phá vỡ hạnh phúc mình đang có.

Dụi tắt điều thuốc, Hoàn Vũ trở vào nằm cạnh Tú Như. Anh cố dỗ giấc ngủ với hy vọng khi đi xét nghiệm một nơi khác, vị bác sĩ sẽ nói với anh sự kết

luận của vị bác sĩ kia là một sự lầm lẫn, để cho anh hãnh diện đưa con Tú Như đang mang là giọt máu của anh.

...

Vẫn kết luận như lần xét nghiệm trước, Hoàn Vũ đau đớn xé vụn võ tờ giấy. Đứa bé Tú Như hoài thai lại là giọt máu của Trinh Tường, họ trở lại với nhau.

Hoàn Vũ chết lặng cả người.

Không về nhà, Hoàn Vũ lái xe đi lang thang, anh không muốn về để nhìn thấy bộ mặt giả dối của kẻ phản bội.

Thuê phòng trọ, Hoàn Vũ gọi mang bia, anh đóng cửa phòng lại và chìm ngập trong men rượu bia cùng thuốc lá. Tại sao em lại cư xử với tôi như vậy?

Tôi đã yêu em còn hơn bản thân tôi, tôi xem bé Thắng như giọt máu mình tạo ra. Nhưng còn em, em phản bội lòng tin yêu của tôi, em có biết tôi đang rơi xuống tận cùng của vực thẳm. Chung quanh tôi tối đen, tôi ngập thở và có cảm giác mình không còn là người nữa. Tú Như! Tại sao em phản bội tôi?

Men rượu nào đắng, nước mắt đau khổ nào rơi ra ràn rụa yêu đuối, Hoàn Vũ lịm đi, quên cả thực tại, chiều nay Tú Như và bé Thắng mong anh trở về nhà.

Thằng bé ngồi trên bậc tam cấp ở nhà, chốc chốc lại gọi:

– Ba ơi ...

Mòn mỏi, nó ngủ thiếp trong lòng Tú Như, chốc chốc lại mở mắt ra gọi:

– Ba ơi ...Chùng nào ba về mẹ gọi con dậy mẹ nhé.

Tú Như bần khoản đi ra đi vào. Chưa bao giờ Hoàn Vũ đi qua đêm lại không về nhà hay không gọi điện thoại cho biết là anh đi đâu. Có phải là anh đã biết sự phản bội của cô! Gọi điện thoại khắp nơi không tìm thấy Hoàn Vũ, Tú Như mệt mỏi ngồi ngả lưng vào thành ghế. Hoàn Vũ đang ở đâu?

Buổi sáng, Tú Như đi làm không muốn nổi. Cô hy vọng gặp Hoàn Vũ ở phòng làm việc của anh. Căn phòng trống không. Tú Như quay ra, cô suy nghĩ một chút rồi đi lên phòng phó giám đốc. Phó giám đốc Việt mỉm cười:

– Có chuyện gì vậy cô Như? Anh Vũ xin nghỉ ba ngày phép ...nhưng lại bảo nếu Như hỏi thì bảo là công tác.

Nhìn mặt cô, anh lắc đầu:

– Hai vợ chồng cãi nhau phải không?

Tú Như cúi đầu:

– Anh Vũ xin nghỉ ba ngày? Vậy anh Việt biết anh Vũ đi đâu không?

– Chà! Anh ta lại không về nhà nữa à? Nhưng không sao đâu, hấn đi vài hôm hết giận là về nhà ngay thôi. Nhà cửa đó, vợ con đó, hấn có thể đi đâu, yên tâm đi Tú Như.

Sáng ngày thứ hai, Hoàn Vũ không về nhà, anh vắng nhà mà không có một câu nói, một tin tức gì cho Tú Như. Tú Như cảm thấy buồn. Có phải chẳng anh biết điều làm lỗi của cô và định dứt áo ra đi? Tú Như tìm đến với Trinh Tường, cô tự dặn lòng mình, không nên để mọi việc kéo dài. Cô không có quyền phản bội Hoàn Vũ, anh đã tử tế với cô biết bao nhiêu.

Không ngờ Tú Như đi tìm mình, Trinh Tường vui mừng ôm choàng lấy Như.

Anh toan hôn cô, nhưng Tú Như đẩy anh ra:

– Trinh Tường! chúng ta nên chấm dứt mối quan hệ này đi, em thấy mình dơ bẩn như nhớp như thế nào ấy.

Trinh Tường khựng lại, câu nói của Tú Như khiến anh không vui:

– Tại sao em lại nói như vậy? Thật sự em là của anh.

– Em không phải là của anh. Em là vợ Hoàn Vũ, anh ấy chẳng những là chồng của em, lại còn là người ơn của em. Mỗi khi về nhà gặp anh ấy em thấy mình đốn mạt làm sao. Hai ngày nay có lẽ anh ấy đã biết chuyện của chúng ta nên đi mà không về nhà, cả đến cơ quan cũng không, em đang lo quá.

Trinh Tường giận dữ:

– Chính vì vậy nên em muốn cắt đứt hoàn toàn với anh mà không hề nghĩ rằng mất em, xa em, anh cũng lắm đau khổ. Anh thật điên đã rời bỏ em để bây giờ phải chịu mất em.

– Hãy hiểu cho em đi Trinh Tường!

Tú Như ngập ngừng:

– Em đã có mang. Có mang rồi, anh có biết em bồi rồi, cứ như người ngồi trên lửa. Em đã báo tin với anh Vũ nhưng dường như anh ấy mừng mình có con như là điều bắt buộc vậy.

Trinh Tường ngỡ ngàng:

– Em có thai?

– Phải. Em đã có thai. Chính em cũng không thể biết nó là con của anh hay của Hoàn Vũ, em xấu hổ lắm. Cho nên anh hãy xem đây là lần gặp gỡ cuối cùng, em xin anh đó Trinh Tường.

Nước mắt Tú Như ngân ngấn đau khổ:

– Anh hãy trở về với Thiên Mỹ, đâu phải gặp nhau như thế này mới gọi là yêu nhau đâu anh.

– Anh biết.

– Hoàn Vũ cư xử với em rất tốt, cứ mỗi lần đi gặp anh như thế này, trở về nhà, em xấu hổ lắm. Xin anh hãy cho em có lòng tự trọng một chút Trinh Tường.

Đôi mắt Tú Như ngập nước mắt. Trinh Tường đau lòng, anh cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt ghen ngào:

– Được, anh sẽ trả em về cho Hoàn Vũ, dẫu trái tim anh tan nát. Nhưng em có nghĩ nếu đứa bé em đang hoài thai là con của anh?

– Em không biết. Nó là con ai cũng được, duy chỉ một điều em không thể để anh Hoàn Vũ biết, em đã phản bội anh ấy.

Tú Như ôm gương mặt Trinh Tường vào đôi bàn tay mình, cô hiểu rằng nếu xa cô anh cũng đau đớn lắm. Đôi sống mắt chìm trong nhau, không có cái nhìn nào tha thiết hơn thế nữa. Cả hai cùng hôn nhau, để hiểu đây là lần cuối cùng họ có nhau ...

Cánh cửa bị đẩy mạnh vào, cùng với ánh đèn của chiếc máy ảnh loé sáng lên. Đôi tình nhân tội lỗi giận mình buông ra. Tú Như hét hoảng:

– Thiên Mỹ!

Cô đẩy mạnh Trinh Tường, còn Trinh Tường lúng túng đứng lên, tay che mặt đứng ngáng lại, che chắn cho Tú Như. Anh quát vợ:

– Em làm cái gì vậy Thiên Mỹ?

Thiên Mỹ cười gằn:

– Em hỏi anh đang làm cái gì thì đúng hơn. Một tấn kịch bi ối, một người phản bội chồng và một người phản bội vợ. Tôi tởm cả hai. Tú Như, cô nói thế nào với tôi đây?

Tú Như tái xanh cả mặt, toàn thân cô run lẩy bẩy, nói không nên lời.

Thiên Mỹ hần học:

– Cô không nói được đúng không? Nếu như tôi công bố những tấm ảnh vừa chụp cho ông sếp của cô cũng là chồng của cô hay đăng lên mạng internet ... đẹp chán.

Trinh Tường quát tướng lên:

– Em có thôi đi không, bảo tay thợ nhiếp ảnh đó đưa cuộn phim chụp cho anh!

– Đâu có dễ như vậy. Em đã cho thám tử theo dõi tốn bao nhiêu tiền. Em quyết bắt gặp quả tang, để cho anh và cô ta đừng tưởng là qua mặt được em. Thấy tay ra hiệu cho người nhiếp ảnh rời khỏi nhà, Thiên Mỹ quay lại nhìn cả hai, đôi mắt cô đầy lửa giận dữ:

– Tôi muốn hai người làm giấy cam đoan với tôi không gặp nhau nữa, nếu còn gặp nhau hay có bất kỳ mối quan hệ nào khác, chớ trách tôi tàn nhẫn.

Trinh Tường lắc đầu:

– Hôm nay anh gặp Tú Như là lần cuối cùng.

Thiên Mỹ lắc đầu:

– Bất kỳ lời nói nào của anh em cũng không tin nữa, anh đã đánh mất niềm tin trong em rồi. Nhưng sẽ không bao giờ em ly hôn cho anh trở lại với cô ta, cho dù cuộc sống của em và anh có là địa ngục đi chăng nữa. Anh và cô ta hãy làm giấy cam đoan không gặp nhau nữa đi.

Trinh Tường thở dài:

– Em muốn làm gì thì làm đi.

Thiên Mỹ quắc mắt:

– Tú Như! Có lẽ cô không muốn chồng cô biết chuyện cô ngoại tình chứ?

Vậy thì hãy mau làm đi! “Tôi tên Tú Như có mối quan hệ không trong sáng với ông Trinh Tường bị vợ ông Tường bắt gặp. Nay tôi làm giấy cam đoan này không gặp gỡ hay có bất kỳ mối quan hệ nào với ông Tường”. Nào, viết đi!

Trinh Tường nhăn mặt:

– Em muốn Tú Như phải làm giấy cam đoan để làm gì?

– Để anh và cô ta không còn gặp nhau, anh không còn lừa dối em nữa. Hai người không ký cũng được, tôi sẽ công bố những tấm ảnh chụp, lúc đó đừng có trách sao tôi tàn nhẫn.

Trinh Tường buông xuôi:

– Ký thì ký!

Tú Như cầm cây viết lên ký nguệch ngoạc, cô thấy nhục nhã vô cùng. Tất cả tại cô, để cho tình cảm lẫn áp lý trí mềm lòng trước Trinh Tường, để bây giờ Thiên Mỹ có quyền chà đạp và khống chế cô. Trước mặt vợ, Trinh Tường chỉ buông xuôi, lẽ ra anh phải kiên quyết không ký tên, buộc vợ mình hủy những tấm ảnh kia. Một sự đổ vỡ tan nát đổ sụp dưới chân Tú Như còn hơn cả lần Trinh Tường ruồng rẫy cô đi cưới vợ.

Chờ cho Tú Như mặc xong quần áo vào, Thiên Mỹ mới lạnh lùng:

– Tú Như! Cô nghĩ là tôi không biết mối quan hệ tình cảm bản thú của cô với chồng tôi hay sao? Tôi biết từ lâu rồi. Ban đầu, tôi định đưa hình ảnh của cô và chồng tôi cho chồng cô. Nhưng sau đó tôi nghĩ nếu như vậy có khác nào tôi tiếp tay cho cô, cho nên chỉ có cách này, cô mới chịu xa chồng của tôi mà thôi.

Cô cũng không thể trách tôi được, một khi tôi cần bảo vệ hạnh phúc gia đình mình. Cuộc đời mà, có những khi cô cười, thì tôi phải khóc thâm trong cái cảnh chán gỏi lạnh lùng. Đã đến lúc cô phải khóc đó, Tú Như.

Tú Như mím môi, cô chụp cái ví lao ra cửa. Lúc này Tú Như chỉ muốn chết cho xong vì quá nhục nhã.

Có tiếng chân, rồi cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ vào, Tú Như vội nhắm mắt vào như ngủ, cô không muốn Hoàn Vũ biết cô đang khóc. Những giọt nước mắt tủi nhục từ nhà Trinh Tường cho đến bây giờ vẫn cứ tràn tuôn.

Hoàn Vũ đứng ngập ngừng nơi cửa. Phải cố gắng cả tuần nay, anh mới bình tĩnh trấn áp cơn đau của lòng mình xuống. Không còn nghi ngờ gì nữa kết quả xét nghiệm lần này cũng như lần trước, anh không có khả năng có con, đứa bé Tú Như đang mang là của Trinh Tường. Cái kết quả ấy khiến Hoàn Vũ tưởng mình có thể điên lên được. Lấy cố công tác, anh đã thuê một căn phòng trọ, nhốt mình trong đó hết ba ngày. Ba ngày không ăn không ngủ,

chỉ có rượu và thuốc lá. Nhớ bé Thắng quá, anh trở về, ôm nó vào lòng mà nghe lòng mình quặn thắt.

Anh cần nó, anh cần Tú Như. Anh không thể nào sống mà không có hai người và điều tốt nhất là mở rộng lòng vị tha, xem như không có chuyện gì xảy ra hết.

– Tú Như!

Vờ mở mắt ra, Tú Như làm vẻ mừng gương gạo:

– Anh mới về. Ba ngày nay sao anh không điện thoại cho em?

– Em bệnh sao vậy? Thai hành à?

– Dạ.

Mắt Tú Như sụp xuống, vẫn không giấu được Hoàn Vũ, đôi mắt sưng mọng mọng của cô.

– Em mệt thì nằm nghỉ đi. À! Ở nhà có chuyện gì lạ không?

– Dạ không. Sao ba ngày nay anh không điện thoại cho em? Em hỏi trên phòng sản xuất, không ai biết anh đi công tác ở đâu.

– Công tác bí mật điều tra buôn lậu thu hình ảnh, em hỏi anh mà nói.

Hoàn Vũ cười nhẹ:

– Em thật sự là quan tâm là tại sao anh vắng nhà ba ngày nay sao?

Không dám nhìn Hoàn Vũ, Tú Như vẫn cúi đầu:

– Em là vợ anh, bỗng dưng anh vắng nhà ba ngày không điện thoại về nhà, em phải biết nhớ.

– Em yên tâm đi, anh không lãng nhãng với bất cứ người phụ nữ nào bên ngoài đâu. Anh luôn yêu thương em và con, cho nên anh hy vọng em cũng cho anh một tình cảm như thế.

Câu nói khiến Tú Như lạnh cả người, cô vờ nhắm mắt lại:

– Xin lỗi, em đau đầu quá.

– Em nghỉ đi.

Hoàn Vũ vỗ nhẹ lên vai vợ, chứ không hôn cô như anh vẫn thường hôn mỗi khi đi xa về, rồi quay lưng đi lại mở tủ lấy quần áo vào toilet. Dòng nước mát chạy trên người cho Hoàn Vũ tỉnh táo. Anh quyết định gặp Trinh Tường để cảnh cáo anh ta. Với ý nghĩ này Hoàn Vũ cảm thấy nhẹ nhàng để tha thứ cho Tú Như.

...

Tú Như gương dậy. Tấn kịch nhục nhã ngày hôm qua đã thức tỉnh cô để quay về với bản phận. Cô không có quyền gây ra đau thương nào khác. Một lần nữa bộ mặt của Trinh Tường rơi x. Từ nay, cô không để cho anh ta có cơ hội kéo cô vào con đường tội lỗi nữa.

Mở tủ lạnh, Tú Như lấy món cá Basa ướp sẵn trong ngăn đông lạnh ra để cho xả đông, cô sẽ nấu cho anh món cá nấu canh chua và kho tộ mà anh thích.

Thằng bé Thắng ngồi xem phim siêu nhân, cứ thỉnh thoảng bắn súng miệng “chéo ...đùng”.

Bình tĩnh lại, Hoàn Vũ đi ra. Anh âu yếm đến ngồi bên thằng Thắng:

– Ngày mai ba mua cho con đĩa “Con ngựa bay”, đĩa đó hay lắm.

– Ba mua “Thám tử Conan” nữa nghen ba?

– Ừ.

Đi xuống bếp, Hoàn Vũ dịu dàng:

– Em bệnh nấu nướng làm gì, cha con anh ăn tạm mì gói cũng được.

– Em nấu sắp xong rồi. Tóc anh dài quá, ngày mai anh đi cắt đi.

– Ồ.

Bước lại, anh cầm cái muỗng:

– Để anh nấu cho. Em nấu canh chua à?

– Dạ. Có món cá Basa kho tộ nữa.

– Mấy hôm nay anh ăn toàn cơm hộp, bữa nay ăn cơm này hẳn ngon rồi.

Cả hai cùng nấu ăn. Hai ý nghĩ của họ, một người tự dặn lòng mình hãy tha thứ, có một tốt Tú Như sẽ hiểu tấm lòng và tình yêu của anh mà sống cho xứng đáng. Một người muốn bù đắp để chuộc lại lỗi lầm.

Ăn cơm xong, cùng ngồi xem tivi đến chín giờ, Hoàn Vũ đứng lên:

– Em không khoẻ đi ngủ sớm, đừng nên thức khuya.

Anh dìu cô đứng lên, gài lại chùm cô dây áo, cùng trở về căn phòng của họ.

Anh ôm Tú Như vào lòng, sao lòng không chút cảm xúc, dù dặn lòng hãy tha thứ để gia đình ấm cúng không tan vỡ. Đêm chìm sâu trong tĩnh lặng.

Trình Tường khựng lại khi nhìn thấy Hoàn Vũ, anh lúng túng:

– Anh Vũ!

– Chúng ta tìm chỗ nói chuyện được không?

– Vâng.

Trình Tường đưa Hoàn Vũ rời sở, anh chạy xe chậm chậm rồi tấp vào quán cà phê.

– Anh uống gì? Cà phê?

Hoàn Vũ gật nhẹ đầu. Trình Tường gọi hai ly cà phê.

– Có chuyện gì anh Vũ?

– Tôi biết cậu vẫn còn có mối quan hệ với Tú Như, chính vì vậy mà tôi muốn gặp cậu.

Trình Tường ngượng ngập:

– Tôi và cô ấy chấm dứt rồi. Anh tin đi, chúng tôi sẽ không gặp lại nhau nữa đâu.

Hoàn Vũ lạnh nhạt:

– Tôi không biết có nên tin cậu nữa không, nhưng hai người làm cho tôi thất vọng. Cậu đã cưới vợ, còn Tú Như cô ấy đã là vợ của tôi, tôi lấy lương tâm mà nói, tôi xem con của cậu như là máu thịt của tôi.

– Cảm ơn anh. Điều này tôi biết.

– Tôi có thể chấp nhận bé Thắng, nhưng còn cái thai cô ấy đang mang, tôi tự hỏi mình ngàn lần, có nên tha thứ cho cô ấy.

Trình Tường ấp úng:

– Đứa bé ấy ...là con của anh. Anh nên tin như thế.

Hoàn Vũ cười đau đớn, anh rút tờ giấy trong túi áo mình ném lên bàn:

– Cậu xem đi!

Trình Tường cau mày cầm tờ giấy mở ra xem. Anh bàng hoàng:

– Anh không thể có con?

– Phải. Vị bác sĩ chỉ cho tôi cách mua tinh trùng để cho thụ tinh nhân tạo và anh cùng cô ấy giúp tôi làm cái chuyện ấy.

Trình Tường hô thẹn cúi đầu:

– Thật lòng tôi vẫn yêu Tú Như.

– Tình yêu của cậu là tình yêu tham lam vị kỷ. Cậu yêu Tú Như mà vẫn đi cưới vợ giàu. Khi cô ấy không còn là của cậu nữa, cậu lại đi nuôi tiệc, cố lôi kéo cô ấy về. Tôi đang tự hỏi, cái cậu gọi là tình yêu có đúng là tình yêu, hay chỉ là ham muốn nhục dục thấp hèn, là vị kỷ khi thấy cái thuộc về mình không còn nữa.

– Anh Vũ!

– Tôi cảnh cáo cậu không được gặp gỡ Tú Như nữa, sự chịu đựng của tôi chỉ có giới hạn nào đó thôi. Hãy dang xa cô ấy ra!

Hoàn Vũ đứng lên rời bàn đi ra ngoài, anh đã nói xong những gì cần nói.

Trình Tường ngồi chết lặng ...

...

Vừa cho xe queo vào con đường đến đài truyền hình, Hoàn Vũ giật mình vì chiếc xe áp vào anh. Thiên Mỹ gỡ chiếc kính đen trên mặt chào Hoàn Vũ:

– Tôi có thể nói chuyện với ông một chút chứ? Tôi là Thiên Mỹ vợ của kỹ sư Trình Tường.

Hoàn Vũ cẩn nhẹ môi do dự rồi gật đầu:

– Cô đến quán cà phê đằng trước đi!

Hoàn Vũ cho xe chạy vượt lên đi. Phía sau, Thiên Mỹ cũng bảo người tài xế cũng đuổi theo.

Hoàn Vũ vào quán, anh chọn bàn trong cùng và gọi hai chai nước ngọt.

Thiên Mỹ vừa ngồi xuống, cô mở ngay ví lấy ra bì thư ném lên bàn trước mặt Hoàn Vũ.

– Anh hãy xem rồi chúng ta nói chuyện.

Hoàn Vũ nhìn Thiên Mỹ, rồi cầm lấy bì thư mở ra xem. Những bức ảnh chụp Tú Như và Trình Tường trần trụi, có cả tờ cam kết.

Hoàn Vũ bỏ tất cả lên bàn, anh lạnh lùng:

– Cô muốn gì?

Hơi bất ngờ trước thái độ của Hoàn Vũ, Thiên Mỹ châm biếm:

– Hình như anh biết họ với nhau và tặng lờ mặc cho vợ mình cầm sừng lên đầu mình? Hoàn Vũ! Ông lấy Tú Như vì cái gì vậy? Ông không có lòng tự trọng của một người đàn ông hay sao?

Hai tay Hoàn Vũ run rẩy dưới gầm bàn. Tuy nhiên, anh cố giữ vẻ bình thản:

– Tôi còn nuôi và nhận con của chồng cô là con tôi nữa kia. Con trong khai sinh Nguyễn Hoàn Thắng. Chồng của cô vì tham sang và ruồng rẫy Tú Như. Giọng Thiên Mỹ nhạo báng:

– Và ông là cái “kẻ đồ võ” cho Trinh Tường, vậy ông có biết họ còn quan hệ với nhau và tôi bắn quả tang lúc họ không còn một mảnh vải trên người. Tôi đã chụp ảnh và bắt họ làm tờ cam kết.

– Vậy sao cô còn tìm tôi?

– Vì tôi muốn ông hãy dạy lại cô ta. Nếu không, tôi sẽ không để yên cho cô ta đâu. Đồ bẩn thỉu! Còn ông hãy là đàn ông cho đáng mặt đàn ông một chút, ông có thể yêu cái người hư hỏng như vậy sao?

Thiên Mỹ xô ghế đứng lên, cô đi ra khỏi quán, để mặc cho Hoàn Vũ xấp ảnh và tờ cam đoan. Hoàn Vũ từ từ cất vào túi áo, anh nhớ những lời của Thiên Mỹ, từng chữ từng câu mắt, nói như lưỡi dao bén ngót xuyên vào trái tim anh tan nát.

Không rời quán, Hoàn Vũ gọi mang rượu. Những ly rượu đầy lần lượt chảy qua cổ họng Hoàn Vũ, rồi anh bung cả chai mà Tường. Chất rượu vừa nồng vừa đắng như đốt cháy cả thân xác Hoàn Vũ. Anh gọi tính tiền, rồi chệnh choạng đứng lên đi ra xe, lái xe.

Không về đài truyền hình, Hoàn Vũ lái xe ra xa lộ. Anh cho xe chạy nhanh như một con rắn chạy ngoằn ngoèo, chiếc xe lao đảo trong vận tốc kinh hồn trên con đường cao tốc, chạy lên con lươn tồng vào những chiếc xe ngược chiều bay lên xuống ruộng bốn bánh chổng chênh lên trời ...

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 7

Mẹ ơi! Chiếu phim siêu nhân cho con xem đi mẹ!

Thằng Thắng léo nhéo, trong lúc Tú Như gần như điên lên vì cú điện thoại của Trinh Tường.

– Hoàn Vũ đi tìm anh, em có biết Hoàn Vũ không thể có con không? Anh thật sự lo cho em Như ạ.

Tú Như chết điếng cả người. Cô sợ hãi chờ mong giây phút Hoàn Vũ về nhà

và giông tố nổi lên.

– Mẹ ơi! Chiếu phim siêu nhân ...hu ...chiếu phim siêu nhân cho con ...

Hết còn chịu nổi, Tú Như quát tướng lên, cô đánh mạnh vào mông con.

– Tránh ra!

Thằng bé khóc lớn lên. Điên tiết, Tú Như tát lấy tát để vào mặt nó, cho đến khi cô giúp việc hoảng hốt chạy lên bế thằng bé Thắng xuống bếp.

Tú Như nhìn xuống bàn tay rât bóng của mình, cô vừa đánh con mình chút nương tay. Cô là người có lỗi như đầu phải nó.

Nhưng mà đầu phải Hoàn Vũ mới biết, có lẽ vì vậy mà anh bỏ nhà đi ba ngày. Tú Như gục xuống cô xấu hổ vì việc làm xấu xa của mình.

Chuông điện thoại reo, Tú Như mở to to mắt trừng trừng nhìn. Cửa Hoàn Vũ gọi cho cô phải không, anh nói anh sẽ ly hôn và cô sẽ bỏ con ra khỏi nhà này, rồi mọi người sẽ biết việc làm xấu xa của cô. Cô giúp việc rụt rè đi lên nhắc điện thoại:

– Alô ...Cảnh sát giao thông ...

Cô giúp việc đưa điện thoại cho Tú Như:

– Dạ, phòng cảnh sát giao thông muốn gặp cô.

Tú Như máy móc cầm lấy áp lên tai.

– Alô ...Sao ...chết tại chỗ!

Tú Như gào lên, cô buông điện thoại ngồi chết đĩnh rồi ngất đi ...

...

Tú Như cựa mình mở mắt, Kim Sa đang cúi gằm sát cô:

– Tú Như! Cậu tỉnh rồi phải không?

Tú Như nhìn quanh:

– Đây là đâu vậy?

– Bệnh viện.

Bệnh viện. Tú Như chau mày, cô vụt bật dậy:

– Anh Vũ! Anh ấy như thế nào rồi?

– Cậu bình tĩnh đi Như, dù sao thì anh Vũ cũng không thể sống lại được.

Hoàn Vũ đã chết. Thiên Mỹ bung mặt. Cô là thủ phạm cái chết của Hoàn Vũ. Anh Vũ ơi, tha thứ cho em ...

Buông tay ra, Tú Như bước xuống giường, Kim Sa lo lắng:

– Cậu đi đâu?

– Mình đi tìm anh Vũ, Kim Sa ơi mình có lỗi với anh ấy. Cậu hãy để cho mình đi.

– Nhưng cậu không khoẻ, cậu sẽ ngã.

– Không, mình phải đi.

Tú Như cương quyết ngồi dậy đi. Người ta đặt Hoàn Vũ trong nhà vĩnh biệt, anh nằm trên băng đá, người phủ tấm đắp màu trắng tang tóc. Tú Như run rẩy kéo tấm drap ra. Gương mặt Hoàn Vũ tím bầm, người nhầy nhựa máu.

Xưa nay anh Vũ rất sợ máu, vậy mà bây giờ lòng ăn năn và lòng đau đớn vô hiệu những cảm giác của cô, còn lại là một nỗi đau đến tận cùng. Cô đưa tay vuốt mắt Hoàn Vũ, đôi mắt còn mở hé, từ từ khép lại. Tú Như nắc lên:
Anh Vũ ơi! Em có tội với anh.

...

Người cảnh sát lấy khẩu cung đưa ra xấp ảnh, rồi nhìn Trinh Tường và Tú Như:

– Hai người nhận ra mình trong ảnh này chứ? Xấp ảnh này chúng tôi tìm thấy trong túi áo ông Hoàn Vũ.

Tú Như gục mặt xuống không dám nhìn. Còn Trinh Tường, anh sững sờ:

– Ông nói tìm thấy trong túi áo Hoàn Vũ?

– Có cả tờ cam kết nữa, ký tên của ông và bà Tú Như, cho nên có thể hiểu sau khi nhìn thấy những ảnh này ông ấy có thể bị kích động đi uống rượu và lái xe vận tốc cao. Giả thiết thứ hai, cả hai người đã bị ông Vũ bắt gặp, chụp ảnh và bắt làm tờ cam đoan chấm dứt mối quan hệ. Chúng tôi muốn lấy lời khai chúng tôi hai người để làm hồ sơ án.

Trinh Tường cắn mạnh môi. Cô biết những thứ này từ đâu mà có:

Thiên Mỹ.

Cô ta độc ác còn hơn cả loài rắn rết.

Đối với Tú Như, cô hiểu rằng mái ấm, sự nghiệp và danh dự không còn gì nữa hết, mọi thứ sụp đổ dưới cô tan tành, chỉ vì tình yêu thấp hèn của cô. Cô đã để tình yêu mù quáng lý trí của mình. Cô đang trả giá cho sự mù quáng và hèn hạ của mình.

Rời phòng cảnh sát, Tú Như quay về nhà. Căn nhà mọi hôm im lìm, hôm nay đông đảo người. Chiếc quan tài màu đỏ nằm giữa nhà, bức di ảnh của Hoàn Vũ đặt trước linh cửu. Anh nhìn cô như ai oán và trách móc. Tú Như sụp xuống, cô muốn mình chết cho xong một đời. Hoàn Vũ ơi! Em có tội với anh ...

– Cô đứng lên đi, cô không xứng đáng quỳ trước quan tài của anh tôi đâu.

Hoàn Vân nắm mạnh tay Tú Như lôi đi, hằn học:

– Đồ dơ bẩn! Cô có người chồng như anh tôi, có một đứa con bụ bẫm, cô còn muốn gì nữa hả? Đồ khốn nạn!

Tú Như bị lôi đi, phải có nhiều người can, Hoàn Vân mới chịu buông Tú Như ra. Tuy nhiên, cô giận dữ:

– Tôi không cho phép cô ta có mặt ở đây. Cút đi, đồ lang chạ trác nết!

Tú Như cứ quỳ, cô đáng bị xử như thế. Nếu người ta biết hai đứa con của cô không phải máu thịt của Hoàn Vũ, có lẽ họ còn đối xử với cô tàn tệ hơn nữa.

Kim Sa ái ngại dìu Tú Như đứng lên:

– Xem vẻ cậu đuổi lăm rồi, hãy hãy vào nghỉ ngơi đi đã!

Tú Như lắc đầu:

– Không, mình muốn bên anh ấy, mình có tội. Mình có tội, có chết đi nữa cũng chưa vừa tội của mình.

– Nhưng mà cậu đang mang thai đứa con của anh Vũ, cậu phải bảo vệ giọt máu của anh ấy chứ.

Tú Như cúi đầu đau đớn. Giọt máu của Hoàn Vũ. Không, nó là kết quả của mối tình tội lỗi của cô. Suốt đời Tú Như ân hận mãi với những lỗi lầm mình đã gây ra.

Trình Tường lăm li đi vào nhà, ánh mắt anh lạnh lẽo hơn bao giờ hết, ánh mắt làm cho Thiên Mỹ chùn lòng. Cô áp úng:

– Anh ...

– Chúng ta ly hôn đi!

Thiên Mỹ tái mặt:

– Ly hôn? Đây là câu nói đầu tiên của anh dành cho vợ mình sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ vắng nhà hay sao? Em không ly hôn.

– Cô quá quắt hơn tôi tưởng. Cô đến bắt gặp quả tang chúng tôi với nhau, tôi biết mình có lỗi nên đã chịu nhục làm tờ cam kết. Tại sao cô còn muốn hại Tú Như? Lòng ghen hờn của cô hại chết một người, còn tôi thân bại danh liệt sau hai mươi bốn giờ tạm giam. Cô nghĩ là khi trở về, tôi có thể yêu thương cô và xem như không có chuyện gì xảy ra hay sao?

Lấy lại bình tĩnh, Thiên Mỹ lạnh lùng:

– Nếu anh ly hôn sẽ mất hết, danh dự, tiền bạc và cả sự nghiệp.

– Cô đe dọa tôi đấy à?

– Tôi không đe dọa mà là sự thật. Tốt nhất anh nên ngoan ngoãn theo tôi về Hà Nội. Tôi cho anh một tuần để suy nghĩ, anh chọn vợ con mình hay chọn người đàn bà đó.

Không chờ Thiên Mỹ nói hết, Trình Tường bỏ đi vào phòng đóng mạnh cửa lại. Anh lấy gối đập mặt mình lại, chìm trong miên tưởng đau đớn. Tú Như nhất định không bao giờ tha thứ cho anh, cô đã vì anh khổ nhiều quá rồi, cái chết của Hoàn Vũ đẩy cô vào ngõ cụt.

Tuy nhiên, lúc này là lúc cô cần anh nhất, một đứa con trong bụng và một đứa con chưa đầy hai tuổi, Tú Như chịu sao nổi với miệng lưỡi của cuộc đời. Chưa khi nào Trình Tường thấy thương Tú Như như lúc này. Anh mình được ở cạnh cô, an ủi cô, bức tường thành ngăn cách không dễ gì vượt qua

...

Ngủ một giấc cho lại sức, Trình Tường dậy tắm rửa và thay quần áo để đi. Thiên Mỹ ngồi xem truyền hình, mặt cô lạnh lùng. Trình Tường đi lại mở cửa, cửa khoá. Anh quay lại khó chịu:

– Chìa khoá đâu rồi?

Không có câu trả lời, Thiên Mỹ thản nhiên xem truyền hình, Trình Tường

tức giận đi lại trước mặt Thiên Mỹ, anh nói như quát:

- Tôi hỏi cô chìa khoá nhà đâu?
- Giờ này anh còn đi đâu?
- Cô không cần biết. Đưa chìa khoá cửa cho tôi.
- Tôi là vợ anh, tôi cần phải biết anh đi đâu.
- Tôi đi uống cà phê.
- Tôi pha cà phê cho anh.
- Tôi không muốn uống cà phê ở nhà. Mở cửa đi!
- Tôi không mở, đây chỉ là cái cớ anh rời nhà đi gặp cô ta.

Trinh Tường giận dữ:

- Cô nghĩ là Tú Như chịu gặp tôi hay sao? Người ta đang thọ tang chồng. Nếu như cô ấy chịu gặp tôi cũng quá đủ hạnh phúc cho tôi.

Thiên Mỹ lịm người tê tái. Trinh Tường nói mà không một chút kiêng nể cô. Cô giận dữ cay độc:

- Cô ta quý hoá đến như vậy, sao hồi đó anh không cưới cô ta, lại đi đeo đuổi tôi, để bây giờ lại vụng trộm. Đồ đê tiện! Anh là một thằng cơ hội tham tiền!

Không có tôi, anh có cái nhà này để ở và được người ta tôn trọng anh sao.

Trinh Tường vuốt mặt:

- Cái nhà này tôi sẽ trả cho cô, luôn cả chiếc xe. Còn tôn trọng tôi hay không có lẽ cũng chẳng cần nữa. Điều tôi cần là ly hôn, cô rõ chưa?

Đau đến lịm cả người, Thiên Mỹ vùng lên, cô lao vào cấu xé Trinh Tường:

- Tôi sẽ không bao giờ ly hôn, anh đừng hòng chung sống với cô ta. Tôi bảo vệ hạnh phúc của tôi có gì là sai?

Bị đánh đau, Trinh Tường nắm hai tay Thiên Mỹ lại bóp mạnh. Anh nói giữa đôi hàm răng nghiến lại:

- Cô nghe cho rõ! Cô bảo vệ hạnh phúc, tôi không nói, bởi vì cô có quyền.

Nhưng bảo vệ hạnh phúc kiêu của cô, không tôn trọng danh dự của chồng mình, làm phương hại đến người khác, đúng hay sao?

Thiên Mỹ bật khóc:

- Anh biết kết tội của tôi. Còn anh, sao anh không tự kiểm điểm bản thân mình? Tại sao anh cứ làm điều có lỗi với tôi? Nếu anh ở vào địa vị của tôi, sợ anh cư xử còn tàn nhẫn hơn tôi.

Trinh Tường thờ dài buông hai tay Thiên Mỹ ra:

- Đưa chìa khoá nhà cho tôi đi!
- Không.

Nhìn vợ bằng cái nhìn hằn học, Trinh Tường chụp cái ghế sắt, anh quật mạnh vào cánh cửa kính. Âm ầm ...âm thanh vụn vỡ, mảnh kính cửa dày bị bể nát rơi xuống nền gạch, âm thanh khô khốc. Thiên Mỹ kinh hoàng, cô không thể tưởng tượng Trinh Tường có thể hành động như vậy, cô lùi lại

bung mặt khóc.

– Chia khoá trong học tử để tivi đó, anh lấy mở ra mà đi đi.

Trình Tường khựng lại nhưng rồi anh cũng tiến lại tử lấy xâu chìa khoá mở cửa và đi luôn ra đường.

Đường phố về đêm đông đảo, Trình Tường cứ đi. Anh biết với hai người phụ nữ đến trong cuộc đời mình, anh đều có lỗi. Với ai, anh cũng trót gây tổn thương sâu sắc cho họ.

Đến nhà Tú Như, Trình Tường đứng chìm trong suy tư. Có nên vào hay không? Có thể không ai muốn nhìn thấy anh, cả Hoàn Vũ nữa.

Ném điếu thuốc hút dở, Trình Tường bước qua cánh cửa đi vào. Hình như tất cả đều quay nhìn Trình Tường, vì sự xuất hiện của anh. Đôi mắt Trình Tường dừng lại, bởi hình ảnh Tú Như mặc áo tang phủ phục bên linh cửu người chết.

Tim Trình Tường đau nhói. Tú Như không nhìn anh, đầu cô cúi sâu xuống trong ăn năn.

Trình Tường chấp hai tay xá trước linh cửu Hoàn Vũ, đôi mắt của Hoàn Vũ trong bức di ảnh nhìn Trình Tường như bi ai, như oán hận. Trình Tường quỳ xuống. Lời nói nào của anh đi nữa cũng không cứu vãn được gì hết, tất cả mọi điều đáng buồn và đáng tiếc đều xảy ra.

Từ phía sau vừa bước ra, nhìn thấy Trình Tường, Hoàn Vân nổi giận:

– Anh còn can đảm để đến đây nữa hay sao? Anh Hai tôi không có một người bạn đốn mặt như anh. Anh cút đi khỏi nơi này. Cút!

Hoàn Vân đẩy Trình Tường chúi nhủi, mắt căm hờn. Trình Tường chỉ cúi đầu, hai chân quỳ trên nền gạch. Hoàn Vân gào lên:

– Đồ đốn mặt! Đã hại chết anh tôi, mấy người còn giả nhân giả nghĩa ăn năn hối hận. Hai người chỉ có chết đi mới chuộc lỗi được với anh tôi mà thôi.

Người ta phải xúm vào can Hoàn Vân và bảo Trình Tường đi. Anh cứ nhìn Tú Như, mong cô một lần nhìn lại anh, nhưng Tú Như không còn biết có hiện thực, cô như hoá đá trước những gì xảy ra chung quanh mình.

Chiếc quan tài được đẩy vào lò thiêu. Tú Như ngất đi lần nữa trên tay Kim Sa, cô không chịu nổi sự thật Hoàn Vũ không còn nữa, anh đã thật sự xa cô đi vào cõi hư vô.

Mãi đến lúc được vào xe, Tú Như mới tỉnh dậy. Cô bật ngay người lên, Kim Sa vội ôm cô lại:

– Cậu yếu lắm, hãy nằm nghỉ đi đã, Tú Như!

– Không, mình muốn được nhìn thấy anh Vũ. Mình muốn nhìn thấy anh ấy.

– Anh ấy đã vào lò thiêu rồi.

Tú Như ngồi sững người đau đớn. Có nghĩa mãi mãi Hoàn Vũ không còn tồn tại nữa mà chỉ là nắm tro cốt màu xám nhạt. Một Hoàn Vũ hiện hữu bây giờ đã đi vào cõi hư vô còn nữa đâu. Căn nhà sẽ không còn được đón anh về.

Có ai ngờ đâu đêm ấy nồng nàn và buổi sáng anh còn ân cần lo cho cô, lại là lần cuối cùng, để rồi thiên thu vĩnh biệt. Anh ra đi, mang theo tất cả hy vọng làm người vợ tốt cho anh của Tú Như, có nghĩa anh không bao giờ tha thứ cho cô. Nước mắt Tú Như trào ra ...

Đứng từ đằng xa, Trinh Tường đau đớn nhìn lại. Anh muốn làm gì đó xoa dịu nỗi đau cho Tú Như, nhưng lại không làm được gì hết. Bỏ mặc cô với nỗi đau, lòng anh tan nát. Làm sao, làm sao đây?

– Kim Sa!

Kim Sa ái ngại đi về hướng Trinh Tường:

– Tôi nghĩ lúc này anh không nên có mặt ở đây ...càng gây bất lợi cho Tú Như.

Trinh Tường buồn bã:

– Tôi biết chứ sao không! Nhưng bỏ mặc cô ấy, tôi đâu có làm được. Hơn nữa, cô ấy lại đang có mang, đứa bé cô ấy đang mang là máu thịt của tôi, làm sao tôi không lo?

Kim Sa suýt kêu lên. Cô thấy thương cho Hoàn Vũ hơn là ái ngại cho Trinh Tường, anh ta thật đáng trách, đã có vợ con còn làm khổ Tú Như.

– Kim Sa! Xin cô làm ơn giúp tôi an ủi Tú Như.

– Dĩ nhiên rồi, tôi là bạn Tú Như. Hơn nữa, Hoàn Vũ lại là ông sếp của tôi. Anh đi về đi. Lúc này, gia đình Hoàn Vũ bắt đầu gây bất lợi cho Tú Như, nên xin anh tránh mặt đi là hơn.

– Vâng, tôi sẽ đi.

Trinh Tường lầm lũi quay đi. Anh cảm thấy bất lực trước hoàn cảnh nghiệt ngã đàn ông chính mình bày ra.

Về nhà riêng của mình không được, Thiên Mỹ đang cấm hặn anh, về nhà cha mẹ cũng không vì họ sẽ trách móc. Trinh Tường thuê một căn phòng, anh nằm chìm đắm trong nỗi buồn hoang vắng với bao nhiêu câu hỏi trong đầu.

Chiếc xe chặn Tú Như lại, cô ngược nhìn lên. Thiên Mỹ cũng mở cửa xe bước xuống:

– Tôi muốn nói chuyện với cô, được chứ Tú Như?

Tú Như gật khẽ. Thiên Mỹ nói như ra lệnh:

– Cô lên xe đi!

Tú Như đàn ông dự một chút rồi ngồi vào xe. Thiên Mỹ cũng vòng qua tay lái, cô vào xe khởi động máy cho xe chạy đi.

– Thật ra, tôi không lường trước chuyện xảy ra, tôi quá ghen, nên muốn cho ông Hoàn Vũ biết chuyện của cô.

Tú Như cắn mạnh môi, cô lạnh lùng:

– Bây giờ cô muốn gì nữa ở tôi?

– Cả tuần nay anh Trinh Tường biến mất bỏ cơ quan, bỏ nhà đi.

Tú Như lắc đầu:

– Chuyện anh ấy có bỏ đi đâu không còn liên quan đến tôi nữa. Xin hãy để yên cho tôi sống và nuôi con. Tôi đã chịu quá nhiều sự trừng phạt, không lẽ cô muốn tôi phải chết đi thì cô muốn vừa lòng.

– Tôi đâu ác như thế! Có điều cả tuần nay anh ấy biệt tích, tôi là vợ, dĩ nhiên tôi phải lo.

– Vậy thì cô tự đi tìm anh ấy đi. Từ sau ngày làm giấy cam đoan, tôi đã chấm dứt mọi liên hệ. Cho nên xin hãy buông tha cho tôi. Bây giờ cô đừng xe cho tôi xuống.

Thiên Mỹ thở dài tấp xe vào lề. Cô không biết mình phải gặp Trinh Tường ở đâu nữa. Từ bữa tối đập vỡ cửa kính và rời nhà cho đến bây giờ, cô không hề gặp chồng mình. Dĩ nhiên là cô phải lo rồi. Tú Như mở mạnh cửa xe bước xuống, cô tự nhủ từ nay Trinh Tường ở ngoài cuộc đời của cô.

Thiên Mỹ lái xe về nhà cha mẹ chồng, cô rụt rè đi vào:

– Thưa mẹ

– Con đã tìm thấy Trinh Tường chưa?

Thiên Mỹ khổ tâm cúi đầu:

– Dạ chưa.

Bà Hoàn Bách nghiêm mặt:

– Ghen chồng có người phụ nữ khác, mẹ công nhận con có cái quyền ấy.

Những ghen mà gây ra hậu quả nghiêm trọng như con, mẹ quả là không chia sẻ nổi với con. Trinh Tường bỏ đi mất không hề liên lạc về nhà cũng vì lẽ này thôi.

Bây giờ danh dự cũng không còn, có thể bị đình chỉ công tác, con nghĩ làm sao nó còn mặt mũi để nhìn ai?

Thiên Mỹ tức giận:

– Như vậy bây giờ mẹ cho là tất cả ở con, mẹ đang khiển trách con?

Bà Hoàn Bách hờn mát:

– Dĩ nhiên là mẹ không dám khiển trách con. Có điều, ghen cũng có năm bảy đường ghen. Ghen như con có khác nào một cái cây con chặt mang đi ném trên mặt đất, không chăm bón vun vén mà muốn nó sống.

Thiên Mỹ bật khóc:

– Nếu như mẹ biết sau khi cưới con rồi, ảnh hay vắng nhà, về đến nhà là quát tháo con, bảo không sống được ở Hà Nội, vậy rồi nhất định trở về Nam. Tất cả chỉ vì cô gái kia thôi. Nếu như anh Tường tiếp tục ruồng rẫy con, con sẽ không để yên cho cô ta đâu.

Bà Hoàn Bách cau mày:

– Con định gây ra chuyện gì nữa? Mẹ khuyên con hãy là người vợ hiền, thì chồng của con sẽ là của con.

Thiên Mỹ đứng bật dậy. Sự vắng mặt của Trinh Tường đã khiến cô điên đảo

rồi, cô không còn lòng dạ nào ở nhà cẩn thận lo cho con và đợi Trinh Tường về nhà. Cô sẽ quậy âm lên, cho đến khi nào Trinh Tường chịu chương mặt ra thôi.

Tú Như rụt rè rồi đưa tay lên gõ cửa phòng vị giám đốc.

– Vào đi!

Tú Như đẩy cửa bước vào. Giám đốc Phan nhìn lên, nhận ra Tú Như ông gật đầu:

– Cô ngồi xuống đó đi!

Tú Như hồi hộp ngồi xuống ghế. Việc gọi cô lên đây, Tú Như tiên đoán dữ nhiều mà lành ít. Mấy ngày nay chuyện của cô đang đầu đề cho mọi người bàn tán, khen và chê nhưng có lẽ chẳng ai đi bênh vực cho người như cô, cô đã giẫm đạp lên đạo lý của người Việt Nam, phản bội chồng của mình.

Vị giám đốc nhìn thẳng vào Tú Như:

– Rất tiếc là chúng tôi buộc phải cho thôi việc cô vì lý do đạo đức. Tuy nhiên vì lòng nhân đạo, cơ quan trợ cấp cho cô sáu tháng lương thôi việc để cô nuôi con. Lát nữa, cô xuống phòng tài vụ nhận quyết định và nhận tiền lương.

Tú Như cắn mạnh môi. Cô hiểu đây là điều đương nhiên với một nhân viên không có đạo đức như cô, chính cô đã tạo ra một ngõ cụt cho cuộc đời mình và phải nhận lấy tất cả hậu quả xảy ra. Đứng lên, Tú Như chào vị giám đốc của mình.

Trở về phòng làm việc, Tú Như mở tủ lấy tất cả những gì của mình để lên bàn, cô buồn rầu nhìn mọi thứ. Ngày ấy chính Hoàn Vũ đã nhận cô vào, chính nhờ ở anh mà cô quen với Trinh Tường, để rồi trái tim cô chỉ có hình bóng của Trinh Tường.

– Tú Như! Có chuyện gì vậy?

Kim Sa lo lắng bước lại:

– Lúc này giám đốc Phan gọi cậu phải không?

Tú Như gật nhẹ đầu:

– Mình bị buộc phải thôi việc rồi, hưởng sáu tháng lương trợ cấp.

Kim Sa thở dài:

– Hai ngày nay mình có nghe phong phanh chuyện này, đây là quyết định của hội đồng lãnh đạo. Cậu tạm về nhà tiêu xài tiện tặn để tiền nuôi con.

Đứa bé trong bụng cậu có khoẻ không?

Tú Như cảm động:

– Cảm ơn cậu đã quan tâm, mình và đứa bé vẫn khoẻ, không ngờ khi mang thai đứa con thứ hai, mình lại gặp quá nhiều sóng gió. Tất cả chỉ tại mình.

Hỏi mình có bầu bé Thắng, anh Vũ chúng ta đáo lắm lo cho tất cả.

– Cậu có ăn năn thì chuyện cũng xảy ra. À! Mà cậu có gặp anh Tường không?

– Không có! Gặp làm gì nữa, đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi.

– Bà vợ của anh đang đi tìm chồng muốn lục tung cả thành phố, không hiểu ông ấy đi ẩn thân chỗ nào nữa.

– Hai hôm trước cô ta có tìm mình, mình có thể là không bao giờ gặp Trinh Tường nữa. Từ nay những chuyện của họ không liên quan đến mình.

– Cậu nói như vậy chứ anh Tường mà có chuyện gì làm sao cậu không quan tâm được, khi anh là cha đẻ của hai đứa con của cậu.

Mãi nói chuyện cả hai không thấy một cái bóng ngoài cửa, cô ta đẩy hé cánh cửa và lắng tai nghe, đôi hàm răng mím lại.

Đồ khốn kiếp! Hoá ra anh trai của tôi là một thứ đại gái, đi làm quà quạ nuôi tu hú. Rồi không dẫn được, cô xô cửa bước vào.

– Tú Như! Chị giỏi lắm!

Tú Như kêu lên khe khẽ:

– Cô Hoàn Vân!

Hoàn Vân cười nhạt:

– Tôi sẽ đi thử máu thằng Thắng, nếu nó là con của anh Hoàn Vũ, tôi để yên cho chị. Nhưng nếu là giọt máu nghiệt chủng, tôi sẽ lấy căn nhà và tất cả những gì thuộc về anh tôi. Đồ ác phụ đốn mặt!

Tú Như ngồi chết lặng, một tương lai mù mịt giăng trước mắt cô. Cô ứa nước mắt:

– Không cần thử máu đâu Hoàn Vân. Tôi sẽ dọn đi và trả lại tất cả những gì của anh Hoàn Vũ.

Kim Sa kêu lên:

– Rồi cậu ở đâu và làm sao nuôi một lúc hai đứa con hả Như?

Đó chính là câu hỏi Tú Như cần có đáp án, cô biết mình cần phải dũng cảm để vượt lên.

– Ba! Con biết lỗi của con rồi.

Mặc cho Tú Như quỳ dưới chân, ông Hai vẫn lạnh lùng xua đuổi:

– Mà đi đi, tao không có đứa con hư hỏng như mày, xem như mày đã sút nôi từ mới lọt lòng. Đi!

Ông Hai giận dữ đứng bật dậy, nắm tay Tú Như lôi mạnh ra cửa:

– Hãy đi cho khuất mắt tao! Có một tám chồng đàn ông hoàng không muốn, lại sinh tâm hư hỏng bôi tro trát trấu vào mặt cha của mày. Cút ngay cho tao!

Ông xô đưa Tú Như ngã sóng soài trên nền gạch. Bà Hai hét hoảng đỡ Tú Như, méu máo:

– Ông muốn giết chết nó hay sao, nó đang có mang, dù ông có giận dữ cũng phải nương tay chớ.

Hơi khựng lại một chút, nhưng rồi ông Hai cay đắng:

– Loại con nghiệt chủng để làm gì, hãy xoá bỏ nó đi.

Bà Hai gào lên:

– Ông nói như vậy mà nghe được hay sao? Ông không mang nặng đẻ đau nên hắt hủi, xô đuổi đánh nó. Nhưng còn tôi, nó là do tôi sinh ra, tôi bảo bọc nó.

– Vậy thì tôi đi cho bà ở. Nó về xóm này tôi nhục nhã lắm. Có chồng cưới hỏi đàng hoàng lại sinh tâm ngoại tình, gây cái chết cho chồng nó. Bà bảo tôi còn nhìn ai đây hả?

Tú Như ôm mẹ, nước mắt cô ràn rụa:

– Con không có ý về nhà này đâu mẹ. Cho nên mẹ đừng cãi lời ba. Con còn không thể tha thứ cho mình, thì làm sao ba tha thứ cho con.

– Nhưng rồi con định đi ở đâu?

– Con thuê căn phòng nhỏ ở, mỗi ngày tìm việc gì đó làm.

Bà Hai bật khóc:

– Bụng mang dạ chứa nhe vậy, thì còn làm gì được hả con. Bọn người đó thật tàn nhẫn, đến cái nhà cũng muốn lấy lại.

Tú Như lắc đầu:

– Con không trách họ đâu, vì chính con là người có lỗi.

Tú Như đứng lên:

– Mẹ không phải lo cho con, con tự lo cho con được.

Tú Như đi ra đường, Tú Phương đuổi theo ái ngại:

– Chị Hai! Rồi chị và bé Thắng định ở đâu?

– Chị cũng chưa biết.

Tú Phương dúm xấp tiền vào tay Tú Như:

– Chị cầm tiền này để có mà sinh nở lo cho cháu.

Tú Như đẩy ra:

– Chị có tiền rồi, em không cần lo cho chị.

– Thì chị cứ cầm, biết đâu có lúc chị cũng cần nó. Đây là tiền của em để dành. Hãy cất đi chị Hai!

– Không, em cất đi!

Tú Như đi nhanh. Tú Phương bắt nhãn nhìn theo, nó còn quá nhỏ để hiểu chuyện người lớn.

Vào phòng với mẹ, Tú Phương ôm qua người mẹ:

– Mẹ cũng đừng buồn. Anh Trinh Tường cũng lo cho chị Như lắm, tại chị không chịu nhận. Mà cũng phải, nếu chỉ còn gặp anh, là chỉ có lỗi với anh Vũ.

Sau này lâu ngày, ba hết giận chị Hai cũng gọi chị về cho mà xem.

Bà Hai cũng mong một ngày như thế.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 8

– Phương!

Đang đi làm lũi, nghe gọi, Tú Phương quay lại. Cô bé mười hai tuổi cũng hiểu thế nào là sai trái, nó lạnh ngắt.

– Em không thể giúp cái gì được cho anh đâu. Hôm qua chị Hai về nhà, ba đánh đuổi chỉ đi. Mẹ em bệnh cũng vì chuyện của chị. Cho nên anh đừng có mong ba em đổi ý cho chị Như về nhà ở.

Trình Tường đứng sững người. Anh thấy lòng đau đớn và lo cho Tú Như. Cô đã vì anh còn long đong là anh thấy mình nặng tội chừng ấy.

Bỏ mặc Trình Tường đứng đó, Tú Phương đạp xe đi. Nó không ghét Trình Tường, nhưng anh mang sóng gió đến cho gia đình, quả là điều không tha thứ được.

– Phương!

Một đám con trai tràn ra đường ngăn Tú Phương, nó giận dữ:

– Làm gì vậy hả?

– Sau này mày có giống chị mày không Phương?

– Giống ...cái con khi!

Tú Phương chộp cái cặp, cô quay vùn vụt:

– Đứa nào hỏi tao nữa thử xem tao có đập bể mặt ra không!

– A! “Nữ kê tác quái, gà mái đá gà cồ”.

– Chuyện gì vậy Phương?

Việt Hưng chạy xe tới, anh nhìn bọn trai rồi ôm vai Phương:

– Mặc kệ bọn nó, mình về nhà!

Tú Phương quệt nước mắt. Sao người đời có kẻ độc ác đến thế. Một lần làm lỗi chẳng lẽ người ta không sửa chữa được hay sao?

– Alô.

Kim Sa nhắc điện thoại lên nghe, cô kêu lên:

– Trình Tường! Anh đang ở đâu vậy?

– Kim Sa có thể ra ngoài gặp tôi được không?

Kim Sa hấp tấp gạt đầu:

– Được, được! Ở đâu anh nói đi!

– Tôi đang ngồi ở quán cà phê cách nhà Kim Sa mấy căn.

– Tôi sẽ ra ngay.

Gác điện thoại, Kim Sa quay sang Tuấn Kha:

– Anh Trình Tường gọi, anh đi với em nghe, ở quán cà phê gần đây thôi.

– Hấn tròn ở đâu vậy?

– Em đâu có biết.

Kim Sa đi thay quần áo, cô lôi Tuấn Kha đi. Trinh Tường đang đợi họ. Nếu như Trinh Tường không gọi, Kim Sa không nhận ra, tóc tai bù xù, râu ria rậm rì.

Anh đứng lên khi nhìn thấy cả hai vợ chồng. Tuấn Kha vỗ mạnh lên vai bạn:

– Sao cậu không về nhà, vợ cậu đi tìm khắp nơi.

Trinh Tường lắc đầu:

– Cứ cho cô ấy tìm. Tú Như sao rồi Kim Sa?

– Nó bị buộc thôi việc. Bên nhà Hoàn Vũ biết việc bé Thắng không phải là cháu ruột của họ nên bắt Tú Như phải trả nhà.

Trinh Tường kêu lên đau khổ:

– Vậy rồi cô ấy ở đâu? Tôi đã hại Tú Như.

– Nhưng bây giờ cậu đứng ra lo cho Tú Như, vợ cậu sẽ quậy âm lên đấy.

– Tôi không sợ cô ấy quậy nữa. Chúng tôi đã quyết định chia tay, vậy mà ...cây muôn lặng, gió đầu cho. Nếu như trong hoàn cảnh này tôi bỏ rơi Tú Như lần nữa, tôi không phải là con người.

Tuấn Kha siết tay Trinh Tường:

– Mình tán thành ý kiến của cậu. Kim Sa lo âu:

– Không hẳn Tú Như chịu chấp nhận cho anh lo lắng đâu. Nghe nói Tú Như quyết định đi thuê nhà ở, chờ sinh nở xong rồi tính.

– Tôi muốn nhờ Kim Sa thay tôi giúp cô ấy.

– Nếu anh nhờ, nhất định tôi không từ chối.

Trinh Tường vui mừng, anh hy vọng những gì mình làm phần nào chuộc lại lỗi lầm đã gây ra.

Tuấn Kha trầm giọng:

– Cậu cũng nên về nhà đi Tường. Cậu cũng còn con, còn cha mẹ và cả công việc nữa.

Trinh Tường thở dài:

– Tôi cũng sẽ về chứ, nhưng ...

Trinh Tường không nói một câu, anh không biết mình có thể sống chung với Thiên Mỹ không nữa.

Chia tay với Kim Sa và Tuấn Kha, Trinh Tường đón xe về nhà.

Thiên Mỹ mở cửa, cô sững sờ rồi lao vào ôm chầm lấy Trinh Tường khóc oà lên:

– Anh đi đâu vậy hở? Anh có biết là em điên lên vì đi tìm anh.

Trinh Tường diu qua vai Thiên Mỹ đi vào ghế ngồi:

– Em đi tìm anh làm gì. Trong hoàn cảnh này anh muốn một mình, có ở bên em cũng chỉ làm em bực mình.

– Em thà bực mình còn hơn là không biết anh ở đâu. Đừng đi nữa có được không anh? Em và con không thể nào sống mà không có anh.

Trinh Tường lắc đầu, sao anh thấy lạnh lùng không một chút cảm xúc trước

giọt nước mắt của Thiên Mỹ. Anh có lỗi thật đấy, nhưng giá như cô dịu dàng với anh hơn là giờ thủ đoạn. Đã không có tình yêu, bây giờ Trinh Tường lại thấy lòng mình xa cách hơn bao giờ.

Anh gỡ tay cô ra:

– Anh muốn tắm rửa nghỉ ngơi.

Thiên Mỹ lảng xãng:

– Em mở nước tắm vào bồn cho anh nghe? Anh muốn ăn gì không, em nấu cho?

– Anh ăn ở ngoài rồi. Em không cần lo cho anh, hãy lo cho con đi!

Thiên Mỹ theo sát Trinh Tường, như sợ anh sẽ bỏ cô mà đi. Trinh Tường vào phòng tắm rồi, cô lật đật đi pha cho anh ly nước cam và ngồi phía bên ngoài đợi. Trinh Tường bước ra, cô bật dậy:

– Em có pha cho anh ly nước cam, anh uống cho khoẻ. Cô đi lấy nước cam, Trinh Tường cầm lấy:

– Cám ơn em.

Uống một chút cho Thiên Mỹ vui lòng, Trinh Tường đi vào phòng tắm, Thiên Mỹ vội vào theo. Cô ôm lấy anh hôn lên mặt.

– Đừng giận anh nữa, em biết lỗi của em rồi.

Trinh Tường tránh nụ hôn:

– Anh không giận em, mà anh buồn. Bây giờ Tú Như mất tất cả rồi em biết không? Nhà bị lấy không được ở, bị sa thải khỏi cơ quan, anh không thể làm nghề xem như không có chuyện gì xảy ra. Hướng chi hai đứa con của cô ấy là của anh. Hoàn Vũ không có khả năng có con, lẽ ra em không cần làm gì cả, hôm đó là lần chia tay cuối cùng của anh và Tú Như.

Thiên Mỹ lịm người tê tái:

– Có nghĩa anh bảo em phải chịu nhường một bước cho chồng mình đi lo cho người phụ nữ khác?

Trinh Tường không nỡ nói Tú Như mới chính là tình yêu của anh, nên đành dỗ ngọt:

– Chưa chắc cô ấy chịu cho anh lo cho cô ấy, nhưng anh không thể vì cô ấy từ chối mà thôi không lo. Anh mong ở em một sự thông cảm.

Giọng Thiên Mỹ đầm nước mắt:

– Thông cảm để cho chồng mình lo cho người tình, anh biết cách làm cho em đau đớn thật.

– Anh xin lỗi.

Trinh Tường mềm lòng trước vẻ đau khổ của vợ, nên ôm cô vào lòng mình:

– Hãy tha thứ cho anh.

Nụ hôn nào sao không còn ngọt ngào, vòng tay ái ân nào sao hững hờ! Nước mắt Thiên Mỹ tuôn ra. Tại sao tôi phải chịu sự bất công này?

Đón Kim Sa, Trinh Tường đưa cho cô xâu chìa khoá nhà:

– Kim Sa hãy thuyết phục cho Tú Như chịu dọn đến nhà này ở giùm tôi. Tôi đã đóng trước một năm tiền nhà. Giúp tôi làm ơn nghe Kim Sa.

Kim Sa bật cười:

– Tôi sẽ cố gắng giùm anh chuyện này. Nhưng nếu anh lui tới, cô ấy sẽ dọn nhà đi đấy. Tú Như nói dù còn rất yêu anh đi nữa cũng không bao giờ cô ấy quay trở lại, đã có lỗi với Hoàn Vũ rồi, cô ấy không muốn lặp lại lỗi lầm cũ.

Trình Tường buồn bã:

– Tôi biết.

Kim Sa cất xâu chìa khoá vào túi áo:

– Còn chuyện vợ con của anh, anh đâu thể nói là không yêu để ly hôn?

Thiên Mỹ không ly hôn đâu, cô ấy nói chỉ có cái chết cô ấy mới phải xa tôi.

Còn tôi không biết mình có thể tự ép mình chịu đựng cuộc sống nặng nề này không. Sống với một người không yêu, bây giờ tôi mới hiểu không phải dễ dàng. Tiền bạc mà làm gì, khi mà cuộc sống không hề có hạnh phúc.

– Nhưng cưới Thiên Mỹ là sự lựa chọn của anh mà.

– Một sự lựa chọn sai lầm.

Trình Tường cười chua chát. Anh có tiền thật đó, có địa vị thật ấy, nhưng là một sự vay mượn dựa vào người khác. Người ta tặng bốc anh trước mặt nhưng sau lưng họ dè bĩu và luôn vạch lá tìm sâu. Trình Tường không muốn sống những ngày như thế nữa. Anh muốn sống những ngày như ngày xưa, làm việc và sống cho tình yêu. Ước mơ đơn giản ấy bây giờ không phải muốn mà được.

Bao nhiêu ngày lặng lẽ trôi qua, nỗi nhớ mong cứ cháy cả lòng, tình yêu bị cách trở càng trở nên tha thiết nồng nàn hơn bao giờ.

Chiều nay, Trình Tường đứng từ đằng xa để chờ Tú Như. Mỗi chiều, cứ từ bốn giờ ba mươi là Tú Như đi đón con. Cô mặc áo màu đen, tóc xoã, dáng dóc u buồn.

– Mẹ! Mẹ!

Bé Thắng lao ra ôm choàng lấy Tú Như:

– Mẹ ơi! Sao ba không đi đón bé Thắng hả mẹ?

Câu hỏi làm Tú Như ghen ngào:

– Phải lâu lắm ba mới đi đón con được.

– Lâu là bao lâu hả mẹ?

Bé Thắng xoè bàn tay ra:

– Năm hay mười ngày hả mẹ?

Nước mắt Tú Như muốn trào ra, cô cố nuốt dòng nước mắt vào lòng:

– Cả trăm lần hay bàn tay của con ...con mới gặp được ba.

Thằng Thắng ngẩn người ra. Nó không hiểu ý nghĩa câu nói của Tú Như nên giậm chân phụng phịu:

– Con không chịu đâu, mẹ bảo ba về thăm bé Thắng ngay đi, bé Thắng nhớ

ba.

Đứng từ xa, nghe những lời của con văng vẳng, Trinh Tường nghe đứt toàn đoạn ruột. Trong tâm hồn thơ ngây của đứa con thơ kia chỉ duy nhất có Hoàn Vũ. Còn Trinh Tường, anh chỉ là một người xa lạ đối với con mình. Nỗi đau ngày hôm nay là do chính Trinh Tường tạo ra cho mình, anh không thể trách Tú Như, càng không có lý do để giận Tú Như. Đằng kia, Tú Như bế con lên xe, cô chạy xe ngang qua chỗ Trinh Tường rồi vụt qua, để chỉ còn lại là một chấm nhỏ rồi mất hút. Trinh Tường đau đớn nhìn theo, anh đứng giữa đường phố đông người, mà có cảm giác như đứng giữa sa mạc hoang vu, cô đơn và lạc lõng.

...

Đi thẳng vào nhà, Trinh Tường vào phòng nằm, anh nằm sải tay, chiếc gối đập lên mặt, nỗi buồn giấu sâu vào tận cõi lòng. Nỗi buồn khiến anh câm nín và không màng đến những gì chung quanh mình.

Thiên Mỹ cắn mạnh môi mình tưởng chừng như bật cả máu. Cô không chịu nổi thái độ của Trinh Tường. Anh đi suốt ngày và khi về nhà nằm trơ ra như một khúc cây. Anh không còn xem sự có mặt của cô ở bên cạnh anh như thế nào nữa. Cố ghìm lòng mình, Thiên Mỹ bế con đi vào phòng, cô đặt con sát cạnh Trinh Tường.

– Thiên Hoa! Con gọi ba dậy ăn cơm đi con!

Bé Thiên Hoa đẩy cái gối đập mặt Trinh Tường, nó bập bẹ:

– Mẹ ơi! Ba nhủ (ngủ) rồi.

– Con gọi ba dậy tắm rửa rồi ăn cơm.

Bé Thiên Hoa làm theo lời Thiên Mỹ, nó đưa tay lắc Trinh Tường:

– Ba, dậy đi!

Trinh Tường mở mắt ra, anh ôm con hôn:

– Ba mệt quá muốn ngủ. Con đi chơi đi nghen.

– Dạ.

Nó quay sang Thiên Mỹ cười toe:

– Ba “nhủ” mẹ ơi!

Trinh Tường quay lưng ngủ. Hết còn chịu nổi, Thiên Mỹ nắm vai Trinh Tường cô lắc mạnh, vừa lắc vừa quát:

– Về nhà này anh chỉ biết có ngủ thôi sa? Còn tôi là cái gì của anh đây hả?

Anh nói đi, tôi hết chịu nổi thái độ của anh rồi!

Biết có muốn nằm yên cũng không được, Trinh Tường ngồi dậy:

– Anh nói là anh đang mệt, em có thể im lặng được không?

– Mệt? Anh mệt hay là anh nhớ cô ta? Tôi cảnh cáo anh nếu anh vẫn cứ xử tôi như thế này, thì tôi không để yên cho cô ta đâu.

Trinh Tường tức giận:

– Em hăm dọa tôi đó sao? Em nên biết sự miễn cưỡng không bao giờ cho

người ta tư tưởng thoải mái để có thể đến với nhau. Em muốn buộc tôi, em cũng phải tạo cho tôi sự nhẹ nhàng.

– Tạo cho anh sự nhẹ nhàng? Anh muốn tôi phải cư xử như thế nào đây? Dùng lời lẽ dịu dàng, rồi đánh thức ở anh tình cảm gia đình qua đứa con ư? Tôi bất lực rồi, chỉ còn cách là cô ta chết hay tôi chết đi.

Trình Tường quắc mắt:

– Tôi cảm cô chạm vào Tú Như, cô ấy đang mang thai ốm yếu. Cô gây cho Tú Như quá nhiều đau khổ rồi. Cô mà đụng chạm vào Tú Như, tôi không tha thứ cho cô đâu.

Thiên Mỹ lịm người cay đắng:

– Vậy thì anh giết tôi đi, tôi không muốn sống nữa. Sống trong tình cảnh này tôi muốn chết cho xong.

Trình Tường dịu lại. Anh nào có muốn gây đau khổ cho Thiên Mỹ, nhưng cứ nhìn thấy cô, anh lại nhớ đến những việc làm của cô, lòng anh lại lạnh hơn bao giờ hết. Làm sao để xoá tan cái dấu ấn? Anh ôm qua vai cô.

– Em có thể cho anh một thời gian được không? Anh sẽ cố gắng. Còn bây giờ anh cần sự quân bình cho tâm hồn mình.

Thiên Mỹ khóc nức lên. Cô biết mình không thể buộc Trình Tường yêu thương cô như lúc hai người vừa yêu nhau. Tình yêu nào sao cay đắng quá, như chiếc lá vàng rơi cô đơn giữa chiều cuối thu. Chỉ có sự im lặng khi cô khóc, tình yêu đã cất cánh bay.

Tú Như mở cửa cho Kim Sa.

– Sáng nay cậu không đi làm sao ghé thăm mình vậy?

Kim Sa bước vào nhà, cô đau lòng nhìn căn nhà ảm đạm. Bộ xa lông đắt giá, tivi, đầu máy đều bị mang đi, căn phòng khách trở nên rộng rãi và tiêu điều như thế nào ấy. Cô ôm vai Tú Như:

– Cậu đã tìm nhà chưa vậy?

– Có một chỗ, xa nhà trẻ của bé Thắng, tiền nhà lại đắt, họ bảo đóng thế chân ba tháng, mình còn đang suy nghĩ.

– Bỏ chỗ đó đi. Bà dì của anh Tuấn Kha có căn nhà trống, nghe nói hoàn cảnh của cậu, nên bà bảo sẽ cho cậu ở một năm, xem như cậu giữ nhà giùm. Cũng gần đây, căn nhà khá lắm, sạch sẽ, có ba phòng tất cả.

Tú Như mừng rỡ:

– Mình cảm ơn cậu lắm đó Sa.

– Muốn đi coi nhà, thì thay quần áo đi, mình đưa đi.

– Nhưng bà dì của anh Tuấn Kha đang ở đâu thế?

– Bà đang ở bên Mỹ, cho anh Kha quyết định cho thuê hay ở. Mình với anh Kha có nhà rồi, ở nhà bà ấy làm gì, nên nhường cho cậu.

Tú Như cảm động trong sự ruồng bỏ của người thân, duy nhất cô còn lại Kim Sa. Người ta thường bảo “sông sâu còn có kẻ dò, mấy ai lấy thước mà

đo lòng người”. Lúc này đây là lúc Như thấm thía tình đời nhất.

Căn nhà quả y như lời Kim Sa, Tú Như vui mừng:

– Như vậy ngày mai mình sẽ dọn đến đây.

– Để mình bảo anh Tuấn Kha dọn phụ cậu.

– Thôi đi, mình có thể tự làm được. Cậu và anh Kha đã giúp cho chỗ ở còn phải phụ dọn nhà nữa sao?

– Giúp cậu thì phải giúp cho trót chớ. Không có gì hết, ngày mai anh Kha sẽ đến nhà giúp cậu.

Tú Như buồn buồn:

– Thực sự mình không muốn rời căn nhà đang ở. Không phải vì mình tiếc căn nhà, nhưng dù sao nó là nơi ghi dấu nhiều kỷ niệm của mình và anh Hoàn Vũ, suốt cuộc đời mình không thể có một người như anh ấy.

Tú Như lại khóc. Kim Sa lau nước mắt cho Tú Như:

– Cậu lại khóc nữa rồi, phải nghĩ đến đứa con trong bụng cậu chớ. Cậu cần phải sống vui, cho con của cậu ra đời là một đứa bé khoẻ mạnh.

Tú Như nhủ đầu vào vai bạn. Tình bạn của Kim Sa cho cô thấy ấm lòng.

Xoa hai tay vào nhau, Tuấn Kha vui vẻ:

– Xem như ổn định rồi! Cứ yên tâm ở đây chờ ngày nở nhụy khai hoa nghen Tú Như.

Tú Như cảm động:

– Cám ơn anh và Kim Sa. Nếu không có hai người, chắc là em phải vất vả.

– Không sao!- Tuấn Kha đùa- Mai một sinh con, cho tụi này làm cha và mẹ đỡ đầu là được.

– Gì chớ chuyện này là em chấp thuận ngay.

– Tú Như này! Cậu nên gọi lại chị vú từng nuôi bé Thắng, chớ cậu ở một mình, lại có bầu, không tiện lắm đâu.

Tú Như ngần ngại:

– Mình không làm gì ra tiền, sống bằng số lương thôi việc ...

– Mình và anh Kha giúp cậu. Cha mẹ đỡ đầu phải lo cho con mình chớ.

Tú Như lắc đầu:

– Nhờ hai vợ chồng cậu như vậy là quá lắm rồi, nếu hơn nữa giống như mình lợi dụng vợ chồng cậu vậy.

– Vợ chồng mình không sợ bị lợi dụng sao cậu lại sợ?

Kim Sa ôm qua bụng Tú Như:

– Đùa với cậu chớ vợ chồng mình son rồi, thấy cậu bị người ta ăn hiếp nên giúp cậu. Cậu đừng nghĩ ngợi gì cả, tiền bạc hết còn kiếm được, chứ tình nghĩa, cậu có tiền cũng chưa chắc mua được. Cậu cứ gọi chị vú lại đi, sau này biết đâu cậu giàu có lên thì sao, lúc ấy mình nhờ vả cậu lại.

Tú Như cười buồn:

– Chuyện vợ chồng cậu nhờ mình chắc không có rồi.

Kim Sa trợn mắt:

– Sao không! Cuộc đời mà có ai biết được ngày mai, đôi khi tí phú đi ăn mày, còn ăn mày lên làm tí phú. Bây giờ vợ chồng mình đi về, cậu cũng nên tắm rửa nghỉ ngơi.

Tú Như tiễn Kim Sa ra tận cửa, rồi quay lại căn nhà mới của mình. Từ nay có nghĩa cô sống một cuộc đời mới, nhưng bóng mình Hoàn Vũ sẽ mãi ngự trị trong tâm hồn cô.

...

Vừa chạy xe ra đường lớn, Tuấn Kha mỉm cười:

– Em xem, có lẽ cả ngày nay Trinh Tường chỉ lẩn quẩn ở đây thôi. Anh chàng biết nhận ra tình yêu của mình, tiếc là quá muộn.

Trinh Tường chờ cho Tuấn Kha đến mới dám bước ra đường.

– Cảm ơn cậu lắm Tuấn Kha, mình làm cho vợ chồng cậu vất vả.

Tuấn Kha lườm bạn:

– Cậu nhờ vả xong mới nói lời ăn năn. Xem như cô ấy đã ổn định rồi, ngày mai Kim Sa sẽ tìm chị vú giùm cho cô ấy. Cậu mà léng phéng ở đây rui Tú Như bắt gặp, xem như ơn nghĩa của vợ chồng tớ với cô ấy đi đời nhà ma luôn.

Trinh Tường cười gượng:

– Tại mình nóng ruột, ngồi nhà không yên tâm chút nào. Chứ thật ra, mình biết vợ chồng cậu chu đáo với Tú Như hơn mình nghĩ nữa kia.

Tuấn Kha vỗ mạnh vai Trinh Tường:

– Bây giờ thì yên tâm đi về với vợ và con đi.

– Một lần nữa mình xin cảm ơn vợ chồng cậu.

Trinh Tường vờ cho xe đi, sau đó chờ Tuấn Kha đi xa, anh quay lại, nhìn vào con hẻm. Anh chua xót nghĩ người đó ta đây mà sao lại xa cách nhau ngàn trùng.

– Mẹ!

Thiên Mỹ mừng rỡ lao lại đón mẹ. Được mẹ vào thăm, cô có cảm giác như là đang đi trên con đường nắng mội lả mà có vị cứu tinh xuất hiện.

Bà Thiên Bình cau mày nhìn Thiên Mỹ:

– Con đau hay sao mà ốm và hốc hác quá vậy?

Thiên Mỹ cúi đầu. Câu hỏi của mẹ như khơi nguồn bao tủi hờn đọng đầy, cô gục vào lòng mẹ khóc nức lên:

– Con khổ quá mẹ ơi!

– Mẹ nghe phong phanh chuyện của chồng con nên mẹ vào trong này. Có phải là nó có vợ bé? Nếu như vậy con hãy ly dị nó trở về Bắc, tội tình gì con phải sống với con người như vậy cho đau khổ.

Thiên Mỹ lắc đầu:

– Tại sao con phải nhường chồng của mình cho người khác hả mẹ. Con của

con phải mất cha, con không bao giờ chia tay với anh ấy. Mẹ hãy giúp con, con van xin mẹ.

Bà Thiên Bình thở dài:

– Con muốn mẹ giúp con như thế nào bây giờ? Điều quan trọng là Trinh Tường có còn yêu con hay không?

– Anh ấy còn yêu con, con biết. Nhưng vì chồng cô ta đã mất, anh ấy cho là lỗi ở con, chẳng lẽ con báo tin cho ông chồng biết hành vi tội tệt ngoại tình của vợ ông ta với chồng con là sai sao mẹ? Con chỉ muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình của con thôi mà.

– Con hành động không sai, người đáng trách là chồng của con và người phụ nữ kia. Tiếc là ông chồng không biết kiềm chế cảm xúc vượt qua cơn sốc, để xảy ra điều đáng tiếc.

Thiên Mỹ ghen ngào:

– Chẳng lẽ con phải chịu mất chồng, bé Thiên Hoa mất cha sao mẹ? Như vậy con thà chết còn hơn sống, mẹ nhất định phải nghĩ cách cứu con, nếu không con chết mất mẹ ơi.

Bà Thiên Bình thừ người ra:

– Con phải để mẹ nghĩ cách chớ. Con cũng phải hiểu người đàn ông chán phụ nữ hung dữ. Xin hãy nhìn lại con xem, ghen quá người quắt queo lại, con xấu tàn tệt, đến mẹ nhìn con cũng chán hướng hồ gì Trinh Tường.

Vuốt mái tóc của Thiên Mỹ, bà Bình âu yếm:

– Con phải nghĩ đến bản thân của mình, chăm sóc lại nhan sắc của con.

Thiên Mỹ đưa tay sờ lên mặt mình, cô đi lại nhìn mình trong gương. Một Thiên Mỹ xinh xắn ngày nào nay khô héo tàn tạ. Nước mắt Thiên Mỹ dâng lên.

Cô tàn tạ như thế này vì ai đây? Trinh Tường, anh đã biến cuộc đời của cô thê thảm như thế này đây. Thiên Mỹ vừa yêu vừa hận.

– Trước mắt con cần ăn và ngủ, hai thứ đó sẽ giúp con tìm lại nhan sắc của mình. Con phải hiểu không có sự tàn phá nào ghê gớm là đau khổ và ghen tuông. Đàn ông họ đâu có thêm hiểu, những khi ở bên ngoài về, được tình nhân chịu chuộng ngọt ngào, họ lại quyến rũ, còn con chỉ có cái gắt khó chịu, đó chính là nguyên nhân con mất đi tình yêu của chồng mình. Hãy nghe lời mẹ, bình tĩnh lại.

Nhưng Thiên Mỹ bình tĩnh được như thế nào đây. Gần một giờ đêm Trinh Tường mới về đến nhà, người anh nồng mùi rượu, bước chân đi loạng choạng.

Thiên Mỹ vừa định dìu Trinh Tường, anh gạt mạnh cô ra:

– Em cứ đi ngủ đi, không cần lo cho anh!

Bị gạt mạnh suýt té ngã, Thiên Mỹ đứng ra xa, cô nhìn Trinh Tường căm uất. Anh vì Tú Như từ chối mà trở nên con người như thế này sao? Cô phải

làm gì đây để cứu vận hạnh phúc của mình?

– Cô ta đi ra kia!

Thiên Mỹ chỉ tay tới trước, đôi hàm răng căm thù của cô mím lại. Bà Thiên Bình sững sốt nhìn. Bà phải thềm công nhận Tú Như rất đẹp, ngồi trong xe cửa kính quay lên, bà có thể quan sát Tú Như mãn nhãn, trong lúc vô tình Tú Như dặt tay con đi ngang qua. Chiếc áo đầm bầu màu xanh rêu càng tăng thêm nét đẹp diễm lệ của cô. Còn đứa bé đi bên cạnh, nó mặc quần sọt xanh, áo sơ mi trắng, có gương mặt giống Trinh Tường. Đứa bé xinh quá và cả người mẹ sinh ra nó nữa, cô ta lại mang thai, bụng bầu tròn lum lúp.

Thiên Mỹ lịm người nhìn theo, cô hiểu trước một người phụ nữ như thế, cô là kẻ thất bại hoàn toàn.

Bà Thiên Bình chột kêu lên:

– Tuấn Kha!

Tuấn Kha đi cùng với Kim Sa, anh chạy kè với Tú Như. Tú Như giật mình quay lại, cô cười khi thấy cả hai:

– Sao không ở nhà đợi, mình rước bé Thắng về ngay mà.

– Định rủ cậu với bé Thắng đi chơi một vòng, cậu nhốt mình hoài trong nhà giống nữ tu quá đi. Phải đi chơi đi dạo vì đứa con trong bụng của cậu chớ.

Lên xe đi!

Tú Như cho xe đi cùng với Tuấn Kha và Kim Sa, Thiên Mỹ nhìn theo.

– Lúc này mẹ gọi ai thế?

– Tuấn Kha, người đi cùng cô ta đó.

– Mẹ quen?

– Quen. Con yên tâm đi, mẹ sẽ có cách giúp con. Trinh Tường nhất định sẽ trở về với con.

– Bằng cách nào hả mẹ?

– Mẹ chưa thể nói được, nhưng mẹ sẽ giúp con.

Lòng Thiên Mỹ chứa chan hy vọng. Cô hy vọng đưa Trinh Tường trở về miền Bắc, anh và cô lại có những ngày vui vẻ như xưa.

Bảo Thiên Mỹ lái xe về nhà một mình, bà Thiên Bình đón xe đi. Bà sẽ dùng ân nghĩa của mình để đòi lại hạnh phúc cho con gái mình.

...

– Bà Thứ trưởng!

Ông Tuấn Minh khúm núm chào:

– Bà mới vào?

Rồi ông rôi rít gọi vợ mang nước uống ra. Sự có mặt của vị phu nhân ông Thứ trưởng, thủ trưởng cơ quan ngày trước và cũng là ân nhân của mình, khiến ông Tuấn Minh vừa vui mừng vừa cảm động.

– Mời bà dùng nước. Bà vào Sài Gòn hẳn là đi ...

– Thiên Mỹ có chồng trong Nam, tôi vào đây thăm nó, cũng là thăm chú

thím luôn.

– Dạ.

Bà Thiên Bình nhìn quanh căn nhà vừa nhỏ vừa hẹp, nhưng cũng khá khang trang và đầy đủ tiện nghi.

– Tuấn Kha cũng ở chung?

– Dạ. Ban ngày vợ chồng cháu đi làm ở Đài truyền hình.

– À!

Ông Tuấn Minh vui vẻ:

– Cũng nhờ bà khi xưa, nếu không có bà Tuấn Kha đâu có sống tới ngày nay.

Bà Thiên Bình gật gù:

– Ồ, mấy năm nó bệnh nặng, nằm bệnh viện mấy tháng trời. Không ngờ mới đó cả chục năm rồi, nhanh quá.

– Dạ, mời bà dùng nước.

Uống một ngụm nước, bà Thiên Bình nhìn lên:

– Tôi muốn chú thím giúp tôi một việc ...Đây là số tiền hai chục triệu, tôi tặng chú thím dưỡng già. Tôi muốn ...chú thím hãy làm cho Trinh Tường hiểu lầm cô gái đó mà bỏ cô ta. Có như vậy hẳn mới tuyệt vọng quay về Hà Nội.

Thật ra, chẳng có gì quan trọng, nếu như cô gái kia qua tay thêm một người đàn ông nữa.

Ông Tuấn Minh sững sốt. Chuyện bà Thiên Bình muốn, quả thật ngoài khả năng của ông. Còn Tuấn Kha đang có với Trinh Tường một tình bạn thân thiết, hơn nữa nó đang có vợ. Ông cúi đầu áp ứng:

– Không có cách nào khác hơn sao, thưa bà? Tú Như và vợ Tuấn Kha là đôi bạn thân, nếu có mối quan hệ khác, vợ Tuấn Kha đau khổ, nó có thể bỏ Tuấn Kha.

Bà Thiên Bình sầm mặt:

– Nói như vậy là chú thím không chịu giúp tôi?

Ông Tuấn Minh bối rối:

– Không phải là tôi không muốn giúp khi bà nhờ cậy, nhưng chuyện này quả thật là ngoài khả năng của tôi.

– Không có gì ngoài khả năng cả, tôi điều nghiên rồi, có thể nhờ chị vú của Tú Như giúp sức ...Chú thím nói là mang ân nghĩa của tôi không bao giờ trả được, thì lúc này đây là lúc chú thím và cả Tuấn Kha nữa, trả ân nghĩa cho tôi.

Bà Thiên Bình đi về rồi, xấp bạc hai chục triệu nằm chỏng chơ trên bàn. Ông Minh buồn rầu nhìn vợ. Một bên là ơn nghĩa và một bên đạo nghĩa làm người, ông biết cư xử như thế nào đây?

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 9

Kim Sa đi xuống bếp, cô vui vẻ:

– Mẹ làm món gì thơm quá!

Con reo lên nhìn những con chim cút vàng thơm trên đĩa:

– Mẹ quay chim cút.

– Ừ. Hôm nay chủ nhật, con không đi làm. Mẹ định rủ con đi Bình Dương một ngày, con đi được không?

– Dạ được, mình đi sáng sớm hả mẹ?

– Ồ.

Kim Sa vui lắm khi thấy mẹ chồng thân thiện với mình. Bà Minh thăm dò:

– Con vẫn chưa có triệu chứng gì sao? So với những cặp vợ chồng khác con và Tuấn Kha như vậy là chậm có con. Sẵn đi Bình Dương, mẹ dẫn lại gặp ông thầy thuốc nam, hốt mấy thang thuốc về uống thử xem sao.

– Dạ.

Sắp mấy con chim cút vào cái hộp, bà mỉm cười:

– Mẹ định cho Tú Như mấy con chim cút quay.

Kim Sa gật đầu:

– Tú Như cũng thích ăn món chim cút quay như anh Tuấn Kha, mẹ để con đi cho.

– Tuấn Kha đi cũng được, con đi với mẹ, con quên rồi sao?

Kim Sa bật cười:

– Con quên mất.

– Con đi thay quần áo đi!

Không chút nghi ngờ, Kim Sa đi thay quần áo, cô lay Tuấn Kha khi anh còn nằm lười biếng trên giường sáng ngày chủ nhật.

– Em đi Bình Dương với mẹ. Lát nữa, anh đến nhà cho Tú Như mấy con chim cút quay, mẹ làm đó.

Tuấn Kha mở mắt ra:

– Em với mẹ đi Bình Dương chi vậy?

– Công chuyện gì đó không biết, mẹ bảo dẫn em đến nhà ông thầy thuốc nam hốt thuốc uống, mẹ nóng có cháu nội.

– Em chạy xe cẩn thận nhen, đường lúc này mở rộng, xe chạy ào ào ầu lắm.

– Em biết rồi. À! Anh cho Tú Như cút quay đi sớm sớm một chút, kéo ngội thịt không giòn, ăn không ngon.

– Ừ.

Tuấn Kha nhắm mắt ngủ tiếp, nhưng khi nghe xe máy nổ giòn phía trước, anh lại ngồi dậy.

...

“Số tiền này sẽ là của chị, tôi chỉ cần chị bỏ nó vào ly nước của Tú Như và Tuấn Kha và chúng nó phải uống hết. Sau đó thì chị hiểu phải làm gì rồi chứ?”

Tuyết Mai tần ngần nhìn gói thuốc. Nếu như chị làm theo lời bà Tuấn Minh chị sẽ có năm triệu, và chỉ cần Trinh Tường mục kích được mọi việc. Dù sao thì anh ta cũng đã có vợ có con, chứng kiến tận mắt, anh ta sẽ chịu quay về với vợ con của mình. Còn Kim Sa, cô ta cũng dễ dàng tha thứ cho chồng mình.

Ý nghĩ đơn giản này giúp cho Tuyết Mai yên tâm hơn khi bỏ viên thuốc vào ly nước và mang cho Tuấn Kha lẫn Tú Như.

Tú Như cảm động giờ hộp cút quay thơm lòng mùi thịt quay.

– Anh Kha nói giùm với bác, em cảm ơn bác lắm.

– Có gì đâu! Tú Như nên ăn ngay, kéo nguội không ngon.

– Dạ.

Tuyết mai vội bung hai ly nước ra xới lời:

– Cậu Kha, uống ly nước xong hãy về. Trà bí đao này uống ngon lắm.

Tuấn Kha gật đầu. Sáng mùa khô, trời mới chín giờ đã nóng, anh thả nhiên bung ly nước trà lên uống. Nước trà mát và ngọt thanh ... Tuyết Mai hồi hộp nhìn, tim chị đập mạnh khi thấy Tuấn Kha uống hơn nửa ly trà. Chị quay sang Tú Như:

– Cô cũng uống đi Tú Như.

– Cảm ơn chị.

Tú Như bung ly nước lên uống, không ai thấy cái thở phào nhẹ nhõm của chị giúp việc nhà Tú Như. Chị len lén đi ra cửa và vẫy tay cho ông Tuấn Vĩnh, cái vẫy tay báo hiệu sự thành công.

...

Trinh Tường ngạc nhiên khi thấy ông Minh.

– Bác!

– Cháu đi theo bác ngay đi Tường! Thăng Kha ...thăng Kha ...Bác không nói được. Nó được điện thoại của chị giúp việc nói là Tú Như bị ngất, nó đến đó rồi ...

Trinh Tường lạnh người, anh quên mất vai trò tránh mặt của mình, vội kéo ông Minh. Anh lái xe điên cuồng qua các con đường.

Đậu xe trước con hẻm, lúc này Trinh Tường quên cả ông Minh, anh lao vào con hẻm, chạy miết.

Hơi ngập ngừng một chút, anh đưa tay xô cánh cửa khép hờ, bước vào nhà vắng lặng. Trinh Tường đi nhanh vào. Anh sững sờ nhìn vào, Tuấn Kha và

Tú Như cả hai nằm ôm nhau trên giường, người trần trụi. Trinh Tường đứng chết đĩnh cả người. Tại sao lại như thế? Thằng phản bạn. Anh có thể chịu nổi chuyện Tú Như chung sống với Hoàn Vũ, tuy nhiên anh không thể nào chấp nhận chuyện cô đang cư tang mà lại có mối quan hệ bất chính với Tuấn Kha, thằng phản bạn.

Điên cuồng lao đến, Trinh Tường túm lấy Tuấn Kha, anh tông ngay một đấm vào mặt bạn. Hự! Bị đánh đau, Tuấn Kha bàng hoàng mở mắt ra, anh nhắm mắt.

– Tuấn Kha! Tại sao cậu lại làm như vậy? Cậu giải thích như thế nào hành động dơ bẩn của cậu với tôi?

Tú Như cũng vừa tỉnh, cô giật mình rồi bật dậy. Chuyện gì vậy?

Trinh Tường khinh bỉ nhìn cả hai, anh lao ra cửa, tâm hồn phần nộ và tan nát.

– Trinh Tường!

Tuấn Kha mặc quần áo và toan đuổi theo Trinh Tường nhưng Trinh Tường đã bỏ chạy đi. Tuấn Kha đứng tần ngần. Anh nhớ lúc đó anh định đứng lên ra về, một cảm giác choáng váng, hai mí mắt kéo sụp xuống, anh lảo đảo ngã xuống ghế, rồi sao đó chuyện gì đã xảy ra?

Đưa tay sờ lên mặt, Tuấn Kha nghe đau rát bởi cú đấm hờn ghen của Trinh Tường, tay anh dính máu, một mép môi bị đập, máu tứa ra.

Tú Như run rẩy mặc quần áo, cô hoàn toàn không hiểu gì cả, mặc quần áo vào rồi, Tú Như cứ ngồi như hoá đá, đầu óc cô mù mờ sương khói ...Phải cho đến lúc Tuấn Kha xuất hiện sau cánh cửa, đầu anh cúi gằm xuống.

Tú Như ngồi im lặng, rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tuấn Kha:

– Tôi không tin anh là người bạn xấu, và càng không tin Kim Sa là người xấu, mà tôi đang tự hỏi, tại sao tôi vào ở nhà này, tại sao sáng nay anh đến đây một mình, tại sao Trinh Tường xuất hiện? Có nghĩa là có một người nào đó không muốn anh có mối quan hệ với tôi. Tại sao người ta không để yên cho tôi sống và nuôi dạy con vậy? Họ muốn tôi phải chết thì họ mới vừa lòng hay sao?

Anh đi đi Tuấn Kha. Tôi hứa với anh, tôi sẽ rời khỏi nhà này, tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh hay Kim Sa nữa.

Tuấn Kha hốt hoảng:

– Tú Như đừng kích động. Chính tôi cũng không hiểu sao có chuyện này xảy ra. Bây giờ tôi không giấu Tú Như, căn nhà này của Trinh Tường nhờ tôi giúp đỡ Tú Như.

Tú Như cắn mạnh môi. Cô không nghi ngờ tình cảm của Trinh Tường. Tuy nhiên cô hiểu ngay người làm nên chuyện này chỉ có thể là Thiên Mỹ. Tại sao cô ta ác độc đến thế? Một lần gián tiếp hại chết Hoàn Vũ, cô ta còn muốn dẫn sâu vào nữa hay sao?

Cổ ghìim dòng nước mắt, Tú Như bước lại cửa:

– Anh hãy đi về đi! Anh đi ngay đi Tuấn Kha!

Tuấn Kha lo lắng:

– Nhưng Tú Như hãy hứa là đừng có đi đâu cả có được không?

– Tôi không thể hứa gì cả. Thật sự là tôi cần sống yên ổn sau phút lổi lầm, tại sao không cho tôi cơ hội vậy. Anh hãy đi về đi. Đi về đi!

Tú Như khóc nghẹn ngào, không biết làm sao, Tuấn Kha đành quay lưng đi lầm lũi. Có biết bao nhiêu là câu hỏi trong đầu Tuấn Kha, anh không thể lý giải được gì hết.

Tú Như đóng cánh cửa lại, cô biết là lúc mình phải ra đi. Đi đâu đây? Một đứa con còn mẵng sữa và một đứa con sắp chào đời, cô sống làm sao đây? Có phải đã đến lúc cô phải chịu trừng phạt, cho chính sự yếu hèn của mình. Rút điều thuốc từ trên môi Tuấn Kha, Kim Sa nhìn vào mặt chồng:

– Anh có chuyện gì phải suy nghĩ vậy?

Tuấn Kha giật mình, anh tránh cái nhìn của Kim Sa.

– Có chuyện gì đâu.

– Từ chiều giờ em thấy anh cứ ngồi hút thuốc, hút liên tục mà anh lại bảo không có gì.

– Anh đã bảo không có gì rồi mà. Em đi hút thuốc nam có không?

– Có! Em đã bỏ vào siêu thuốc để sắc ba chén còn lại một chén. Nghe mùi thuốc nam, em sợ muốn chết, không biết có uống nổi không.

– Mẹ muốn em uống, em cũng nên rán uống cho mẹ vui lòng.

– Thì dĩ nhiên em phải uống rồi. À! Sáng nay anh có đến nhà Tú Như, nó có hỏi là em đi đâu không?

– Có! Anh nói em đi Bình Dương với mẹ.

Kim Sa không thấy cái giật mình của Tuấn Kha. Cái tên Tú Như khiến anh lo sợ, nếu như chuyện này Kim Sa biết được sẽ như thế nào đây, liệu đất bằng có dậy sóng. Còn anh và Tú Như anh thật sự không có can đảm để đi gặp cô.

Kim Sa vô tình ngồi xuống bên cạnh, cô ôm cánh tay Tuấn Kha:

– Anh thích có con lắm phải không?

– Vợ chồng là phải có con mới đúng là một gia đình, chúng ta đâu hẳn hiếm muộn. Mới cưới nhau có một năm, anh muốn em chậm có con cũng được, để phát triển sự nghiệp và ...lo cho anh. Em có con tức nhiên sẽ chia sẻ sự lo lắng cho anh rồi.

Kim Sa phì cười cắn nhẹ vào cánh tay của Tuấn Kha:

– Thì ra là như vậy! Anh ganh với con, xấu lắm đó ông xã của em ạ.

– Kim Sa này, nếu như lỡ như ngoài ý muốn của anh mà có lỗi với em, em có bỏ anh không?

Tất nự cười, Kim Sa ngược lên nhìn Tuấn Kha. Cái nhìn mà nếu như và lỡ

như, anh nói một câu khá tối nghĩa, cô không hiểu chút nào.

– Anh nói có lỗi với em, lỗi như thế nào?

Tuấn Kha lúng túng, anh không biết phải nói như thế nào nữa, nên để khoả lấp, anh ôm cô vào mình và hôn cô:

– Anh nói đùa với em thôi, chứ anh đi đâu lúc nào cũng có em một bên, làm sao có lỗi với em được.

Không chịu cách khoả lấp của Tuấn Kha, Kim Sa nũng nịu:

– Em không chịu cách nói của anh. Có phải anh quen với cô nào, đi chơi, đi ăn mà giấu em đúng không?

– Đâu có, anh nói là anh nói đùa thôi mà.

Tuấn Kha lại hôn vợ, những nụ hôn nồng nàn xoá tan những thắc mắc trong lòng Kim Sa.

...

Gọi Tuyết Mai đến trước mặt mình, Tú Như đặt lên bàn tiền lương tháng:

– Tôi sắp rời khỏi nhà này, đi đâu tôi cũng chưa biết, nhưng chắc chắn tôi không ở lại được đây nữa. Cho nên đây là số tiền lương tháng của chị, chị cầm lấy và thương xếp đi về. Có một điều tôi muốn chị trả lời tôi, có phải chị đã bỏ thuốc mê vào ly nước của tôi và anh Tuấn Kha?

Tuyết Mai cúi đầu sợ sệt:

– Tôi biết là không nên làm, nhưng chính mẹ của cậu Tuấn Kha đã thuê tôi làm chuyện này, họ cho tôi hai triệu. Cô Tú Như ...tôi cần số tiền hai triệu đó, dù tôi biết là không phải đối với tôi. Thật sự là sau khi uống nước, cô và cậu Kha đều ngủ mê, tôi chỉ cởi áo hai người đặt cho nằm gần nhau, và sau đó báo cho ông Tuấn Minh, ông ấy đi gọi cậu Trinh Tường đến, chuyện chỉ có vậy thôi.

Tú Như bàng hoàng. Sao người ta luôn dồn cô vào tận con đường cùng vậy. Cái chết của Hoàn Vũ đã cho cô lòng ăn năn rồi, cô muốn được sống yên thôi mà.

Tuyết Mai lo lắng:

– Cô Như! Tôi xin lỗi cô.

Tú Như lắc đầu:

– Chị cầm tiền và soạn quần áo đi về đi!

– Nhưng ...Cô định đi đâu?

– Tôi không biết mình đi đâu, nhưng nhất định phải đi, nếu muốn tình bạn tốt đẹp giữa tôi và Kim Sa không mất đi. Chị không cần lo cho tôi, tự tôi biết sắp xếp cuộc đời của tôi.

– Nếu như cô son rồi tôi không lo. Đàng này cô như thế này. Thật sự là tôi ân hận vì những điều không phải của tôi đối với cô.

– Chị yên tâm, tôi không trách chị đâu. Có trách là trách những người kia, họ đã không ngăn ngại làm cái điều họ muốn. Họ muốn tôi biến mất, tôi phải

làm như họ muốn chớ.

Tú Như đi vào phòng mình, cô ngồi xuống bên con. Cuộc đời của cô tất cả là do cô tự chọn, chính cô đã tạo phong ba cho đời mình. Nước mắt Tú Như ứa ra.

Bên kia thế giới hẳn Hoàn Vũ cũng đang hờn trách cô. Anh ra đi, để cho cô mãi một đời ăn năn, một đời tự trừng phạt mình. Tội không chung thủy, tội xem nhẹ ân tình.

Bé Thắng trở mình gọi ba cho nước mắt Tú Như rơi nhiều hơn. Ngày mai đường đời vạn nẻo, đi về đâu. Dầu không biết về đâu cũng phải đi.

Chuyến xe sáng sớm đưa Tú Như rời thành phố, ngọn đèn đường chưa kịp tắt, đêm vẫn còn đầy bóng tối. Tú Như ôm con vào lòng như tìm chút hơi ấm và lòng can đảm. Hãy giúp em đủ can đảm vượt lên tất cả khó khăn. Lẽ ra anh không nên rời bỏ em Vũ ạ. Anh rời bỏ em để cho em suốt đời, không thể nào tha thứ cho lỗi lầm của mình đã gây nên.

Hai bên đường bây giờ là những dãy ruộng mạ xanh ngát, Tú Như đưa tay chịu nước mát. Cô đã rời xa thành phố, nơi cô đã sống và lớn lên. Có biết bao nhiêu là kỷ niệm.

Hình như trời bắt đầu sang thu. Mây đen vẫn vũ màu xám. Cây bàng bên đường trụi lá, cho thân cây chống đỡ những cành.

Mùa thu lại về, bao nhiêu là kỷ niệm về, lòng Tú Như lại xót xa đau đớn, cho chính những lỗi lầm của mình.

Ngồi lên sau xe và ôm qua bụng Tuấn Kha, Kim Sa ngả đầu vào vai anh.

– Còn sớm hay là mình đi lại nhà Tú Như đi anh Kha.

Như chạm phải lửa, Tuấn Kha giật mình, gạt phắt ngay:

– Em không còn muốn phút riêng tư của hai vợ chồng nữa sao, mà cứ rối rảnh là đi tìm Tú Như. Nghĩ đến anh nhiều hơn đi cô vợ của tôi.

Kim Sa phì cười:

– Anh thật là ... ngày hôm qua đến giờ em thấy anh rất lạ.

Lại thêm một cái giật mình thứ hai và lần này Kim Sa chú ý, cô cau mày:

– Anh làm sao mà cứ giật mình?

– Anh giật mình hồi nào đâu.

Tuấn Kha cho xe chạy đi nhanh. Anh tránh đi co đường dẫn đến nhà Tú Như vì nếu không, Kim Sa bắt anh ghé vào. Nhưng không ghé, lòng Tuấn Kha lại không yên ổn chút nào, không hiểu Tú Như ra làm sao. Còn Trinh Tường nữa, sau khi đấm anh một cú đấm hờn ghen và bỏ đi không hiểu thế nào rồi. Anh là kẻ bỏ thuốc mê vào ly nước? Tú Như nhất định không làm chuyện ấy, vậy là ...chị giúp việc.

Ý nghĩ này khiến Tuấn Kha lạnh người. Ai đã khiến chị giúp việc hại chủ nhà của mình? Buổi chiều đi dạo phố với vợ mà tâm hồn Tuấn Kha đầy ưu tư, ray rứt.

– Anh Kha!

Kim Sa lay mạnh tay Tuấn Kha, anh giật bắn người.

– Gì?

– Em hỏi anh, anh đang chạy xe đi đâu vậy?

– Chiều nay anh không khoẻ, hay là mình đi về đi em.

Thái độ của Tuấn Kha làm sao ấy, Kim Sa giật khễ:

– Nếu anh không khoẻ thì mình về nhà. Anh có cần mua thuốc uống không?

– Không cần.

Tuấn Kha chạy xe nhanh hơn. Anh vừa có một quyết định.

Căn phòng chìm ngập khói thuốc, Trinh Tường mở to mắt nhìn khói thuốc bay trước mắt mình, anh cố xua tan hình ảnh của Tú Như và Tuấn Kha, nhưng sao khó quá. Tại sao lại như vậy? Tuấn Kha lợi dụng sự nhờ cậy của anh để đến với Tú Như. Còn Tú Như, chồng chết chưa bao lâu lại ngã vào vòng tay người đàn ông khác?

Bi ôi, vô liêm sỉ! Trinh Tường giận dữ nắm mạnh tay lên bàn, tay anh đau buốt. Nếu như Tú Như đã chọn con đường có Tuấn Kha, anh cũng nên chịu theo sự lựa chọn của cô. Tuy nhiên anh cũng cần đến gặp để nói rõ với cô điều anh muốn nói. Anh đau lòng vì cuộc sống buông thả của cô. Tuy nhiên Tú Như không có quyền sống cho cô, bởi vì cô đang dưỡng nuôi hai đứa con của anh.

Vùng dậy, Trinh Tường mở cửa lao ra ngoài.

Cánh cửa được khoá bên ngoài. Trinh Tường đứng khựng lại ngăn người ra.

Tú Như dắt con đi đâu?

Đốt tiếp điều thuốc hút, Trinh Tường ngồi lên bậc thềm đợi.

– Chú ơi! Chú đợi cô Tú Như phải không?

Trinh Tường gật khễ:

– Ồ, cháu biết cô Tú Như dắt bé Thắng đi đâu không?

– Cô Như chuyển nhà đi rồi. Cô gởi chìa khoá nhà lại cho mẹ con, chú hỏi mẹ con đó.

Tú Như chuyển nhà đi. Trinh Tường hốt hoảng chộp vai thằng bé:

– Nhà cháu ở đâu, cháu dẫn chú đi gặp mẹ cháu đi.

– Dạ.

Trinh Tường đi theo thằng bé anh không biết gì hơn, ngoài nhận lại xâu chìa khoá nhà mình. Anh bần thần đứng lặng người. Tú Như đi đâu?

Gọi điện thoại cho Tuấn Kha, Trinh Tường giận dữ:

– Tôi muốn gặp cậu ngay bây giờ. Tú Như đã dọn nhà đi, cậu có biết chưa vậy? Hãy ra ngoài, tôi được cậu trước nhà cậu.

Tuấn Kha gác điện thoại, vội vã đi ra ngoài.

Đôi bạn nhìn nhau. Trinh Tường gay gắt:

– Tôi muốn cậu giải thích. Tú Như dẫn con đi đâu rồi, cậu có biết không?

Tôi bỏ vợ con mình vì từng có một mối tình với Tú Như. Còn cậu, cậu vì điều gì mà đến với Tú Như?

– Cậu khoan giận dữ, mà hãy phăng lần câu chuyện lại từ đầu. Tôi muốn biết tại sao cậu xông vào nhà Tú Như?

Trinh Tường mỉa mai:

– Nếu tôi không xông vào nhà, có lẽ cậu còn lợi dụng sự cô đơn của Tú Như để đến với cô ấy.

Tuấn Kha thở dài:

– Dưới mắt của cậu, tôi là một thằng bạn tồi đến như vậy sao? Chính tôi cũng không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện tồi tệ. Nào, cậu hãy trả lời câu hỏi của tôi, phải có một động cơ nào đó, cho nên cậu mới xông vào nhà Tú Như. Hành động của cậu là bắt quả tang chúng tôi, đúng không?

– Không phải! Mà là ba của cậu.

Tuấn Kha nhíu mày:

– Sao lại có ba tôi trong chuyện này nữa?

– Cậu không tin, có thể về hỏi lại ba của cậu. Ông tìm đến Sở và bảo tôi đi ngay, Tú Như ngất xỉu, cậu phải đưa Tú Như đi bệnh viện. Cậu biết mà, nghe bất kỳ điều gì về Tú Như là tôi đi ngay.

– Rồi sao nữa? Ba tôi có đi cùng với cậu không?

– Không, bác ở bên ngoài. Tôi không chú ý đến bác lắm, điều duy nhất của tôi lúc ấy là Tú Như. Tôi xông vào nhà, nhà không có ai, tôi mới bước vào bên trong và gặp cậu.

– Như vậy chuyện này có bàn tay ai đó muốn chia rẽ tôi và cậu, điều quan trọng là tách Tú Như ra khỏi cậu.

– Ý cậu nói ...

– Tôi suy đoán là như vậy. Có điều có sự có mặt của ba tôi đang làm tôi phải suy nghĩ. Tôi sẽ có câu trả lời cho cậu vào ngày mai. Còn bây giờ cậu đi về đi.

Cậu nên hiểu cho tôi, trong chuyện này tuyệt đối không nên để cho Kim Sa biết.

Trinh Tường! Cậu thừa biết tôi không phải hạng người cơ hội hay bậy bạ. Như khai sáng cho đầu óc thông suốt, Trinh Tường chợt hiểu. Thiên Mỹ. có thể nào là Thiên Mỹ. Nếu là cô, Trinh Tường nhất định không tha cho cô ta, lòng dạ cô ta độc ác còn hơn rắn rết.

Vừa trông thấy Tuấn Kha, ông Tuấn Minh định bước tránh đi. Nhanh hơn, Tuấn Kha chặn ông lại:

– Con có chuyện muốn hỏi ba?

– Chuyện gì vậy? Sáng nay con không đi làm sao?

– Con sẽ không làm được việc gì, nếu như điều con muốn biết chưa được giải tỏa. Đêm qua Trinh Tường nói với con là ba đi gặp Trinh Tường, có

đúng không ba?

– Ba không biết con muốn nói chuyện gì nữa.

– Con tin là ba biết chuyện này, vì ba đã gọi Trinh Tường đi theo ba với một lý do Tú Như ngất xỉu và con đưa Tú Như đi bệnh viện. Có phải ai đó muốn ba làm như vậy?

Ông Minh thở dài:

– Ba không giấu con nữa. Ba vì ân nghĩa mà phải làm như vậy. Ngay trước khi con bệnh nặng, ba đưa con vào bệnh viện, không có tiền đóng tiền cho bệnh viện và mua thuốc, ba tưởng đâu phải bỏ con rồi. Nhưng rồi chính bà ấy đã cho ba tiền cứu con, sinh mạng của con còn là do bà ấy.

Tuấn Kha nhíu mày:

– Ba nói bà ấy. Bà ấy là ai vậy?

– Cô Tú Như gì đó sao rồi?

– Cổ dẫn con trai đi đâu con cũng không rõ, con và Trinh Tường đều lo. Ba thử nghĩ xem, về nhà cha mẹ thì con biết Tú Như không về, cô ấy đi đâu được với một đứa con trai hai tuổi và một bào thai. Ân nghĩa chúng ta mang cũng mong có ngày đền đáp, nhưng trả ân nghĩa như thế này, có khác nào đòi mạng người ta hả ba? Ba nói đi là ai vậy? Ai?

– Con sẽ làm gì người ta?

– Con làm gì được khi chuyện đã xảy ra. Còn con của ba thì tình ngay mà lý gian?

– Bà ấy là mẹ Thiên Mỹ.

– Mẹ của Thiên Mỹ?

Tuấn Kha cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu. Anh đoán quả không sai, là Thiên Mỹ, một con người đẹp mặt mà lòng dạ lại độc hơn cả loài rắn rết. Có trách là trách cha mình, ông đã hành động trả ơn một cách hồ đồ. Và nếu như Tú Như có mệnh hệ nào, Tuấn Kha không hiểu mình sống như thế nào nữa. Còn Kim Sa, cô sẽ nghĩ như thế nào về gia đình nhà chồng.

Tuấn Kha đau đớn nhìn cha:

– Con không thể tưởng tượng ba lại hành động như vậy. Xưa nay con luôn yêu kính cha và xem ba là cái gương cho con noi theo, ba là ngọn đuốc sáng dẫn đường cho con. Nhưng bây giờ con phải suy nghĩ như thế nào đây hả ba?

Ông Minh đứng chết sững. Lời của Tuấn Kha như một tiếng than van, nhưng đủ sức đánh gục ông, cả một đời luôn hướng thiện, nhưng trong một phút thôi, tất cả sụp đổ tan tành.

– Kha! Ba xin lỗi con.

– Con không trách ba đâu. Mang ơn thì phải trả, như trả ơn bằng cách này con thật sự đau lòng.

Một bóng nhỏ nhẩn nầy giờ đứng sau cánh cửa bây giờ lặng lẽ bỏ đi. Cô

chưa kịp hiểu chuyện gì cả.

Lấy cái valy trên đầu tú xuống, Trinh Tường bỏ hết quần áo của mình vào. Anh cần phải đi rời khỏi nơi này, nếu tiếp tục cuộc sống như thế này, anh chịu không nổi nữa.

Đóng nắp và valy lại, Trinh Tường xách valy đi lại mở cửa. Thiên Mỹ vừa đi vào, cô biến sắc nhìn chiếc valy trên tay Trinh Tường:

– Anh đi đâu vậy?

Trinh Tường giận dữ:

– Cô nghĩ là tôi có thể sống với một kẻ có lòng dạ ác độc hơn cả loài cầm thú nơi hoang dã được hay sao?

Một câu nói như nhát dao chém mạnh xuống, Thiên Mỹ bàng hoàng:

– Em muốn biết, muốn hiểu rõ câu nói của anh hơn, em đã làm việc ác độc?

– Không phải sao? Mẹ của cô đã dùng ơn nghĩa trói buộc người ta, tưởng là dàn cảnh cho Tuấn Kha và Tú Như, thì tôi sẽ bỏ cô ấy và quay về với cô.

Tôi xin cô hãy dừng lại tất cả những hành động ác độc của cô. Thiên Mỹ, tốt nhất chúng ta nên ly hôn đi!

Đẩy Thiên Mỹ sang một bên, Trinh Tường lạnh lùng xách valy đi.

– Anh Tường, đừng đi!

Thiên Mỹ ôm cứng cánh tay Trinh Tường, nước mắt cô tràn ra.

– Em và con không thể nào sống thiếu anh. Em thật sự không biết mẹ em đã làm gì đối với Tú Như. Nhưng nếu bà có làm gì đi nữa, cũng là để bảo vệ hạnh phúc của con gái mình. Anh không thể bỏ con mà đi!

Trinh Tường cười gằn:

– Cô nghĩ là chúng ta chung sống với nhau được nữa hay sao? Cứ nghĩ đến chuyện cô vì ghen mà gây ra những hành động ác độc, phương hại đến người khác là tôi đã sợ. Làm sao còn tình cảm nào với nhau để chung sống. Tôi đã xin cô cho tôi một thời gian để tôi lo cho Tú Như, cô ấy đang có mang, tại sao cô không để yên cho Tú Như. Nếu như cô vị tha, tôi nữ lòng nào không quan tâm đến cô?

Gỡ tay vợ ra, Trinh Tường bước nhanh ra đường, anh không sử dụng xe của Thiên Mỹ, xem như anh đến với cô như thế nào, anh ra đi như thế ấy. Một thoáng nghĩ đến đứa con gái của mình với Thiên Mỹ, lòng Trinh Tường chùng lại. Có một ngày nó sẽ hiểu và tha thứ cho anh.

– Anh Tường!

Thiên Mỹ không đuổi theo nữa, cô ngã quỵ trên nền gạch láng bóng mà khóc, những giọt nước mắt đau khổ. Cô sẽ sống như thế nào đây nếu không có Trinh Tường, những ngày hạnh phúc sao qua mau.

– Có chuyện gì vậy Kim Sa?

Kim Sa ngồi xuống ghế, cô nhìn Trinh Tường đăm đăm:

– Tôi muốn hiểu chuyện gì xảy ra. Tú Như bỏ đi không một lời từ biệt. Còn

anh Kha như người đã chết, ngồi ở đâu cứ như là hoá đá. Anh nói đi, tại sao cả anh rồi anh Kha, hai người không ai chịu giải thích hành động khó hiểu của hai người?

Trinh Tường lắc đầu:

– Kim Sa không biết sẽ hay hơn.

– Tôi đang rất khó chịu, anh biết không? Con Tú Như đã dẫn con đi đâu?

– Cô ấy ...không còn muốn có bất kỳ nào mối quan hệ nào với tôi. Kim Sa cứ hiểu như vậy. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Câu giải thích không mang lại tính thuyết phục nào. Tuy nhiên, Kim Sa hiểu, muốn Trinh Tường giải thích, không phải cô muốn là được.

Từ giã Trinh Tường, Kim Sa ra về. Đang chạy xe, chợt nhìn thấy Tuyết Mai, Kim Sa mừng rỡ hét lớn:

– Chị Mai.

Vừa trông thấy Kim Sa, Tuyết Mai vội quay đi như chạy. Không chịu thua, Kim Sa đuổi theo. Cô bắt kịp Tuyết Mai vẫn giữ lại.

– Tại sao tôi gọi mà chị lại chạy. Tú Như bảo chị là không được gặp tôi nữa hay sao vậy?

– Đâu có ...Cô Tú Như dọn nhà đi, cô cho tôi nghỉ việc rồi.

– Tại sao Tú Như lại dọn nhà đi?

– Chuyện này ...- Tuyết Mai lúng túng- Tôi đâu có biết. Cô Kim Sa! Tôi không biết cô Tú Như đi đâu đâu, cô buông tôi ra đi!

– Chị thật sự không biết Tú Như đi đâu?

– Tôi không biết mà, tôi thề ...

Kim Sa buông thõng tay. Những điều cô muốn biết, như một ẩn số không sao giải mã được.

– Thôi, chị đi đi!

– Dạ.

Chỉ chờ có vậy, Tuyết Mai vội lẩn đi. Chị ta đã hành động bất nhân, cho nên cũng không muốn gặp lại những người không cần gặp lại.

– Mẹ ơi!

Tú Như cố mở mắt ra. Bé Thắng đã thức dậy, nó lay vai Tú Như.

– Mẹ ơi! Con đói quá!

Con đau bụng khiến Tú Như oằn người lại, từng cơn đau thúc như muốn xé tan nát thân xác của cô ra. Tú Như cắn răng cố nén cơn đau. Không thấy Tú Như mở mắt ra, bé Thắng lại gọi tiếp:

– Con đói quá, mẹ ơi!

Tú Như gượng gạo chỉ tay về phía cái bàn:

– Con tự bốc cơm ăn giùm mẹ, mẹ không làm cho con được đâu.

Mắt bé Thắng sáng lên. Nó đi ngay lại chiếc bàn tre, nhón chân lên nhìn vào nồi cơm. Còn một chút cơm với nửa con khô, nó thò tay vào bốc cơm nguội

bỏ vào miệng nhai ngon lành. Những hạt cơm nguội dính đầy tay nó, cả đến gò má và lỗ mũi.

– Như ơi!

Di Bảy bỏ cặp quang gánh xuống trước cửa, bước vào nhà. Tú Như rên khê:

– Cháu đau bụng quá di Bảy ơi.

– Chết không! Sao cháu không qua nhà di, bảo mấy đứa nhỏ đi kêu di về?

Đau lâu mau rồi?

– Cháu đi không nổi, mới đau sáng giờ thôi.

– Con rạ sinh mau lắm, không như con so. Cháu sắp sắn hết chưa, di đưa đi bệnh viện?

– Dạ rồi.

– Rán chịu đau, di đi kêu thằng Bảo đánh xe ngựa chở cháu đi.

Vừa bước đi, chợt quay nhìn thấy bé Thắng, di Bảy bật cười vì mặt mũi nó dính đầy cơm nguội. Thấy di Bảy, nó cười toe:

– Bảy, ăn cơm ...

– Tội nghiệp không? Con đói lắm hả, để bà Bảy cho con cái bánh ú.

Lấy vội cái bánh ú, di đưa cho Thắng, xong vội tắt tả đi. Tú Như cố gượng dậy, cô nhớ lần đi sinh bé Thắng, lúc đó có Hoàn Vũ một bên, còn bây giờ chỉ có một mình cô. Lòng Tú Như đau đớn. Đến bây giờ cô biết Hoàn Vũ quan trọng với mình, đã quá muộn, anh đã xa cô thật xa.

Xe ngựa dựng trước nhà, di Bảy phụ dìu Tú Như ra xe, trong lúc Bảo xách giỏ quần áo lên xe. Anh quay lại nhìn bé Thắng.

– Còn thằng bé sao hả di Bảy?

– Con Trinh nó sang ngay.

Thấy Trinh còn đứng đình đặng xa, di gắt um lên:

– Mà làm ơn nhanh giùm một cái!

Trinh cũng hét to lại:

– Thì má cứ đi bỏ nó lại cho con!

Tú Như gượng gạo quay lại:

– Nhờ em giữ bé Thắng giùm chị nghen Trinh.

– Được rồi, chị cứ đi đi!

Nhìn mặt thằng bé Thắng, Trinh cười ngật nghễo:

– Con ăn uống kiểu gì vậy Thắng?

– Con ăn cơm.

Tú Như ngồi lên xe ngựa, cô lưu luyến nhìn lại con trai, lúc này cô thấy thương con làm sao. Nếu như nó có người mẹ đức hạnh, cuộc đời đâu như thế này.

– Sinh rồi, con gái!

Di Bảy rao lên. Tú Như cố ngóc đầu lên nhìn con, con bé đang ngoác miệng ra khóc, tiếng khóc như mèo kêu. Nó ốm quá, có hai ký lô tư. Nhìn con mà

Tú Như ứa nước mắt. Lẽ ra cô không nên sinh nó ra. Có cha mà cũng như không, lương tâm của cô không cho phép cô tìm Trinh Tường. Hãy để yên cho anh với cuộc đời của anh.

Dì Bảy ôm đứa bé sơ sinh vào lòng:

– Nó ốm quá đó Tú Như, cháu phải bồi dưỡng cho nó. Tội nghiệp, vừa chào đời đã mồ coi cha!

Tú Như nhìn sang nơi khác. Nếu như dì Bảy biết đứa bé không phải giọt máu của Hoàn Vũ, hẳn là dì cũng khinh ghét và đuổi xua cô.

Hiểu lầm những giọt nước mắt long lanh của Tú Như, dì Bảy đưa tay tát nhẹ vào miệng mình:

– Dì thật đoan, sao lại nhắc chuyện buồn trong lúc này. Thôi, xem như phước phần của mình không có, hãy vừa làm cha và làm mẹ nuôi con đi cháu ạ. Trời sinh voi sinh cỏ, cháu đừng có buồn rầu mà sinh bệnh, rồi có chuyện gì khổ cho hai đứa nhỏ. Dì cũng nghèo quá, cho nên chỉ có thể giúp cháu như vậy thôi.

– Dì lo cho con như thế này là quá lắm rồi. Nếu không có dì, con còn khổ hơn.

– Thôi, đừng suy nghĩ gì cả cháu ạ. Hãy nghỉ ngơi đi. Dì đi về bảo con Trinh vào đây với con.

– Dì, con cảm ơn dì.

Tú Như nắm bàn tay dì Bảy, nước mắt cô lặng lẽ ...

Ông Thiên Bình hẳn học:

– Cậu nhất định ly hôn với Thiên Mỹ?

Trinh Tường cúi đầu:

– Con xin lỗi ba ...

– Cậu không cần giải thích gì cả, tôi cứ tưởng là người có ăn học, có đạo đức nên tôi giao con gái tôi cho anh. Hai năm nó làm vợ cậu, cậu xem nó thân tàn ma dại vì cậu. Nếu tôi biết sớm, cậu không muốn ly hôn tôi cũng nhất định buộc nó ly hôn. Cậu tưởng là con gái tôi thôi cậu ra thì không ai cưới nó sao? Cậu lầm rồi, có cả trăm người muốn cưới nó kìa. Tôi báo cho cậu biết, người kém đạo đức như cậu, tôi sẽ cho đánh quyết định thôi việc vĩnh viễn không một cơ quan nhà nước nào dám tuyển dụng cậu đâu.

Đứng bật dậy, ông Thiên Bình giận dữ:

– Thiên Mỹ! Mau thu xếp theo ba mẹ về Hà Nội. Căn nhà và chiếc xe này đăng bán gấp. Với hạng người vô thủy vô chung con không nên tiếc nuôi làm gì.

Thiên Mỹ sợ hãi:

– Ba ...

– Đừng tiếc nữa con ạ!

Ông ôm qua vai Thiên Mỹ và gần như kéo cô đi theo mình. Thiên Mỹ nhìn

lại. Trinh Tường đang đứng bất động, đầu anh cúi xuống. Bất nhẫn, cô van lơn cha:

– Ba! Ba cho con nói với anh Tường một lời thôi.

– Con lại hy vọng nó sẽ đổi ý và yêu thương con?

Gỡ tay cha, Thiên Mỹ đi ngược lại, cô đến trước mặt Trinh Tường, khẽ giọng:

– Anh có thể suy nghĩ lại, em không muốn chúng mình ly hôn.

Trinh Tường lắc đầu:

– Cám ơn em cho anh một cơ hội. Nhưng anh suy nghĩ rồi, chúng ta không tìm thấy hạnh phúc mà còn làm cho em oán hận anh hơn nữa. Em xa anh, cuộc sống của em có khi còn sáng sủa hơn sống chung với anh. Trong khi Tú Như một nách hai đứa con, cô ấy làm gì để sống, trong túi không có tiền. Hai đứa bé ấy là con của anh, anh có bổn phận đối với những đứa con của mình. Anh thật sự xin lỗi em, Thiên Mỹ.

Mắt Thiên Mỹ mờ nước mắt. Cô hiểu Trinh Tường không bao giờ đổi ý nữa, trái tim anh mãi mãi hướng về Tú Như. Cô bung mặt khóc quay đi. Cô phải cố quên, cố quên một cuộc hôn nhân, chỉ mang đến cho cô một nỗi đau buồn hơn là nụ cười.

Gục khóc trên vai cha, Thiên Mỹ tự nhủ mình:

hãy khóc một lần này thôi, lần cuối cùng cho một tình yêu lừa dối.

Trinh Tường ngược nhìn lên cao, cố ngăn dòng nước mắt. Chính anh cũng không cho phép mình được hưởng hạnh phúc, khi mà Tú Như vì anh mà một đời lận đận.

Tú Như ơi! Em đang ở đâu? Anh nhất định đi tìm em, dù là cuối chân trời góc bể, chúng mình phải là của nhau.

– Anh Tường! Có tìm thấy chị Tú Như không?

Trinh Tường đáp lời Tú Phương bằng cái lắc đầu buồn hiu. Anh đã cố gắng lắm rồi, có gần năm năm, tin tức của Tú Như vẫn mịt mù, cô đang lưu lạc nơi nào?

– Mẹ có bớt không em?

– Không có.

Nước mắt Tú Phương trào ra:

– Bác sĩ nói mẹ chắc không qua khỏi, cả nhà hãy chuẩn bị tâm lý, và tốt nhất là tìm cho được người mà mẹ đang mong. Em không biết chị Như đi đâu, có năm năm rồi còn gì nữa, mẹ em cứ vì thương nhớ chị ấy mà đau yếu rồi mòn mỏi dần.

Trinh Tường nắm mạnh hai bàn tay lại, lòng anh đau như xé. Tú Như ơi! Tại sao em không trở về?

– Anh vào thăm mẹ một chút.

Trinh Tường bước vào phòng. Anh đau đón nhìn bà Hai nằm trên giường,

chỉ còn chút ít hơi thở thật nhẹ như sương khói, không hiểu sẽ ra đi lúc nào. Ông Hai lau vội nước mắt khi thấy Trinh Tường, lòng dạ sắt đá của ông năm năm qua bị bào mòn bởi nhớ thương con và sự đau khổ của vợ. Nếu ngày ấy ông cho Tú Như tá túc, đâu có cái cảnh chờ mong mỏi mòn. Đứa con gái hư hỏng ấy thật cứng đầu, nó nói đi là đi, năm năm qua không chịu trở về.

– Mẹ!

Trinh Tường ngồi xuống chiếc ghế bên giường, anh nắm lấy bàn tay lạnh giá của bà Hai, bàn tay chỉ còn lớp xương và da nhăn nheo.

Ông Hai nuốt nước mắt:

– Bà ấy không còn nhận thức được gì đâu, bà ấy chưa chịu đi là còn đợi con Như.

Đứng lên, ông đi lại giường vợ, vuốt tóc bà:

– Bà hãy đi đi cho nhẹ nhàng, con Như nó không về đâu. Đứa con ấy cứng đầu và cũng thật bất hiểu.

Nước mắt bà Hai chảy lặng lẽ bên khoé mắt. Trinh Tường đau lòng kêu lên:

– Mẹ! Mẹ đừng đau lòng, Tú Như sẽ về mà ...

Nhưng chỉ có tiếng nấc khẽ, rồi im lặng, bà Hai đã thật sự ra đi, lòng còn nuối tiếc mong đứa con từ phương xa về.

– Mẹ!

Tú Phương khóc oà lên:

– Mẹ ơi, đừng bỏ con! Chị Hai sẽ về mà, mẹ ơi!

Ông Hai bước ra ngoài. Ông cố không khóc, sao nước mắt cứ rơi.

Mùa Thu Không Lá Vàng

Chương 10

– Cô Như ơi!

Bảo đánh xe ngựa đến, anh kéo sợi dây cương cho con ngựa đứng lại. Tú Như nhìn lại, mỉm cười:

– Anh Bảo!

– Cô lên xe đi, tôi cho quá giang về. Trời nóng quá, cô đi bộ đường dài chịu sao nổi?

– Tôi quen rồi. Giờ này anh về nhà nghỉ?

– Ồ, giờ này cũng trưa rồi, chứ bộ cô nói còn sớm sao. Thằng Thắng chắc cũng về rồi.

Nhắc đến con, Tú Như nao nao lòng. Mới tám tuổi đầu, nó đã biết nấu cơm, giặt quần áo cho mẹ và cho em gái, ngày chủ nhật đôi khi còn đi tát cá mang

thức ăn về nhà. Con càng vất vả, Tú Như càng tự trách mình hơn bao giờ hết.

Đã năm năm hơn, sao những ăn năn vẫn giày vò cô xuống tận cùng.

Không nghe Tú Như nói gì, Bảo nhìn cô len lén. Ngày cô mới đến nơi này, cô thật sự nổi bật và đẹp như đoá hoa hàm tiếu, vậy mà bây giờ, sự nghèo khổ khiến người ta già đi. Đôi lúc anh muốn nói với cô nỗi lòng của mình, anh sẽ phụ với cô nuôi con, nhưng rồi thấy cô nghiêm quá, anh lại ngại, để tình yêu cứ lớn dần theo năm tháng, mà lời yêu vẫn chưa dám ngỏ.

– Cô Như này, có khi nào cô nghĩ đến chuyện về Sài Gòn không? Năm cái Tết rồi, cô không dẫn tụi nhỏ về thăm ông bà ngoại nó.

Tú Như cười gượng, cô đùa:

– Đời nghĩ ngộ thật, phải không anh, làm quanh năm suốt tháng mà nghỉ một ngày thấy đói. Cho nên có bao giờ tôi dám nghĩ về Sài Gòn đâu, thôi thì nhận nơi này làm quê quán của mình đi cũng được vậy.

– Cô ...không nghĩ đến chuyện đi thêm bước nữa sao?

Tú Như lắc đầu:

– Cuộc đời tôi bây giờ sống vì con và cho con. Tôi không mong gì hơn là nuôi con khôn lớn, thành nhân chi mỹ, tôi cũng đã già.

Bảo bật cười:

– Cô già gì mà già, mới ba mươi hơn. Ở Đức Huệ này, cô đẹp nhất, có ai hơn cô đâu.

– Anh nói như vậy chứ tôi xấu như ma mút ấy.

Xe về đến nhà, Tú Như kêu lên:

– Ngừng xe đi anh Bảo.

Bảo giật mình:

– Mãi nói chuyện với cô tôi quên luôn chớ. Kéo dây cương cho ngựa dừng lại, Bảo nhảy xuống xe, anh bỏ giống gánh xuống giùm Tú Như.

– Cô vào nhà nghỉ.

Tú Như mở túi lấy tiền, Bảo ngăn lại:

– Cô mà trả tiền tôi giận đó.

– Anh cứ chớ giùm tôi hoài.

– Có gì đâu, tôi giúp cô cũng như giúp hai đứa nhỏ.

– Vậy cảm ơn anh.

– Mẹ về, mẹ về!

Bé Tú Hoà ào ra, nó tíu tít:

– Chú Bảo ơi! Ngày mai con đi học, chú Bảo cho con ngồi xe ngựa với nghen?

– Được, ngày mai chú Bảo ghé chở con.

Bảo nhìn theo hai mẹ con Tú Như dắt nhau vào nhà. Anh ước mong, có một ngày mình sẽ vào căn nhà lá nhỏ đó, hai đứa nhỏ xinh xắn kia gọi anh tiếng

“ba” êm đềm.

Nắng quá, Trinh Tường ngán ngẩm nhìn co đường. Cái nắng quá là khắc nghiệt. Anh tìm đến đây vì công việc và cũng kết hợp tìm Tú Như. Có phải chẳng anh đã đi làm cái việc “dã tràng xe cát biển đông”, chim bay biển Bắc, mà anh cứ tìm mãi phương Nam.

Tấp vào quán, Trinh Tường gọi một ly cà phê ngồi uống. Vùng chợ biên giới heo hút, những mái nhà thấp lè tè, nói lên đời sống nghèo khổ của người dân quê.

– Chú ơi! Mua giùm con tám vé số!

Thằng Thắng chìa tám vé số ra mời Trinh Tường. Ngày hôm nay nó bán không được bao nhiêu, vì cứ phải trông chừng bọn thằng Tý sún, bọn nó chuyên ăn cắp vé số hay là chờ những đứa hiền lành như Thắng bán hết vé số là đi theo trấn lột.

Trinh Tường khoát tay xua nó:

– Chú không mua vé số đâu.

– Chú mua giùm con mấy tấm thôi, nghe chú!

Nét mặt thằng bé nom quen quen, như gặp nó ở đâu vậy, cũng khá ngộ ngộ, đôi mắt đẹp như mắt của Tú Như, bất giác Trinh Tường cầm cọc vé số, mà mắt cứ nhìn thằng Thắng.

– Mua đi chú! Số năm mươi tám là con mèo đó.

Trinh Tường phì cười, anh có cảm tình ngay với thằng Thắng. Nó dễ thương thật, dù nó đang mặc chiếc áo muồn mực ra. Trinh Tường thương hại cầm xấp vé số.

– Tất cả bao nhiêu tấm vậy?

– Dạ, năm mươi hai tờ.

– Là bao nhiêu tiền?

– Dạ, một trăm lẻ bốn ngàn.

Trinh Tường lấy ra ba tờ năm chục ngàn.

– Chú mua hết, cháu không cần thôi.

Thằng Thắng tròn mắt, chưa có ai hào phóng như ông khách này. Nó mừng rỡ đến thành lấp bắp:

– Cháu ...cám ...ơn chú.

– Được rồi.

Cầm ba tờ bạc năm chục ngàn, bé Thắng bỏ vào túi quần, nó hớn hờ chạy ù đi. Trả tiền cho đại lý vé số, nó còn đến bảy chục ngàn, có tiền đưa cho mẹ mua thuốc cho em Tú Hoà. Tú Hoà bệnh hai ngày nay, tốn của mẹ nó rất nhiều tiền.

Vừa băng qua ngã ba, nó hốt hoảng đứng lại, hai thằng nhóc cao hơn nó cả cái đầu ngáng nó lại. Nó lùi ra sau, hai tay giữ chặt túi quần.

– Nè, hôm nay tui không có đưa tiền cho anh được đâu. Em tui bệnh, mẹ tui

không đi bán được, không có tiền, tui nghỉ học mấy bữa nay rồi.

Mặt thẳng tóc vàng hoe hắt hàm:

– Mày bỏ cái tay mày thẳng xuống cho tao coi!

– Không!

– Ương ngạnh với tao hả?

Bốp ...Bốp ...Hai tát tay nẩy lửa vào mặt thẳng Thắng. Nó mím môi nén đau, tay nhất định giữ chặt lấy túi quần. Đó là tất cả gia tài mà nó có, có thể cứu nguy cho cả nhà nó, bằng bất cứ giá nào, cũng không để cho hai thằng “trời ơi”.

này cướp tiền của nó.

– Lì hả mậy?

Một cái đập mạnh vào mông thẳng Thắng, nó té chúi nhủi, mặt đập xuống đất, cát vào mắt nó tối tăm. Nhanh như cắt nó bị đè nghiêng xuống, hai thằng côn đồ thọc tay vào túi quần nó.

– Đại ca, tới ba tờ lận.

Tên được gọi đại ca tóm ngay ba tờ giấy bạc cất vào người, nó không quên đập mạnh vào ba sườn thẳng Thắng một cái:

– Đồ nhãi con! Mày dám chống lại ông hả, ông đập gãy ba sườn của mày luôn.

Đau muốn tắt thở, thẳng Thắng nằm nhẹp luôn.

– Hai thằng trời đánh kia, làm gì vậy hả?

Bảo phi xe ngựa tới. Anh giật mình khi nhìn thấy thẳng Thắng nằm dưới đất.

Anh quật mạnh cây roi vào hai tên côn đồ:

– Cướp cạn hả, đồ khốn kiếp!

– “Dzọt” Tý sún ơi.

Hai thằng côn đồ phóng đi mất tiêu, không đuổi theo bọn chúng, Bảo vội bế thẳng Thắng lên:

– Cháu có sao không Thắng?

– Chú ơi! Nó ...cướp ...cướp tiền của cháu. Chú bắt nó giùm cháu.

– Cướp tiền của cháu, bao nhiêu?

– Một trăm rưỡi. Chú ơi bắt lại giùm cháu!

Bảo lắc đầu:

– Nó chạy mất tiêu rồi, có bắt cũng khó mà bắt. Ở đâu mà cháu có tiền nhiều vậy Thắng?

– Bà Bảy lãnh vé số cho cháu đi bán, chú đừng có nói với mẹ. Em Hoà đau mấy ngày nay, mẹ không đi bán nên không có tiền mua thuốc.

– Rồi cháu bỏ học đi bán vé số?

– Dạ.

Bảo thương thẳng đỡ nó đứng lên. Anh phủi cát trên mặt và trên người nó.

– Nhà không có tiền sao cháu không nói cho chú biết?

– Mẹ nói nhờ chú hoài nên mẹ không dám.

– Thật là ...

Bảo bế nó lên xe ngựa. Mặt mũi và tay chân thẳng nhỏ trầy hết. Bon lưu manh thật tàn nhẫn.

Ngồi lên xe ngựa, thằng Thắng không màng đến vết thương trên người, mà nó chống tay râu rĩ. Tiền ở đâu đưa cho mẹ, tiền ở đâu đưa cho bà Bảy?

Nhìn dáng người của nó, Bảo vừa đau lòng cũng vừa tức cười. Anh ôm nó vào lòng:

– Cháu đừng có râu rĩ. Chuyện tiền bạc hãy để cho mẹ cháu lo, cháu phải lo đi học biết chưa. Mẹ cháu biết cháu nghỉ học sẽ buồn.

Lấy trong túi áo một trăm năm chục ngàn, Bảo bỏ vào túi áo nó:

– Cháu cất tiền này về đưa cho mẹ.

Thằng Thắng lúng túng:

– Chú ơi! Cháu không lấy tiền của chú đâu, mẹ biết mẹ sẽ mắng.

– Ai bảo cháu nói, nói là tiền bán vé số, rõ chưa?

– Dạ.

Đưa nó về đến đầu ngõ vào nhà, Bảo nhắc nó cho xuống xe, anh mỉm cười:

– Vậy cháu định nói với mẹ như thế nào về những vết thương trên mặt trên người cháu đây?

– Dạ ...cháu nói tại cháu ngã ạ.

– Nhớ nói mẹ xúc thuốc khử trùng, kéo làm độc biết chưa?

– Dạ, cảm ơn chú.

Chờ cho chú Bảo đánh xe đi, thằng Thắng mới đi vào con hẻm. Nó đưa tay sờ lên vết thương trên mặt, bây giờ mới thấy đau rất vô cùng. Chắc chắn mẹ sẽ mắng nó đi đứng bất cẩn cho mà xem.

Rụt rè, Thắng đẩy cửa bước vào nhà. Chỉ có bé Tú Hoà đang nằm trên giường, nó rón rén lại gần bên. Thấy anh trai, bé Tú Hoà kêu lên:

– Mẹ đi tìm anh Hai đó, cô giáo nói anh Hai nghỉ học hai ngày nay rồi.

Thắng sợ hãi, vậy là mẹ biết chuyện nó nghỉ học. Nó cố trấn áp nỗi lo:

– Em bớt bệnh chưa?

– Đỡ rồi! Em còn nhức đầu với đắng miệng lắm.

Két ...Tiếng xe đạp phanh kít ngoài cửa, Thắng lo sợ đứng im. Tú Như bước vào nhà, giọng cô tức giận:

– Thắng!

– Mẹ ơi! Con xin lỗi!

Tú Như sừng sốt thay vì cô tức giận cô bước nhanh lại, rồi ôm choàng lấy nó.

– Tại sao như vậy hả con? Có đau lắm không?

Hơi yên tâm vì mẹ lo lắng cho mình, Thắng cúi gầm đầu:

– Mẹ ơi! Con đi té ngã, mẹ đừng la con ghen mẹ.

Đứt cả ruột vì lời của con, Tú Như ghen ngào:

– Chuyện lo tiền trong nhà là bổn phận của mẹ, con hiểu không? Lần này xem như mẹ tha cho con, nhưng nếu mẹ biết con còn bỏ học đi bán vé số, mẹ sẽ đánh đòn con.

Rút rè, thằng Thắng lo le tờ giấy bạc:

– Mẹ lấy tiền này mua gạo với mua thuốc cho con Hoà ghen mẹ.

– Tiền này lại là chú Bảo đưa cho con phải không?

– Dạ.

Tú Như cất tiền vào túi áo, cô đi lấy bông gòn và oxy già rửa vết thương cho con. Thấy nó cắn răng nén cơn đau chớ không dám kêu, Tú Như đau xót cả lòng. Chính cô đã làm khổ cuộc đời của hai đứa con của mình. Làm sao để thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ. Cô phải về Sài Gòn và đem kiến thức của mình ra làm việc nuôi con hơn là chạy chợ, đồng tiền lời không có bao nhiêu, bao nhiêu năm nay rồi, cái nghèo cứ mãi đeo đẳng chẳng chịu buông tha.

Phải trở về Sài Gòn rộng lớn, có lý nào cô lại gặp Trinh Tường, mà dù có gặp đi nữa, chắc chắn anh cũng không nhận ra cô, cuộc sống khó khăn bào mòn thân xác lẫn nhan sắc, bây giờ nhìn mình trong gương, Tú Như còn không nhận ra mình. Hai má hóp vào và rám nắng, đôi mắt long lanh xinh đẹp ngày nào, mờ theo tháng ngày lặn đặng. Quần áo lù xì nhếch nhác. Tôi là ai đây?

– Mẹ ơi! Sao bé Nam có bà ngoại ông ngoại, bà nội ông nội mà mình không có hả mẹ?

Tú Như cắn mạnh đôi môi mình lại. Một câu hỏi bình thường nhưng lại chẳng dễ dàng trả lời chút nào.

Thằng Thắng trừng mắt với em gái của nó:

– Em không được hỏi bậy bạ hiểu chưa?

Bị anh trai mắng, bé Hoà phụng phịu:

– Em hỏi như vậy không được sao?

– Không.

Tú Như vội ôm cả hai con vào lòng.

– Con muốn về thăm ngoại?

– Dạ. Ngoại ở đâu hả mẹ?

– Nếu bây giờ mẹ đưa con về ngoại con có đi không?

Bé Hoà reo lên:

– Con đi!

Thằng Thắng nhăn mặt:

– Mẹ ơi! Con không đi đâu. Con đi thăm ngoại phải bỏ học, cô giáo mắng phải không mẹ?

– Không đâu. Ngày chủ nhật mẹ con mình mới đi, con đâu phải nghỉ học.

– Hoan hô mẹ!

Thằng Thắng nhảy tung lên, thích chí bé Hoa cũng nhảy tung theo, nói nói ngọng nghịu:

– Hoan hô mẹ

Trời sáng rõ dần, ngọn đèn đường cuối cùng vừa tắt phụp, nhường cho ánh sáng của một ngày vừa mới lên. Sương buổi sớm phả vào xe mát lạnh. Tú Như bồi hồi nhìn hai bên đường. Sài Gòn và Đức Huệ đâu có xa, vậy mà mới đó cô xa Sài Gòn những sáu năm ...Sáu năm có biết bao gian truân và nỗi buồn, Tú Như cũng chưa một lần trở lại. Ngày trở về, bao nhiêu là cảm xúc.

Bé Hoa thích thú đưa mặt qua khung cửa kính đón gió:

– Mẹ ơi! Có nhiều nhà đẹp quá hả mẹ?

Thằng Thắng say mê nhìn những căn nhà san sát:

– Mẹ ơi! Mai một con học giỏi, cất nhà đẹp mẹ con mình ở hả mẹ?

Tú Như phì cười, ôm cả hai con vào lòng. Sáu năm qua, cô vừa làm mẹ vừa làm cha nuôi hai con khôn lớn, những buổi chiều trong căn nhà tranh chỉ có ba mẹ con và bữa cơm đạm bạc. Khi con tép rang, đĩa rau muống luộc, hôm nào sang có một đĩa thịt kho. Cô đã để cuộc đời bé Thắng khổ những sáu năm, nếu như ngày nào đó nó lớn lên và hiểu biết, liệu nó có còn yêu kính cô nữa hay không?

Xe vào thành phố, Tú Như đón xe về nhà. Con đường hẻm vào nhà lạ hoắc.

Tú Như cứ đứng ngơ ngẩn một lúc. Bé Hoà nắm tay Tú Như dặc dặc:

– Mẹ ơi! Ngoại ở nhà nào hả mẹ?

– Để mẹ nhớ đã, bây giờ lạ quá!

Con số hẻm ba mươi ba, không thể nào lầm. Tú Như dắt con đi sâu vào hơn. Kia rồi! Cây bàng ngày Tú Như đi lấy chồng còn nhỏ xíu, bây giờ cao to, che mát. Tú Như đi nhanh hơn, cô xô cánh cổng rào bằng sắt cũ bước vào. Tú Phương vừa đẩy xe ra, cô bé mười hai tuổi năm nào, bây giờ đã thành thiếu nữ, ngạc nhiên nhìn khách.

– Chị tìm ai?

Câu nói chưa tròn câu, Tú Như bật khóc nghẹn ngào:

– Phương!

Tú Phương ngó người ra, cô vụt kêu lên:

– Chị Như!

Hai chị em ôm chầm lấy nhau:

– Sao đến bây giờ chị mới chịu về nhà vậy? Lúc má sắp mất, má cứ hỏi chị đâu sao không về. Má cứ đợi chị cho đến khi mòn mỏi dần hơi rồi đi, đôi mắt tiếc nuôi vẫn không chịu khép lại.

– Trời ơi!

Tú Như đau đớn. Cô đúng là một đứa con bất hiếu, sáu năm qua đi miệt mài,

cho đến mẹ mắt cũng không biết.

Sau phút cảm xúc, Tú Phương kêu âm lên:

– Ba ơi! Chị Hai về!

Ông Hai đi ra, Tú Như nghẹn ngào:

– Ba!

Cô ôm lấy ông:

– Ba ơi! Tha thứ cho con.

Bàn tay run run ông Hai vuốt tóc Tú Như:

– Sao đến bây giờ con mới chịu về nhà vậy con, mỗi gôi chồn chân rồi hay sao? Còn hai đứa nhỏ nào đây?

Đến lúc này chực nhớ, Tú Như mới quay lại. Cô chùi nước mắt nhìn hai đứa con đang đứng ngỡ ngàng:

– Thắng! Hoà! Mau chào ông ngoại với dì Út đi con!

Thằng Thắng nhanh hơn:

– Thưa ông ngoại, thưa dì Út.

Bé Hoà cũng bắt chước chào theo. Tú Phương ôm bé Hoà vào mình:

– Con mấy tuổi bé Hoà?

– Dạ, sáu tuổi.

Ông Hai vui vẻ:

– Thôi, vào nhà hết đi! Còn con Phương, đi học đi con kéo trễ, trưa về rồi chị em gặp nhau.

Tú Phương bịn rịn:

– Chị đừng đi nữa nghẹn chị Hai.

Cô định nói thỉnh thoảng Trinh Tường vẫn đến thăm, sáu năm rồi anh vẫn đến, xem như đây là những người ruột thịt của anh, rồi lại thôi. Sáu năm nay biết đâu chị của cô lại bước thêm bước nữa.

Tú Như gật đầu:

– Chị chưa đi đâu, em cứ đi học đi!

Tú Như ôm em gái lần nữa rồi mới buông ra.

– Em đang học gì vậy Phương?

– Dạ, em đã học năm thứ hai đại học ngoại thương rồi.

Tú Như mỉm cười nhìn em gái. Nhìn Tú Phương cô lại nhớ tới thời con gái của mình. Thoắt đó mà đã thật xa.

Chờ Tú Phương đi, Tú Như mới đóng cổng rào quay vào. Ông Hai đang hỏi thằng Thắng:

– Con học lớp mấy rồi Thắng?

– Dạ, con học lớp ba, thưa ngoại. Em Hoa mới đi lớp một.

Tú Hoà khoe:

– Ngoại ơi! Con biết đọc báo nữa đó ngoại.

– Giỏi lắm!

Ông Hai xoa đầu nó chua xót. Ba mẹ con chắc sống khỏe, quần áo đã cũ. Còn Tú Như nữa, nó già đi nhiều quá.

Ông ngược lên nhìn Tú Như:

– Con lại thấp cho mẹ con nén nhang đi. Có chuyện gì đi nữa cũng phải về nhà chớ con, có đâu mà đi biên biệt năm sáu năm trời.

Ông đưa tay chùi nước mắt, giận hờn của năm nào tan theo thời gian nhớ thương.

Tú Như rút ba cây nhang, cô đốt và cắm vào bát nhang trên bàn thờ mẹ, xong lạy bà. Không ai bảo, thằng Thắng và bé Hoà cũng đến quỳ theo.

Đôi mắt bà Hai trong ánh nhìn Tú Như như hờn giận. Tú Như gục đầu trước bàn thờ mẹ, lòng cô đau đớn lẫn ngậm ngùi.

Ông Hai lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng:

– Rồi con có định về nhà ở hay là đi nữa? Nhà này bây giờ có ba với Tú Phương thôi. Thằng Hưng lấy vợ đi ở riêng hai năm nay, nó vẫn nhắc con, không hiểu đã lưu lạc nơi nào.

Ngừng lạ để lau nước mắt, ông nghẹn ngào:

– Lúc mẹ mày còn sống, cứ chiều ba mươi Tết là bả ra trước cửa ngóng bả về nhà. Hết đêm ba mươi, rồi mừng một mừng hai cho đến hết tháng giêng. Nước mắt Tú Như trào ra, cô nhào người ôm chân cha.

– Ba ơi! Con có lỗi với ba.

– Vậy thì ở lại nhà này đi. Mấy năm nay chắc là sống khỏe lắm hả con? Tha phương cầu thực nuôi hai đứa con, đâu phải dễ dàng gì.

Thằng Thắng bắt chước Tú Như quỳ bên cạnh:

– Mẹ ơi! Mình ở lại nhà ông ngoại đi mẹ há. Con không về Đức Huệ nữa đâu, bọn thằng Tý sún dữ lắm, nó đánh con đau muốn chết luôn.

Tú Như khẽ lắc đầu cho thằng Thắng đừng nói nữa, cô không muốn cha phải đau lòng vì những điều sai lầm của cô.

Ông Hai chép miệng:

– Thằng Tường đã ly dị vợ nó năm năm nay, cứ đều đặn một tuần hay mười ngày đến đây hỏi thăm tin của con. Con Phương đi học cũng có sự giúp đỡ của nó. Ban đầu ba đâu có chịu, thấy nó kiên nhẫn bền chí ăn năn nên cũng nhận.

Tú Như lặng người. Ngày nào anh bỏ rơi cô, rồi điều gì đã khiến anh chung thủy với cô?

Trình Tường rút cọc vé số ném lên bàn cho Việt Hưng:

– Cậu dò giùm anh coi! Hôm tuần rồi anh đi Long An xuống Đức Huệ, thấy thằng nhỏ bán vé số dễ thương, nên mua giùm nó, nó nói năm mươi hai tờ tất cả.

Việt Hưng phì cười, nói đùa:

– Biết đâu làm phước gặp may thì sao phải không? Trúng độc đắc cái coi!

Vẫy tay gọi người bán vé số lại, Việt Hưng cầm cọc vé số của Trinh Tường lên. Có mười tấm vé số lẻ, còn bao nhiêu là số 53.958, anh kêu lên sừng sốt, vì này lô đặc biệt của tờ kết quả là con số 53.958 rõ ràng. Việt Hưng kêu lên, không tin vào sự thật trước mắt mình.

– Anh Tường, xem nè, tôi có nhìn lầm không?

Trinh Tường ghé mắt nhìn vào, đến phiên anh sừng sốt:

– Trời đất! Cậu ...cậu- Trinh Tường thành nói cả lăm ngang xương- Cậu xem có bao nhiêu tấm lộn Hưng.

– Để xem!

Việt Hưng đếm:

– Một ...hai ...bốn mươi hai tấm trúng đặc biệt, anh Tường ơi. Nói đùa mà lại thành thiệt sao trời?

Hai anh em gần như nhảy tung lên vì mừng:

– Anh cho cậu năm tấm, ba ở nhà năm tấm. Còn bao nhiêu là của cô ấy ...

Đang vui, Trinh Tường lại buồn:

– Sáu năm rồi, anh đi tìm cô ấy mòn mỏi, không biết đã lưu lạc nơi nào. À! Anh còn trở lại Đức Huệ đi tìm thằng bé ấy cho nó một tấm nữa chứ.

...

– Chú Hai tìm ai?

Trinh Tường lúng túng, anh xuống Đức Huệ và hết một buổi sáng ngồi từ quán cà phê này sang quán cà phê nọ, hy vọng tìm ra thằng bé bán vé số, nó đã vô tình cho anh một số bạc ketchup.

– Thằng bé ấy trắng, mặt bầu bầu mặc áo có phù hiệu trường Nguyễn Trường Toàn. Nó bán vé số ở đây.

– À!- Dì Bảy kêu lên- Chắc là chú nói thằng bé Thắng. Nhưng nó đâu còn ở đây, mẹ nó dẫn nó về Sài Gòn rồi. Mà chú tìm nó chi vậy?

– Hôm đó nó bán cho tôi bốn mươi hai tờ vé số độc đắc.

Dì Bảy trợn mắt:

– Vậy ...vậy chú muốn cho nó tiền. Trời đất ơi! Có uổng chưa, có phước mà không được hưởng. Nó về Sài Gòn luôn rồi.

Trinh Tường tiếc thảm. Anh muốn đền ơn nó mang đến cho anh sự may mắn, nó đi rồi đành thôi chứ biết sao bây giờ.

Rút tấm danh thiếp cùng một trăm ngàn, Trinh Tường đưa cho dì Bảy:

– Nếu bà có gặp đưa giùm tấm danh thiếp này cho nó, bảo nó đến tìm tôi, tôi sẽ cho nó tiền.

Dì Bảy vui mừng:

– Chú thật tử tế, chứ có người mua vé số trúng họ đi luôn. Tôi sẽ đưa lại cho nó.

Trinh Tường quay về Sài Gòn. Việt Hưng đón Trinh Tường mặt tươi tắn.

– Anh có chuyện song hỷ.

– Song hỷ?

– Ừ. Nhưng khi nào gặp ba, ba sẽ nói cho anh biết.

Trình Tường cười khê:

– Cậu lại định bí mật với anh? Sáng nay anh đi Đức Huệ tìm thằng bé bán vé số, định cho nó một tờ, người ta bảo mẹ nó đưa nó về Sài Gòn ở.

Việt Hưng kêu lên:

– Ừa! Sao trùng hợp dữ vậy. Chị Hai ...

– Cậu nói chị Hai nào?

– À, không! Chị Hai Nam ...mà anh nói là anh đi Đức Huệ?

– Ừ. Không gặp, anh đành để lại tờ danh thiếp cho nó đi tìm mình.

– Bây giờ anh đi đâu?

– Cậu tìm anh định đả anh phải không?

– Đâu có. Ba bảo anh cho ba những năm tờ vé độc đắc, nên ba cũng muốn cho anh một niềm vui bất ngờ.

– Bất ngờ gì vậy?

Việt Hưng cười bí mật:

– Đến nhà mới nói được.

– Vậy thì đi!

Trình Tường không thấy nụ cười hóm hỉnh của Việt Hưng, anh bận nghĩ đến điều của trái tim mình. Làm sao để tìm thấy Tú Như và hai con. Đã sáu năm trôi qua, sao cô vẫn chưa chịu một lần quay về.

Bình hoa trên bàn, trong nhà như nhộn nhịp hẳn ra và nhiều thức ăn quá, thằng Thắng kêu lên:

– Ngoại ơi! Ngoại cúng bà ngoại phải không?

Ông Hai cười vò đầu nó:

– Ừ, cúng bà ngoại và cũng mừng ngày nhà mình đoàn tụ. Thắng này! Con muốn có ba không?

– Dạ muốn. Mà mẹ nói ba chết rồi lúc con mới hai tuổi.

– Người chết không phải là bằng ruột của con.

Thằng Thắng nhú mày:

– Không phải là ba ruột, vậy là ba ghẻ hả ngoại?

– Con không nên phân biệt ba ghẻ hay ba ruột, vì ba Hoàn Vũ rất yêu con.

– Vậy ba ruột của con là ai hả ngoại?

– Suyt!

Ông Hai đưa một ngón tay lên miệng.

– Con khê chứ! Ông ngoại muốn dành bất ngờ cho mẹ con. Một lát nữa, ba của con mới về đây với cậu Hưng, người đó mới chính là ba ruột của con, đã đi tìm con năm sáu năm nay. Con nhớ phải giữ bí mật không được nói với mẹ con.

Bí mật!

Ông Hai nháy mắt, thằng Thắng thích thú trước trò chơi thú vị nên nháy mắt đáp lại, nó thì thào:

– Một lát ba ruột của con đến hả ngoại?

– Ừ. Bí mật đó.

Cả hai ông cháu nhìn nhau cười. Tú Như đi ra, cô châm nước trà vào những tách nước cúng trên bàn thờ.

– Ăn mừng con về đơn giản thôi, ba làm tốn kém quá, lại còn mua cả một con heo quay nữa.

– Có sao đâu con, ý của thằng Hưng đó.

Đám cháu nội và cháu ngoại đùa sau nhà ầm ĩ. Chưa bao giờ ông Hai thấy vui như vậy. Ông kêu lên khi thấy Tú Như vẫn còn mặc bộ quần áo cũ.

– Con nên thay quần áo khác cho lịch sự lên chứ!

Ngắm Tú Như, ông Hai nhăn mặt:

– Con ăn mặc lù xì quá. Đùng quên sáu bảy năm trước, con từng là người hướng dẫn chương trình ở đài truyền hình, xinh đẹp, duyên dáng. Còn bây giờ chính ba còn phải chê con.

Tú Như cười khẽ:

– Con già rồi mà ba, hơn ba mươi tuổi rồi còn gì.

– Con mới ba mươi hai, già gì mà già. Có người ở tuổi bốn mươi vẫn còn trẻ trung. Nghe lời ba vào trong thay bộ quần áo Việt Hưng mua cho con ngày hôm qua. Đi đi con!

Tú Phương cũng phụ họa:

– Phải đó chị Như, chị tiếc làm gì mấy bộ quần áo cũ. Ăn theo thuở, ở phải theo thì. Lúc trước ở Đức Huệ là chỗ quê mùa, về Sài Gòn là phải khác chứ. Nhìn chị, em không dám tin chị là chị của em, chứ đừng nói anh ...Hưng.

Bị ông Hai trừng mắt, Tú Phương nói trở đi, cô nắm tay Tú Như dắt đi vào.

– Em làm đẹp cho chị.

Tú Như phì cười:

– Em làm như hôm nay là ngày trọng đại lắm vậy?

– Sao không, chị đi biển biệt đến sáu năm trời, mới chịu về nhà, còn nói ...

Lấy cho Tú Như bộ quần áo, Tú Phương bắt Tú Như phải thay. Cô chải mái tóc dài của Tú Như.

– Chị còn trẻ, ai lại tự dìm cuộc đời mình xuống. Sống là phải vươn lên chứ chị.

Tú Như nhìn mình trong gương, cô như tìm thấy lại mình của gần mười năm về trước.

Tú Phương hài lòng:

– Bây giờ mình xuống nhà đi, có lẽ anh Hưng sắp tới rồi.

Một chiếc xe đỗ xích trước nhà. Việt Hưng bước xuống trước, Tú Như đi ra mừng Việt Hưng:

– Hưng!

Cô đang sững người vì còn một người nữa đang ngồi chỗ tay lái, anh mở cánh cửa, rồi cũng vụt sững sờ:

– Tú Như!

Trình Tường bước nhanh xuống. Anh quá xúc động, thì ra điều song hỷ mà Việt Hưng nói là sự trở về của Tú Như. Anh nghẹn ngào:

– Em chịu trở về rồi sao? mấy năm nay anh cứ đi tìm em, bỏ hết công việc.

Tú Như cúi đầu:

– Anh tìm em làm gì. Cũng chính vì biết anh đi tìm, em phải đi trốn.

– Em ác thật.

Thằng Thắng tuôn ra. Nó đã nhớ mặt ông khách mua năm mươi hai tờ vé số, đã đưa cho nó đến một trăm chục ngàn, nó nắm tay ông Hai:

– Ngoại ơi! Ông này đã mua của con năm mươi hai tờ vé số, ông cho con bốn mươi sáu ngàn.

Trình Tường nhìn lên. Đúng là thằng bé bán vé số mà anh đi tìm. Anh ngây người nhìn nó. Anh đã nhận ra tại sao anh cảm thấy quen với nó, chính vì điều này mà anh mua hết vé số của nó để có sự may mắn kỳ diệu.

Ông Hai đẩy nó tới trước:

– Người này mới chính là ba của con.

– Ba của con.

Trình Tường nghẹn ngào:

– Thắng phải không con? Ba mới là ba của con, không ngờ cha con gặp nhau mà không biết.

– Ba!

Thằng Thắng lao vào vòng tay Trình Tường. Trình Tường ôm chầm lấy nó và hôn. Bé Tú Hoa đứng trong một góc, không ai nói tới nó, nó tủi thân lại bên Tú Như:

– Mẹ ơi! Con có ba không?

Trình Tường quay phắt lại. Con bé giống Tú Như quá, anh vươn tay kéo nó lại, âu yếm:

– Con cũng có ba. Ba là ba của con.

Vòng tay Trình Tường dang rộng, ôm cả hai con vào lòng.

...

– Tú Như!

Tú Như không quay lại. Trình Tường bước gần, anh ngập ngừng đặt tay lên vai cô:

– Đừng đi nữa có được không em? Các con cần có cha, có một gia đình để được ăn học tử tế. Anh thật sự không ngờ là mình gặp con ở một nơi xa lạ, nó đi bán vé số.

– Em đâu có cho con làm điều đó, tại bé Hoà bệnh ...

– Nó là đứa con hiếu thảo, cho nên em không có quyền chỉ nghĩ đến em mà để khổ cho con. Anh tin rằng bên kia thế giới, anh Vũ cũng hiểu mà tha thứ cho chúng ta. Sáu năm rồi, em biết không, anh luôn thương nhớ em và mong có một ngày đoàn tụ.

Nước mắt Tú Như rơi lặng lẽ, trong lúc vòng tay Trinh Tường trên vai cô nhẹ siết lại, kéo cô thật sát vào anh:

– Chúng ta đã chịu quá nhiều đau khổ, nên nghĩ đến chúng ta em ạ.

Không có lời nói nào chỉ có giọt nước mắt đoàn tụ và nụ hôn ấm nồng ròi trên đôi mắt đang đầy lệ.

– Anh vẫn yêu em và yêu mỗi mình em ...

Nắng mùa thu nhảy nhót trên bậc thềm, nhưng chiếc lá vàng bay toả dưới đất. Nhưng từ nay mùa thu, mãi mãi lá không vàng, vì đã có cuộc hội ngộ Nơi một vùng biên giới, chiều nay Bảo ngòi thần thờ. Người ấy đã đi rồi. Cô hiện diện bên anh năm năm, chỉ có bao nhiêu đó thôi rồi ra đi, để lại cho anh một trời thương nhớ.

Chiều nay sao lặng thế kia.

Mang theo tiếng hát, em đi mất rồi.

Vắng em, tôi hiểu lòng tôi.

Tôi ngòì thầm gọi: em còn về nữa không?

Hết

Nguồn: TaiXiu

Người đăng: ms

Thời gian: 26/12/2005 5:28:07 SA